ANA-CRISTINA POPESCU

ÎN COLIVIE

TEATRU

Editura Sfântul Ierarh Nicolae
2016

ÎN COLIVIE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
POPESCU, ANA-CRISTINA
În colivie : teatru / Ana-Cristina Popescu. - Brăila : Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2016
ISBN 978-606-30-0509-1

821.135.1-2

Tehnoredactare computerizată: Ana-Cristina Popescu

Copyright © 2016

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate autorului.

Editura Sfântul Ierarh Nicolae

MOTTO:

Am căutat libertatea

Am căutat libertatea
şi mi-a răspuns un păianjen
dornic să mă-nlănţuiască
în pânza sa
şi să-şi strecoare veninul,
dar m-am agăţat de-o oglindă
şi-am încercat o evadare
dincolo de punctul
care-mi limita viaţa,
însă am atins o floare
şi o babă a închis ochii
frumuseţii,
am săpat galerii ca o râmă
şi m-am târât
ca să gust fructul oprit,
să mă otrăvesc cu dulceaţa interzisă
ca să zbor
dincolo de pereţii coliviei
ca o Ană eliberată din zidul mănăstirii,
dar adesea trebuia să fiu altar,
un altar în care se frământă lutul
ca o umbră a eternităţii
până ce uitarea îşi spăla chipul
peste grâul ce a strălucit odinioară
încercând să fie la rândul lui
un astru ce încălzeşte universcul,
dar care se pierde într-o roată,
un cerc al vieţii şi morţii,
un blestem ce-l face să-şi plece capul în lumină
şi să-l înalţe iarăşi în bezna lutului.
Am căutat libertatea
şi m-am rătăcit în propriul univers
încercând să-mi înţeleg fiecare particulă
pentru a evada dincolo de mine însămi,
dar am ajuns asemeni unui suport
pe care se sprijină
făptura obosită de-atâta trudă
în zborul ei după apa cerului,
am ajuns o stâncă pe care creşte o floare sălbatică.

PĂIANJENUL

Actul I

Scena I

Decorul: o cameră sărăcăcioasă, mobilerul vechi alcătuit dintr-un dulap, o masa, două scaune şi o canapea.

Personajele: Malu, Sera

(Sera era la masă şi decojea mere. Malu stătea pe canapea şi îşi rotea privirea prin cameră.)

Malu: Îl văd.

Sera: Pe cine?

Malu: Pe el.

Sera: Care el?

Malu: Cel care trăieşte în umbră.

Sera: Trăieşte în umbră?

Malu: Umbra supremă.

Sera: Nu te înţeleg.

Malu: Niciodată nu m-ai înţeles. E bine că am înţeles eu să gust din măr, ca să fiu prizonierul umbrei.

Sera: Dacă nu am avea merele acestea, ai răbda de foame.

Malu: Aşa rabd durerea umbrei, durerea paradisului pierdut. Sunt prizonierul întunericului ce-şi ţese mătasa ascuţită în jurul meu. Sunt punctul unei sfere din care curg lin firele morţii.

Sera: Eşti un parzit care nu face nimic toată ziua.

Malu: Sunt un parazit de când am gustat fructul otrăvit, oferit de tine.

Sera: Astăzi nu o să mai guşti niciun fruct otrăvit. Nu mai împart cu tine merele.

Malu: Nu mai este nevoie să împarţi cu mine nimic. Ai împărţit cândva cu mine veninul şi de atunci mă zbat în pânza morţii până se topeşte în mine orice urmă de energie şi atunci el mă soarbe lacom.

Sera: Care el? Ce pânză a morţii?

Malu: Cel pe care l-am zărit în umbră întinzând funii grele.

Sera: Care umbră?

(Malu se ridică de pe canapea şi se apropie de dulap. Se uită cu atenţie la colţul peretelui ce se intersectează deasupra mobilierului.)

Malu: Umbra dulapului, umbra sicriului de lemn ce-şi poartă tăcut povara.

(Sera se apropie şi ea de dulap şi priveşte spre colţul umbrei ce dansa între dulap şi perete.)

Sera: Un păianjen! În urmă cu trei zile i-am doborât pe toţi.

Malu: Nu-i pronunţa numele. El nu trebuie să ştie că i-am observat jocul.

Sera: Mă duc după o mătură şi-l dobor imediat.

Malu: Nu te duci niciunde. Lasă-l să-şi desăvârşească lucrarea.

Sera: Să murdărească pereţii cu pânză.

Malu: De când am gustat din măr totul este o pânză.

Sera (întorcându-se la masă pentru a-şi relua activitatea): O să-l dobor mai târziu.

Malu: Decojeşte mere peste viaţa mea!

(Malu îşi reia locul pe canapea şi priveşte spre locul unde păianjenul şi-a ţesut casa.)

Sera: Astăzi nu o să-ţi mai ofer niciun măr. O să le păstrez pe toate pentru mine.

Malu: Lăcomia, acea lăcomie ce-mi sorbe miezul şi mă lasa ca o cutie goală, mă lasă o umbră prizonieră în ţinutul morţii.

Sera: Eu, lacomă?

Malu: Taci. Victima îţi trage singură clopotul. A căzut în plasa morţii. Fiara îi aude muzica şi vine.

Sera: O muscă.

Malu: Clopotul a fost tras, s-a clătinat firul sacru. Îl văd. Balaurul se aproie de pradă. Ea îl aşteaptă speriată. Se teme de sărutul morţii. Acum ţese sicriul pe măsura făpturii ca o mângâiere a unei speranţe de lumină lipsită de libertate. O sărută. Sărutul morţii anulează orice rază a înşelăciunii. Durerea ameţitoare o ustură pe osândită în toate organele. Acum se depărtează de opera sa pentru a-i lăsa timp să se coacă.

Sera: Probabil ţi-e foame. Vrei să guşti miezul unui măr.

Malu: Nu mai vreau nimic.

Sera: Eu nu sunt egoistă, o să-ţi ofer şi ţie un măr. (Îi întinde un măr.) Vino, să-l iei!

(Malu se ridică de pe canapea. Ia mărul oferit de Sera şi se întorce în acelaşi punct din care observă jocul morţii.)

Malu: Mărul, câte suferim din cauza lui!

Sera: Ce tot spui?

Malu: Atâtea vitamine ale morţii! Acum se dizolvă totul. E în agonie. Cred că licoarea magică i-a mâncat ochii vieţii. Da. S-a sfârşit. Vine călăul. Se apropie de ea. Îi soarbe miezul. A mai rămas o coajă ofilită din tot ceea ce a palpitat a viaţă cu o clipă în urmă.

Sera: Nu mănânci?

Malu (absent): Mi-a dat miezul. Coaja trebuia să rămână. E semnul celui ce-a răbdat durerea închisorii. (Gustă din măr.) E acru.

Sera: Nu-i înţelegi dulceaţa.

Malu: Dulceaţa lui, o clipă de zbucium într-un sicriu de borangic.

Sera: Niciodată nu ai ştiut să te bucuri de tot ceea ce ai.

Malu: Am avut o femeie. Nu am înţeles-o. Mi-a oferit un măr şi am urmat-o în ţinutul pânzei. Acum aştept umbra să-mi cucerească chipul.

(Sera lasă merele înr-un vas şi pleacă din cameră să arunce cojile.)

Scena II

Personajele: Malu

(Se apropie de masă.)

Malu: Se eliberează de coji. Scapă de povara cofrajului. Lasă pradă întunericului tot ceea ce a strălucit o clipă. (Atinge vaslul cu mere.) Le-a dezbrăcat ca să-ţi aducă aminte de momentul paradisiac, goliciunea şi libertatea. Cine poate să înţeleagă merele? Au căzut pradă şarpelui din dorinţa de a cunoaşte izvorul din care lumina coboară aducând pe aripile ei viaţa. Au fost înlănţuite pentru ca moartea să le soarbă nectarul. Stau într-un colţ şi îşi plâng destinul orb ce le-a ancorat în năvodul arahnidei.

(Răstoarnă merele pe masă.)

Malu: Se rotesc fără nicio ţintă. (Un măr cade de pe masă şi se rostogoleşte pe podea.) A evadat din paradis, dar a greşit drumul. Acum plânge pătat de mizeria infernului. Nu mai are nicio şansă. Ţesătorul l-a observat din umbră şi se pregăteşte să-l strivească. (Se apropie de mărul căzut şi îl calcă. Fructul geme sub povara pantofului.) Plânge. Cântă a durere. (Apasă mai tare.) Când Dumnezeu a făcut mărul l-a creat şi pe şarpe. Nu i-a lăsat calea liberă spre soare. Mărul a ales greşit, iar şarpele şi-a dizolvat veninul în sâmburele vieţii. (Ridică talpa de pe fructul strivit. Îl priveşte cu atenţie, pe urmă se apleacă spre el şi ia câteva bucăţi.) S-au risipit jumătăţile după cădere. Plâng după întregul de ieri, dar nu-şi mai pot aduna sufletul şi rătăcesc de nebune până arahnida ţese coconul. O pădure de fire la capătul cărora se află o bucăţică de măr. Când firul se clatină începe muzica morţii.

Scena III

Personajele: Malu şi Sera

Sera se reîntoarce în cameră. Aduce cu ea o mătură şi un făraş. Îl observă pe Malu în mijlocul camerei studiind câteva bucăţi de măr.

Sera: Ce ai făcut?

Malu (Tresare ca deşteptat din somn.) S-au risipit.

Sera: Cine?

Malu: Merele.

Sera: Din bunăvoinţa ta s-au risipit.

Malu: Au încercat să evadeze zadarnic.

(Sera abandonează mătura şi adună merele împrăştiate pe masă în coşul din care au fost alungate.)

Malu: Ce faci?

Sera: Strâng ce ai aruncat tu.

Malu: Nu mai strânge. Vor încerca iarăşi să fugă.

Sera: Stai în colţul tău şi lasă-mă să-mi văd de treabă!

(Malu se reîntoarce pe canapea.)

Malu: M-a trimis în colţ ca pe el. Probabil ea e victima pe care trebuie s-o ademenesc şi să croiesc în jurul ei lanţuri grele din fir de argint.

(Sera termină de adunat merele. Adună cu mătura şi mărul sfărâmat de Malu şi risipit pe podea.)

Malu: Ce s-a risipit nu mai poate să fie adunat.

(Sera se apropie de colţul păianjenului şi ridică mătura.)

Malu: (Se ridică speriat. Aleargă spre femeie şi o prinde de mână.) Ce faci?

Sera: Curăţ peretele. Pentru ce crezi că am adus mătura? Pentru merele pe care le-ai răspândit în toate părţile după ce am plecat din cameră? Am adus-o pentru păianjen.

Malu: Nu-i spune aşa. Mai bine taci. El ne păzeşte casa. Prinde orice vietate ce ajunge nepoftită aici. (Lasă mâna femeii în libertate. Aceasta îşi ridică rapid braţul şi ia pe vârful măturii castelul de cleştar din spatele dulapului.)

Malu: Ce ai făcut? Ai greşit ca atunci când mi-ai dat să gust fructul oprit. E bine că el a scăpat. Va împleti o altă sită.

(Femeia încearcă să prindă păianjenul.)

Malu: El nu se lasă prins. Acum fuge. O să se ascundă, iar mâine o să fie mai puternic. El este vânătorul, nu poate să fie niciodată prada.

Sera: Mâine îţi cade pânza pe ochi şi o să mă rogi să te salvez de păianjen.

Malu: Te-am rugat ...

Sera: Să nu-i mai spun pe nume, păianjen.

Malu: Cine poate să mai înţeleagă femeile? Se încăpăţânează ca insectele să se legene în pânză, pe urmă cântă zadarnic. Sunt devorate de cel pe care l-au subapreciat.

Sera: Avem noroc cu voi, păianjenii, care ne soarbeţi viaţa picătură cu picătură, clipă de clipă.

Malu: Mă duc.

Sera: Unde?

Malu: Să prind muşte. E plin de muşte de când soarele îşi revarsă focul.

Sera: Ce să faci cu ele?

Malu: O să le dau prietenului meu din colţ.

Sera: Tu vrei să se înmulţească, Malu ...?

Malu: Taci, Sera, taci! (Pleacă din cameră.)

Actul II

Decorul: Aceeaşi cameră.

Personajele: Sera, Soare, Cărare, Malu.

Scena I

Personajele: Sera, Soare, Cărare

(Sera face ordine în cameră. Ia merele de pe masă. Părăseşte o clipă camera şi se întoarce fără ele, dar cu un telefon. Se aşează pe canapea şi sună pe cineva.)

Sera: (Vorbind la telefon.) Ciao! ... Te aştept la mine. ... Malu a plecat. ... S-a dus să prindă muşte. ... E nebun. ... Te aştept pe la mine!

(În scurt timp îşi face prezenţa în cameră un bărbat. Femeia îi sare în braţe.)

Sera: Mi-a fost dor de tine, Soare.

Soare: Şi mie mi-a fost dor de tine, Sera mea dragă.

Sera: Într-un final împreună.

Soare: Ce face rodul dragostei noastre? Creşte?

Sera: Creşte. Malu crede că m-am îngrăşat. Nu mai pot să ascund mult timp sarcina. Nici nu doresc să-l mint că e copilul lui. Ar avea drepturi mai târziu asupra lui.

Soare: Ai dreptate. (Se dezlipeşte din strânsoarea femeii, o ia de mână şi porneşte cu ea spre canapea.) Vino!

(Se aşează unul lângă celălalt ţinându-se de mână.)

Soare: Am o veste bună. O să putem pleca. Mi-am găsit un loc de muncă în Austria. O să avem şi locuinţă. M-am interesat de toate. Dacă nu ai fi luat legătura astăzi cu mine, te-aş fi sunat eu pe seară. Trebuie să te pregăteşti de o nouă viaţă. Mâine dimineaţă la ora opt vei găsi un motiv să ieşi din casă. Te duci după pâine sau ce-ţi place ţie şi vii la mine. Plecarea este la ora nouă.

Sera: Atunci nu e timp de pierdut. O să-mi împachetez lucrurile şi o să le iei astăzi. Mâine nu o să pot ieşi cu bagajele din locuinţă.

Soare: Mai stai?

Sera: Nu.

(Se ridică bucuroasă. Deschide dulapul. Scoate o geantă de voiaj şi începe să-şi pună în ea lucrurile. Soare o priveşte atent.)

Sera: (în timp ce-şi face bagajul) Sunt foarte fericită. Acum pot să evadez din sărăcia trăită alături de Malu. Soarele meu a răsărit. Acum îmi luminează calea.

Soare: Tu eşti Sera mea, mult aşteptată.

Sera (închizând geanta): Am terminat. Mă duc în camera de alături să-mi aduc actele.

Soare: Între timp îl sun pe Cărare să vină să mă ajute cu bagajul.

Sera: Ar trebui să-l suni mai târziu după ce petrecem puţin timp singuri.

Soare: De ce vrei să complici lucrurile? Se poate întoarce Malu între timp. Sunt eu prieten cu Malu, dar nu pot pleca din casa lui cu bagaje fără să creez suspiciuni. Începând de mâine vom fi doar noi doi.

Sera: Ai dreptate. Mă duc după acte. (Părăseşte camera.)

Scena II

Personajele: Soare.

(Soare îşi scoate telefonul. Formează un număr.)

Soare: Alo! Cărare! ... Te prezinţi la locuinţa Serei să mă ajuţi cu o geantă de voiaj. ... Nu a trebuit să o conving. E foarte fericită să plece cu mine. ... Nu bănuieşte nimic. ... Doamna mea o să mă aştepte câteva luni. ... E foarte înţelegătoare. Am avut binecuvântarea ei în privinţa copilului. Ea nu a putut să-mi dăruiască copii. ... ştie tot. ... După ce-mi va dărui copilul o să mă întorc în ţară. ... Ea o să afle că a născut un copil mort. ... O las în Austria. ... Se va descurca ea. E femeie. Dacă vrea. ... Eu nu o oblig la nimic. O să-mi iau copilul. Îl înregistez pe numele meu şi al soţiei. Ea rămâne să facă cu libertatea ei ce doreşte printre străini. ... Te las. Aud paşi. Cred că revine în cameră.

Scena III

Personajele: Sera, Soare.

Sera (intrând): Am adus actele. (Merge spre canapea. Se aşează lângă Soare şi le oferă acestuia.)

Soare: O să le pun bine. (Le aşează în borseta unde avea şi telefonul.) L-am sunat pe Cărare. Trebuie să ajungă.

Sera: (prinzând braţul lui Soare): Între timp o să te strâng în braţe.

Soare: De ce nu te astâmperi? Ştii că-mi face rău să mă întărâţi. Ai răbdare până mâine!

Sera: Doar te strâng în braţe. Mi-eşti drag.

Soare: Dar mie nu-mi face bine.

Sera: Nu mă iubeşti?

Soare: Crezi că aş fugi cu tine dincolo, dacă nu mi-ai fi dragă?

Sera: Nu cred.

Soare: Atunci nu-mi mai răscoli sufletul.

Sera: Îmi este milă de Malu.

Soare: Acum ţi-e milă de el. Rămâi cu el. Probabil că îl iubeşti.

Sera: Pe tine te iubesc. Cum să rămân cu el? Sunt egoistă. Vreau să trăiesc fericită alături de omul pe care-l iubesc şi de copilul nostru ce se va naşte curând.

Soare: Atunci de ce stai la îndoială?

Sera: Nu stau la îndoială. Spuneam că mi-e milă de Malu. M-am obişnuit cu el, cum te obişnuieşti cu un frate. Nu cred că se va descurca singur. A fost învăţat să depindă de mine. Nu e un om rău, dar nu are acea scânteie care să te atragă spre el. E lipsit de orice farmec, un om şters, fără personalitate.

Soare: Dacă ţi-e aşa de milă de el, nu trebuia să mă ameţeşti pe mine cu iubirea ta.

Sera: Dacă mi-e milă de el, nu înseamnă că doresc să mă sacrific.

Soare: O să se descurce el. Rămâne cu muştele, păianjenul ce-l urmăreşte pas cu pas.

Sera: Ai dreptate. Rămâne să se bucure de lumea lui. Pe mine mă considera ca pe un copil ce trebuie protejat, precum protejezi o insectă ce e pe cale să se agaţe în capcana păianjenului. Nu m-am simţit femeie alături de el.

Soare: Şi până la urmă păianjenul te-a răpit şi te-a făcut femeia lui.

Sera: (râzând) Vrei să spui că m-ai făcut femeia ta pentru o noapte, asemenea păianjenului?

Soare: Şi viaţa omului e o singură noapte.

Seara: Ai dreptate. Aşa de repede trece totul. Mai ales momentele dulci.

Soare: Dulci şi scurte ca vraja unui păianjen.

Sera: Vrei să mă necăjeşti?

Soare: Tu nu m-ai supărat când mi-ai spus că ţi-e milă de Malu? Acest lucru arată că încă mai ai afecţiune faţă de el.

Sera: Eşti rău. Pe Malu nu-l iubesc. Tu eşti cel pentru care aş merge până la capătul lumii. Malu mi-e un prieten adevărat pe care-l apreciez.

Soare: Dar tu i-ai fost prieten adevărat?

Sera: Până te-am întâlnit pe tine.

Soare: Taci! Ascultă! (Se aud paşi.) Cred că vine Cărare. Acum poţi să-mi eliberez braţul şi să nu-mi mai ataci ochii cu privirile tale pline de farmec?

Sera: (abandonând braţul cald al omului drag) Poate e Malu.

Soare: Să sperăm că nu este el. O să vadă bagajul şi nu mai ţine povestea veche, că am trecut să jucăm şah.

Sera: Am dreptul să fac ce doresc cu viaţa mea.

Soare: În acte eşti soţia lui.

Sera: Nu o să mai fiu.

Soare: Se apropie.

Scena IV

Personajele: Sera, Soare, Cărare.

(Cărare îşi face apariţia în cameră.)

Cărare: Bună ziua!

(Malu şi Sera se ridică de pe canapea.)

Soare: Cărare!

Cărare: Eu.

Soare: Ne-ai speriat.

Cărare: Aşa fioros arăt?

Sera: Îmi era teamă că s-a întors Malu.

Cărare: Atunci ar fi fost o problemă.

Soare: Cu siguranţă nu a prins suficiente insecte.

Cărare: Nu mai râde de sărmanul om. Fiecare cu înţelepciunea lui.

Soare: Ai dreptate.

Sera: Merg să fac o cafea.

Cărare: Nu vă deranjaţi!

Sera: Nu este niciun deranj.

Soare: Nu avem timp de cafea, Sera! Se poate întoarce Malu din clipă în clipă. Trebuie să plecăm cât mai repede cu bagajul.

Sera: Poate că ai dreptate.

Soare: Sigur am dreptate. (Se apropie de genta de voiaj.) Acesta este bagajul.

Cărare: Îl iau imediat. (Ia bagajul şi părăseşte camera.)

Soare: (Se apropie de Sera. O sărută pe frunte.) Noi plecăm. Te aştept mâine.

Sera: O să vin. Aştept cu nerăbdare clipa în care o să fiu doar a ta.

Soare: (În timp ce părăsea camera.) Te pup.

Scena V

Personajele: Sera, Malu.

(Sera se aşează pe canapea surâzând fericită. În cameră îşi face apariţia Malu.)

Sera: (fără să privească spre uşă) Ai uitat ceva?

Malu: Nu am uitat nimic. Am prins suficiente insecte.

Sera: Malu?

Malu: Dar cine credeai că este? Aşteptai pe cineva şi eu te-am deranjat?

Sera: Tu şi ideile tale. Nu aşteptam pe nimeni.

Malu: Nici măcar pe mine?

Sera: Nici pe tine. Eram aşa de liniştită singură.

Malu: Atunci plec.

Sera: Fără să-ţi hrăneşti păianjenul?

Malu: Plec după ce-l hrănesc.

Sera: Nu trebuie să pleci niciunde.

Malu: Eşti sigură?

Sera: Foarte sigură.

Malu (ce se uita spre femeie sprijinindu-se de masă) Cred că l-am observat pe Soare şi pe sluga lui, Cărare, trecând cu un bagaj prin faţa casei noastre. Au fost pe la noi?

Sera: Nu.

Malu: Am înţeles că se duce dincolo la lucru câteva luni şi a trecut pe la mine înainte de a pleca din ţară.

Sera: Nu a trecut nimeni pe aici.

Malu (Se apropie de păianjen.) E prea jos firul semnalizator. Clopoţelul a

sunat. El îmi spune că am fost invadat de persoane străine.

Sera: Cine să te mai înţeleagă?

Malu: (Ia un scaun de lângă masă. Îl aşează lângă dulap.) Taci! Acum ofer păianjenului ofranda.

(Malu scoate o cutiuţă în care avea vreo douăzeci de muşte. Toate erau fără câte o aripă, dar în viaţă. Se urcă pe scaun şi le agaţă în pânza de borangic.)

Sera: (pentru sine): E nebun.

Actul III

Decorul: o strada, o staţie de autobuz, o bancă.

Personajele: Sera, Soare, Cărare, Malu.

(În staţie aşteaptă Cărare cu bagajul pregătit.)

Cărare: Cine-i mai înţelege pe cei bogaţi? Îşi complică singuri viaţa. Niciodată nu sunt mulţumiţi cu ce au. Dacă ar putea şi-ar însuşi până şi luminătorul zilei, lăsând pe cei asemenea lor în întuneric. Mă uit la stăpânul meu. Putea să obţină totul şi fără să înşele, dar a preferat falsitatea. Acum este prea târziu să renunţe. El a ales acest drum. Sera, of, Sera, e o copilă proastă. N-o pot numi femeie, pentru că nu e deloc matură în acţiunile ei. O să înţeleagă cât de naivă a fost, când o să fie prea târziu. Atunci nu va mai avea pe umărul cui să plângă. Şi-a lăsat Malu singur. Zburdă ca o căprioară în libertate, dar se lasă dusă de val şi ajunge într-un loc străin, în colţii animalelor sălbatice ce-i vor devora carnea, îi vor bea sângele, iar soarele îi va ofili pielea. Eu sunt mulţumit cu ce am. Nu trebuie să evadez în alte ţări sau să alerg după oaia din curtea vecinului. Am auzit că oamenii cu funcţii înalte când ajung printre străini sunt asemenea mie, slugi, nu angajaţi aşa cum ar fi normal. Cu ce se deosebesc ei de mine? Cu superioritatea ce o afişează pe la colţ de uliţă? Eu sunt mai bine decât ei. Simt pământul ţării sub picioare. Eu nu părăsesc locul din care îmi adăp rădăcina. Fără rădăcină sunt un nimeni, sunt o frunză desprinsă de pe ram care nu-şi mai găseşte copacul.

(Sera vine spre locul în care se află Cărare.)

Sera: Bună ziua! Am avut impresia că vorbiţi singur. Aţi murmurat ceva?

Cărare: Număram secundele.

Sera: Probabil aştepţi de mult timp.

Cărare: Sunt angajatul stăpânului meu.

Sera: De ce n-a ajuns Soare?

Cărare: O să ajungă curând. A mai avut ceva de rezolvat înainte ca să plece din ţară. M-a trimis pe mine să te aştept. Mi-a dat şi bagajul.

Sera: Dar este târziu. Mai zece minute e ora nouă.

Cărare: O să ajungă, chiar şi în ultimul minut. Nu vă lasă singură. A aşteptat mult ziua aceasta. (privind de-a lungul străzii) Vine!

Sera: Vine? (Se întoare cu faţa spre strada ce se întindea leneşă la soare. Îl

văd şi eu. E mai frumos ca niciodată.

Cărare: Se apropie.

Soare (ajungând): Salut! Cu greu am reuşit sărezolv totul. (către Sera) Pregătită?

Sera: Aş merge cu tine până la capătul pământului.

Soare: De ce nu şi dincolo de el. (Se uită la Cărare.) Bine, Cărare! Eşti liber.

Cărare: După cum ordonaţi.

Soare: Să ne auzim cu bine, Cărare!

Cărare: Să aveţi parte de realizări!

(Cărare pleacă.)

Sera: Într-un final doar noi doi, Soare!

Soare: Şi copilul nostru care aşteaptă să se nască.

Sera: Sunt atât de fericită.

Soare: Vine!

Sera: Cine?

Soare: Malu. E în apropiere.

Sera: Ce ne facem?

Soare: Nu cred că ne-a observat.

Sera: Nu poate să-mi distrugă visele.

Soare: Vine!

Sera (cu lacrimi în ochi)

Soare: Maşina noastră.

Sera: Am scăpat. Suntem liberi.

(Se face pe moment întuneric. Soare şi Sera părăsesc staţia de autobuz.)

Scena II

(Malu îşi face apariţia în staţia de autobuz. Se aşează pe o bancă.)

Malu: Au plecat. Credeau că nu ştiu nimic. Am ştiut totul. Prietenul meu din umbră mi-a spus tot. Fiecare fir rupt mă durea, dar ei nu vedeau lucrul acesta. A fugit din pânza mea şi acum crede că este liberă. E mai legată ca niciodată. Veninul i-a anihilat raţiunea şi acum o soarbe bucată cu bucată. Când va rămâne doar umbra de ea o să fie prea târziu. Se va întoarce la mine, în pânza mea, asemenea *Fiului risipitor*, iar eu o s-o primesc, aşa, ca pe o muscă fără aripi şi o las să se amăgească cu dulceaţa ultimului sărut. Până la urmă eu chiar am iubit-o, altfel Soare nu ar fi reuşit niciodată să guste mărul.

(Se ridică de pe bancă. Face câţiva paşi.)

Malu: Sau poate nu se va mai întoarce niciodată. Îi vor rugini aripile departe şi eu va trebui să rămân prizonierul singurătăţii, în colţul meu întunecat, cu firele mele.

SYNOPSIS

Păianjenul

Drama „Păianjenul“ are ca temă libertatea. Este structurtă în două acte şi câteva scene. Personajele sunt puţine.

Malu, soţul Serei, urmăreşte jocul păianjenului. Păianjenul, îl ajută pe Malu să înţeleagă esenţa fiecărui lucru. Chiar se identifică cu acesta. Îi aduce până şi insecte ca să-i păzească casa din colţul lui. Nu îşi lasă soţia să distrugă lucrarea păianjenului, nici să-i rostească numele.

Malu vede femeile ca pe nişte insecte ce cad victimă plasei bine ţesute, celui ce le pândeşte din colţ. Malu: „Cine poate să mai înţeleagă femeile? Se încăpăţânează ca insectele să se legene în pânză, pe urmă cântă zadarnic. Sunt devorate de cel pe care l-au subapreciat. / Sera: Avem noroc cu voi, păianjenii, care ne soarbeţi viaţa picătură cu picătură, clipă de clipă.“

Prezenţa merelor în text, pe care Sera le decojeşte, aminteşte de greşeala primilor oamenii. Din dorinţa de a cunoaste binele şi răul, primii oameni gustă din fructul oprit. Dulceaţa acelui fruct le-a adus moartea, lipsa libertăţii „Malu (absent): Mi-a dat miezul. Coaja trebuia să rămână. E semnul celui ce-a răbdat durerea închisorii. (Gustă din măr.) E acru. / Sera: Nu-i înţelegi dulceaţa. / Malu: Dulceaţa lui, o clipă de zbucium într-un sicriu de borangic. [...] Malu: Se eliberează de coji. Scapă de povara cofrajului. Lasă pradă întunericului tot ceea ce a strălucit o clipă. (Atinge vasul cu mere.) Le-a dezbrăcat ca să-ţi aducă aminte de momentul paradisiac, goliciunea şi libertatea. Cine poate să înţeleagă merele? Au căzut pradă şarpelui din dorinţa de a cunoaşte izvorul din care lumina coboară aducând pe aripile ei viaţa. Au fost înlănţuite pentru ca moartea să le soarbă nectarul. Stau într-un colţ şi îşi plâng destinul orb ce le-a ancorat în năvodul arahnidei. [...] Când Dumnezeu a făcut mărul l-a creat şi pe şarpe. Nu i-a lăsat calea liberă spre soare. Mărul a ales greşit, iar şarpele şi-a dizolvat veninul în sâmburele vieţii. “

Conflictul religios datorat greşelii primordiale creează animozităţi între cei doi soţi.

Sera cade victimă vicleniei lui Soare. Pentru ea Soare este lumina vieţii, dar el se foloseşte de sentimentele ei pentru a avea un copil, copilul pe care soţia nu i l-a putut dărui. O convinge să meargă cu el în Austria şi să-l părăsească pe Malu.

Soare şi Sera, ajutaţi de Cărare, pleacă în Austria, urmând ca după naşterea copilului, Sera să fie abandonată printre străini.

Malu a cunoscut planul diabolic, dar nu l-a împiedicat. E convins, deşi nu întru totul, că Sera, victima celor doi bărbaţi, a soţului şi amantului, dar şi victima propriei nesăbuinţe, se va întoarce cândva acasă asemenea Fiului risipitor.

DE CE SE OFILESC FLORILE CÂND LE ATING?

Personajele:
Bolnavul X
Soţia Bolnavului X
Prietena Soţiei Bolnavului X
Bujor Florian
Medicul
Asistenta
Luminiţa

Actul I

Decorul: Interiorul unui salon de spital, două paturi, o masă, două scaune, două dulăpioare, pe unul din dulăpioare se află un ghiveci cu hortensii roz. Geamurile salonului sunt deschise astfel, încât să se poată observa două jardiniere cu muşcate.

Personajele:
Bolnavul X
Bujor Florian un alt bolnav
Medicul
Asistenta

(Florian este întins pe pat. Are ochii închişi. Celălalt bolnav priveşte spre colegul lui de salon.)
Bolnavul X: Încă doarme. Nu am cu cine schimba două vorbe. O să mă ofilesc până ce mă voi elibera din închisoarea asta.
Florian (deschide ochii): Cine se ofileşte?
Bolnavul X: V-aţi trezit!
Florian: Unde mă aflu?
Bolnavul X: La spital.
Florian: (Ridicându-se în şezut.) Ce caut eu la spital?
Bolnavul X: Aţi fost adus ieri-seară. Aţi primit îngrijirile medicale corespunzătoare şi de atunci dormiţi întruna.
Florian: Ieri-seară? Da. Încep să-mi amintesc. Eram în parc şi culegeam trandafiri. Le curmam viaţa cu o plăcere sălbatică când, un câine vagabond, m-a atacat. Era un câine uriaş. Parcă acum îi vad urechile ascuţite şi rânjetul. Piciorul!
Bolnavul X: Aţi fost operat la picior imediat ce aţi fost adus la spital de nişte tineri.

Florian: Erau şi câţiva tineri în parc. Unul chiar mi-a sugerat să las trandafirii în pace. (Priveşte spre hortensile din ghiveci. Îşi apropie palma de florile roz, pe urmă o retrage speriat.) Ce caută florile acestea aici?
Bolnavul X: Au fost aduse de soţia mea.
Florian: Nu mai are spaţiu pentru flori acasă?
Bolnavul X: Am o casă mare.
Florian: (cu gândul departe, privind ghiveciul cu hortensii) Florile.
Bolnavul X: Mi-au fost aduse de soţie pentru a-mi lumina momentele petrecute departe de casă.
Florian: Se vor ofili.
Bolnavul X: Soţia mea ştie să îngrijească florile.
Florian: Se vor ofili, pentru că le-am atins eu.
Bolnavul X: Nu înţeleg.
Florian: Orice floare ating se ofileşte.
Bolnavul X: În primul rând pe aceste flori nu le-aţi atins. Aţi fost la un pas de a le atinge, dar aţi renunţat.
Florian: Nu înţelegi nimic. Le-am atins mental. Deja au început să moară. Le simt durerea. A început ca un susur de izvor. Rădăcina a fost cea care a preluat comanda şi-a început să proceseze otrava morţii ce acum aleargă spre frunze. Simt strigătul frunzelor. Până şi florile au început să transpire. Apele morţii le-a cuprins şi pe ele. (către Bolnavul X). Să nu-mi mai vorbeşti la persoana a II-a şi cu pronume de politeţe, pentru că suntem colegi de suferinţă!)
Bolnavul X (pentru sine) E nebun. O să cer medicului să fiu mutat în alt salon.
(Florian se ridică din pat şi se apropie de ghiveciul cu flori. Îşi târăşte cu greu piciorul accidentat şi cu gamba bandajată.)
Bolnavul X: Pleacă de lângă florile mele. Sunt de la soţie.
(Florian se aşează pe un scaun.)
Florian: Le simt. Au nevoie de ajutor. Tu nu auzi cum cer ajutorul? Am învăţat glasul florilor din copilărie. Trebuie să le iei de aici cât mai repede.
Bolnavul X: Florile vor rămâne lângă patul meu până ce o să fiu externat.
Florian: Te încăpăţânezi prost. Nu vrei să mă asculţi deloc.
Bolnavul X: De ce te-aş asculta? Nu te cunosc.
Florian: Într-o oarecare măsură ai dreptate.
(În salon intră medicul.)
Medicul: Cine v-a dat voie să vă ridicaţi din pat? Nu aveţi voie să faceţi nicio presiune asupra gambei operate. (Se apropie de Florian şi îl ajută să se întoarcă în pat.)
Medicul: O să chem imediat asistenta să vă schimbe bandajul.
Florian: Şi să ia muşcatele din fereastră.
Medicul: Vă deranjează florile?
Florian: Da.
Bolnavul X: Numai oamenii răi nu iubesc florile.
Florian: Eu nu te-am jignit.

Medicul: Florile rămân la locul lor. (Deschide un dosar de pe masă şi scoate o fişă.)
Florian: Eu v-am rugat să luaţi florile, dar dacă doriţi să moară, pe mine nu mă deranjează.
Medicul: Numele dumneavoastră?
Florian: Am uitat să mă prezint.
Medicul: Am nevoie de datele dumneavoastă pentru a vă completa fişa medicală.
Florian: Înţeleg.
Medicul: Ascult.
Florian: Bujor Florian, douăzeci de ani, locuiesc pe o bancă în Parcul Central.
Medicul: Să înţeleg că nu sunteţi asigurat medical?
Florian: Nu mi-am permis o asigurare medicală. Trăiesc de pe o zi pe alta. Aştept să fiu chemat la lucru cu ziua. Nimeni nu doreşte să mă angajeze pe o perioadă de timp nedeterminată.
Medicul: O să vedem ce se poate rezolva. Până atunci o să trimit asistenta să vă panseze din nou. Să nu vă mai ridicaţi din pat până nu vă dau eu voie!
(Medicul pleacă.)
Bolnavul X: Eu am o livadă cu pruni. Dacă te chem în toamnă să mă ajuţi să le adun, o să vii?
Florian: Da. 50 de lei ziua de lucru şi mâncare.
Bolnavul X: E bine.
Florian: Ar fi indicat să nu ai flori în livadă.
Bolnavul X: Nu sunt flori. Tu ai o obsesie în ceea ce priveşte florile.
Florian: Eram copil. S-a întâmplat chiar de ziua mea de naştere. Aveam cinci ani pe atunci. Am intrat în grădină şi am rupt gladiolele bunicii. Erau patru gladiole superbe. Imediat ce le-am rupt m-am trezit cu tatăl meu lângă mine mustrându-mă că am rupt florile. I-am explicat că le-am rupt ca să le duc mamei mele la cimitir. Se împlineau cinci ani de când a decedat.
Bolnavul X: Mama ta a murit când te-a născut pe tine?
Florian: Tata mi-a spus că eu am omorât-o aşa cum am omorât şi gladiolele. Mi-a reproşat că ofilesc toate florile pe care le ating. Mama mea a fost o floare specială, iar venirea mea pe lume i-a curmat viaţa. Gladiolele rupte de mine s-au ofilit până seara lângă crucea mamei mele. Soarele şi-a înfipt degetele fierbinţi în zulufii lor şi ei au început să se stafidească. Din frumuseţea de odinioară au mai rămas câteva pete sângerii răstignite pe nişte pari verzi-maronii. Am plâns. Parcă era prima dată în viaţa mea când am plâns cu adevărat. Simţeam o durere în suflet mai profundă decât durerile provocate de corecţiile bunicilor sau ale tatălui. Ziua următoare am adunat flori, multe flori. Le-am adunat de pe locurile de vechi din cimitir şi le-am plantat pe mormântul mamei mele. Speram că acele flori ce aveau şi rădăcină să prindă viaţă acolo unde viaţa a apus demult. Le-am udat, le-am îngrijit, dar florile nu-mi îndeplineau dorinţa. Au murit şi ele asemenea mamei. Spinarea mea a mai

încasat câteva nuiele în urma plângerilor celor ce au observat că le-am furat florile.
Bolnavul X: Nu ai ştiut să le plantezi.
Florian: Am ştiut. Am văzut la bunica mea cum planta răsaduri.
Bolnavul X: Depinde de flori.
Florian: Orice floare ating are aceeaşi soartă. La o lună după acea întâmplare am făcut o pasiune pentru asparagusul bunicii. Mi-a permis să-l îngrijesc eu. Asparagusul e o floare rezistentă. A îngălbenit ca omul bătrân, ca natura speriată de toamnă până ce a pierit tot.
(Asistenta a intrat în salon.)
Bolnavul X: (pentru sine): E nebun. Măcar să fie bun de lucru.
Asistenta: Cum se simt pacienţii?
Bolanavul X: Bine.
Asistenta: Mă bucur. (Se apropie de Florian.) Trebuie să schimbăm bandajul.
Florian: Nu mă atingeţi.
Asistenta: Nu o să vă doară. O să înlătur bandajul vechi, curăţ locul şi-l bandajez iarăşi. E necesară această procedură, ca să evităm infectarea şi pentru o vindecare mai rapidă.
(Asistenta îi atinge piciorul. Florian începe să strige.)
Florian: Nu mă atingeţi! O să muriţi dacă mă atingeţi! Pleacaţi de lângă mine!
Bolnavul X: (pentru el) Chiar e nebun.
Asistenta: Vă rog să vă liniştiţi.
(Medicul intră în salon.)
Medicul: Ce se întâmplă aici?
Asistenta: Pacientul refuză tratamentul.
Medicul: Domnule, vă rog să cooperaţi!
Florian: Chiar nu înţelegeţi nimic. Fie, cum doriţi.
(Medicul părăseşte salonul, iar asistenta începe să panseze piciorul pacientului.)
Florian: (în timp ce este îngrijit de asistentă) Orice floare care mă atinge sau o ating se ofileşte.
Asistenta: Eu sunt om.
Florian: Sunteţi cea mai frumoasă şi plăpândă floare pe care-am văzut-o.
Asistenta: Mulţumesc pentru compliment.
Florian: La nouăsprezece ani am cunoscut o altă floare. Nu era aşa de strălucitoare ca dumneavoastră. M-am căsătorit cu ea. În trei luni s-a stins pe picioare. Am rămas văduv şi singur. În casa părintească nu am mai fost primit. Fratele meu ce este cu şapte ani mai mare ca mine mi-a spus că sunt pagubă la casa omului. Din casa socrilor am fost alungat înainte ca Violeta să fie condusă pe ultimul drum.
Asistenta: Nu aţi avut nicio vină. Care a fost cauza decesului?
Florian: Leucemie.
Asistenta: Aveţi un bandaj nou. (Îşi strânge lucrurile.)

Florian: Multumesc.
Asistenta: Multă sănătate. (Pleacă.)
Bolnavul X: Frumoasă fată!
Florian: Ca o floare de mac. Astăzi străluceşte şi îmbujorează câmpul, iar mâine se risipeşte pătând solul cu sângele făpturii ei.
Bolnavul X: (priveşte hortensile) Se întâmplă ceva cu florile. Vârfurile petalelor au început să se ofilească.
Florian: Este doar începutul.
Bolnavul X: Cred că nu sunt aşezate bine. Locul lor preferat este nord-est. Nici pământul nu mai este umed.
Florian: Nu mai au mult.
Bolnavul X: Ia o cana dintr-un dulăpior şi părăseşte o clipă salonul.
Florian: Încă nu au observat muşcatele. De zece minute au început să-şi scuture petalele. Nimeni nu mă crede. Toţi îmi întorc spatele când le vorbesc de problema vieţii mele considerându-mă nebun.
(Bolnavul X se întoarce în salon şi udă floarea.)
Bolnavul X: Cred că nu are suficientă umbră. Soarele a pătruns pe fereastră şi a orbit planta.
Florian: Eu sunt vinovat.
Bolnavul X: Nu are nicio legătură acestă problemă cu tine.
Florian: Nu ai înţeles nimic. Din copilărie încerc să mă eliberez de povara morţii florilor şi nu reuşesc. Sunt captivul unui fenomen straniu. E ca şi cum viaţa se încăpăţânează să fugă de mine, pentru că-i sorb energia. Sunt prins într-o carapace şi de acolo ademenesc clorofila.
Bolnavul X: (privind florile): Nu-şi revin. Sunt din ce în ce mai afectate de uscăciune.
(Se aude forfotă de pe coridorul spitalului.)
Bolnavul X: Atâta gălăgie şi floarea mea moare.
În salon intră medicul să-şi ia dosarul uitat pe masă.
Florian: Ce se întâmplă?
Medicul: Asistenta mea a încercat să cureţe muşcatele de uscăciuni şi a căzut de la etajul trei. Trebuie operată urgent.
Florian: I-am spus să nu mă atingă, dar nu m-a ascultat.
(Medicul părăseşte salonul.)
Bolnavul X: Acum eşti şi în clipa următoare te coseşte moartea.
Florian: Pentru că te lipeşti ca o plantă agăţătoare de fiinţa unui arbust otrăvitor şi în loc să-l sufoci cu îmbrăţişarea ta, eşti sorbită de către acesta până la ultima picătură de sevă.
Bolnavul X: Încă nu s-au agăţat nişte spini de tine, ca să încetezi a mai bate câmpii.
Florian: Eu sunt spinele. Toată viaţa m-am apărat de flori, ca să le feresc de suferinţă. Ele au fost atât de inocente, încât au crezut că sunt protejate de un spine. Cum să înţeleagă florile spinii? Nici spinii nu-şi înţeleg ascuţimea

făpturii. Sau poate sunt o plantă carnivoră? Atrag florile, pe urmă le devorez.
Bolnavul X: Nu ai tu noroc la flori.
Florian: Şi, pentru că nu am noroc la flori, ele se ofilesc când le ating?
Bolnavul X: Un om ce nu are noroc de un anume lucru, cum ar putea avea parte de el?
Florian: Cred că sunt un om rău, pentru că nu am noroc de frumuseţe.
Bolnavul X: Eşti un neînţeles.
Florian: Şi totuşi, florile se ofilesc când le ating eu.
(Se face linişte, pe urmă întuneric. În întuneric se văd petale de muşcate roşii căzând.)

Actul II

Personajele:
Bolnavul X
Soţia Bolnavului X
Bujor Florian
Prietena Soţiei Bolnavului X

Decorul: O livadă cu pruni, o căruţă cu saci, găleţi, o prăjină, o cotăriţă cu mâncare.
(Bolnavul X şi Soţia Bolnavului X coboară din căruţă, se uită la prunii încărcaţi cu fructe şi discută.)

Soţia Bolnavului X: Ai reuşit să găseşti un om care să ne ajute la lucru?
Bolnavul X: Am găsit.
Soţia Bolnavului X: Şi de ce nu a ajuns?
Bolnavul X: El nu locuieşte în provincie. Va ajunge sigur. Mi-a promis.
Soţia Bolnavului X: Ştie să ajungă?
Bolnavul X: Da. Este inteligent. A înţeles unde este localitatea şi livada noastră.
Soţia Bolnavului X: Este un om de încredre?
Bolnavul X: Are o problemă cu florile, dar e de încredre.
Soţia Bolnavului X: Ce flori?
Bolnavul X: O prostie.
Soţia Bolnavului X: Unde locuieşte acest om?
Bolnavul X: Pe o bancă într-un parc.
Soţia Bolnavului X: Îţi arde de glume?
Bolnavul X: Sunt cât se poate de serios.
Soţia Bolnavului X: Tu ai angajat un aurolac?
Bolnavul X: Din câte ştiu eu, nu se droghează.
Soţia Bolnavului X: Un boschetar?
Bolnavul X: Da, un om fără adăpost care trăieşte prin parcuri, dar care

munceşte pentru a supravieţui, nu întinde mâna după o bucată de pâine. Are demnitate.
Soţia Bolnavului X: Tu ai încredre în boschetari?
Bolnavul X: Dar boschetarii să creadă în oamenii ce dorm sub un acoperiş departe de vânturi, soare şi ploi?
Soţia Bolnavului X: Ce ţi-au făcut doctorii la spital?
Bolnavul X: Mi-au videcat mâna ruptă.
Soţia Bolnavului X: Eu cred că ţi-au sucit mintea.
Bolnavul X: Femeia-i tot femeie.
Soţia Bolnavului X: Dacă vine boschetarul, nu ai ce să-l aduci seara la mine acasă, ca să-l aşezi la masă. E suficientă mâncare în cotăriţă. O sticlă de apă este a mea. Eu nu beau apă după toţi nespălaţii.
Bolnavul X: Ţi-e teamă că te sărăceşte, dacă-l aduc acasă?
Soţia Bolnavului X: Da. Mi-e teamă. Mâine poate să vină, să-mi fure agoniseala de-o viaţă.
Bolnavul X: Florian nu fură şi nici nu îţi cere o pâine fără să lucreze.
Soţia Bolnavului X: Eşti foarte naiv?
(Florian îşi face apariţia.)
Florian: Florile mele sunt naive.
Bolnavul X: Ai ajuns prietene?
Florian: Am întârziat. Nişte paraziţi au urmărit o floare prin parc. Cunosc eu ce e mintea lor, numai spurcăciuni. Am prins floarea de mână, cu toate că ea s-a speriat iniţial de mine, pe urmă mi-a înţeles jocul. Paraziţii s-au depărtat. Au înţeles că floarea nu e singură.
Soţia Bolnavului X: Ce floare?
Florian: O fată.
Bolnavul X: Ţi-o prezint pe soţia mea.
(Florian a luat mâna Soţiei Bolnavului X şi a sărutat-o. Ea şi-a retras-o repede, scârbită.)
Soţia Bolnavului X: (pentru ea) Mor de scârbă. Boschetarul mi-a atins mâna. Mi-a pupat-o! E primul bărbat care îmi pupă mâna!
(În livadă, Bolnavul X, Soţia Bolnavului X, Bujor Florian, scutură prunii cu o prăjină, pe urmă adună fructele în găleţi ca mai apoi să le golească în saci.)
Bolnavul X: Văd că eşti bun de lucru.
Florian: De mic am muncit.
Bolnavul X: Ai avut ghinion să creşti fără mamă şi te-au zăpăcit de cap alţii cu nebuniile lor.
Soţia Bolnavului X: Mai puţină vorbă şi mai multă muncă.
Bolnavul X: Vezi pe cineva stând?
Soţia Bolnavului X: Te văd necăjind oamenii.
Bolnavul X: Tu vezi de prune!
Florian: Nu merită să vă certaţi din cauza mea. Eu o să-mi fac datoria, pe urmă îmi iau răsplata şi mă întorc în parc, pe bancă, la căsuţa mea în aer liber.

Soţia Bolnavului X: Cum de ai ajuns să dormi prin parcuri?
Florian: Împrejurările vieţii.
Bolnavul X: Dă tu acolo cu mâinile.
Florian: Aveţi o livadă frumoasă!
Soţia Bolnavului X: Ţi-am spus?
Florian: Ce?
Bolnavul X: Că o să-ţi placă în livadă.
(Soţia Bolnavului X începe să tuşească.)
Florian: Livada aceasta îmi aminteşte de o altă grădină. Cu doi ani în urmă trebuia să plec în armată. Toţi colegii mei au ajuns în trei zile la Unitatea Militară, eu am întârziat trei săptămâni şi nu am mai fost primit. În ziua plecării am fost la piaţă. Era multă lume. Nişte vânzători de covoare au prins o floare, au înfăşurat-o într-un covor şi au urcat-o într-o maşină. Au crezut că nu i-a observat nimeni. Eu nu eram nimeni.
Bolnavul X: Fată?
Florian: Fetele pentru mine sunt sinonime cu florile. Sunt delicate şi se ofilesc la prima bătaie de vânt.
Bolnavul X: Tu ce ai făcut?
Florian: Am urcat pe bicicleta fratelui meu şi am urmărit maşina. La periferia oraşului era o clădire impunătoare cu o grădină plină de pomi fructiferi. Fata a fost dusă în clădire. Am studiat un timp obiceiurile acelor paraziţi care trăiau pe spinarea victimelor asemenea căpuşelor pe umerii vitelor. Paraziţii aduceau cu ei domni ce păreau a avea o condiţie socială bună şi care plecau de acolo veseli ca după o plimbare prin Eden. La un moment dat i-am auzit discutând despre un transport. Se pregăteau să livreze marfa dincolo. Cei din afara graniţei aveau nevoie de marfă nouă. Am considerat că este timpul să iau măsuri. M-am gândit să anunţ poliţia, dar în seara acelei zile am zărit printre clienţi un poliţist.
Bolnavul X: Groaznic. Cât de jos coboară unii oameni fără să ţină cont de sentimentele altora!
Florian: Aceia nu sunt oameni, sunt viermi ce se hrănesc cu trupul şi sufletul oamenilor.
Bolnavul X: Ai reuşit să scapi fetele?
Florian: Da. M-am dus acolo ca un client. Erau douăzeci şi două de fete, cinci se complăceau în situaţia respectivă. Le plăcea să facă bani vânzându-şi singura lor avere la toţi necunoscuţii, pe urmă-i împarţeau cu viermii. Restul fetelor erau obligate să-şi urască viaţa. Eu trebuia să fiu primul client a fetei răpite în covor. Am plătit bine pentru acest privilegiu. Toate economiile mele au dispărut într-o clipă. Când am intrat în cameră, floarea aceea speriată, a început să fugă de mine ca de moarte şi să mă roage să am milă de ea şi să o salvez. S-a liniştit când a înţeles că şi eu doream să o salvez. Tatăl fetei era agent de securitate. L-am sunat. În acea noapte am salvat o mulţime de flori.
Bolnavul X: Şi tu spuneai că se ofilesc toate florile ce le atingi.
Florian: Acele flori au fost secate de nectar. N-a mai rămas decât o umbră din

tot ceea ce au fost cândva.
Bolnavul X: Dar fata pentru care ai renunţat la toate economiile tale?
Florian: Luminiţa?
Bolnavul X: Are şi un nume?
Florian: E diferită de toate florile. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea. Astăzi, în parc, am avut impresia că fata pe care am luat-o de mână e chiar ea, vechea floare.
Bolnavul X: Asistenta a scăpat cu viaţă.
Florian: Mă bucur.
Soţia Bolnavului X: Adunaţi mai repede că ne apucă seara!
Bolnavul X: (râzând) Florile!
Soţia Bolnavului X: Dacă nu ar fi aceste flori nu aţi reuşi să vă descurcaţi în viaţă.
Bolnavul X: Suntem norocoşi. Cine ne-ar fi dus într-o excursie pe Pământ din Eden?
Soţia Bolnavului X: Aud zgomot.
Bolnavul X: Cred că îţi vine prietena pe la prânzul cel mare să te ajute.
Soţia Bolnavului X: Vine şi ea când poate.
Prietena Soţiei Bolnavului X: Bun lucru!
Toţi: Mulţumim.
(Prietena Soţiei Bolnavului X începe să adune şi ea prune.)
Soţia Bolnavului X: Când vă este foame, facem o pauză şi mâncăm.
Prietena Soţiei Bolnavului X: Eu nu am mâncat de aseară.
Soţia Bolnavului X: Atunci ne odihnim o clipă şi mâncăm.
(Soţia Bolnavului X a luat coşul din căruţă. A întins o pătură şi câteva prosoape de bucătărie. A scos mâncarea din coş şi a invitat oamenii la masă.)
Soţia Bolnavului X: Prânzul este servit.
(Cu toţii s-au aşezat pe pătură şi au început să mănânce.)
Prietena Soţiei Bolnavului X: Domnul nu este de la noi din sat.
Bolnavul X: E prietenul meu. Iubeşte foarte mult florile, dar se teme să le atingă.
Prietena Soţiei Bolnavului X: E asemenea Luminiţei, nepoata mea, fiica fratelui meu stabilit la Timişoara. Se plânge că nu poate avea şi ea flori în casă, în grădină. Toate florile ce le primeşte, le cumpără, îşi pierd strălucirea la scurt timp, pe urmă se ofilesc. E supărată că nu are noroc la flori.
Florian: Luminiţa?
Prietena Soţiei Bolnavului X: Aşa o cheamă.
Florian: Şi tatăl ei lucrează ca agent de securitate.
Prietena Soţiei Bolnavului X: Da. O cunoşti?
Florian: Da.
Prietena Soţiei Bolnavului X: Sunt oameni importanţi în societate. Cine nu-i cunoaşte?
Bolnavul X: Mai serviţi.
Florian: Mulţumim. Am servit.

(Prietena Soţiei Bolnavului X, Bolnavul X, Florian se reîntorc la prune. Soţia Bolnavului X strânge masa, pe urmă se alătură lor.)
Soţia Bolnavului X: Ce e cu tăcerea aceasta?
Bolnavul X: Avem mai mult spor la lucru.
Florian: O floare.
Bolnavul X: Unde?
Florian: A adus-o vântul şi a aşezat-o în părul soţiei tale.
Bolnavul X: Chiar o prinde bine.
Florian: Ai avut dreptate. Voi nu aveţi flori în livadă.
Soţia Bolnavului X: Cum să nu avem flori în livadă? Primăvara e plin de flori. Fiecare prună a fost o floare în primăvară.
(Florian trânteşte prunele din găleată pe jos.)
Soţia Bolnavului X: Ai trântit prunele?
Florian: Mă scuzaţi. Le adun imediat.
Soţia Bolnavului X: Acum pierzi timpul adunând aceleaşi prune.
Florian: Aveţi dreptate. Fiecare prună a fost cândva o floare.
(Soţia Bolnavului X, Prietena Soţiei Bolnavului X, Bolnavul X, Florian adună prune în tăcere un timp.)
Bolnavul X: Mai un prun şi am terminat.
Florian: Apune soarele.
Soţia Bolnavului X: Dacă daţi repede din mâini ne putem întoarce curând acasă.
(Termină de adunat şi ultimele prune. Pun sacii cu prune în căruţă.)
Soţia Bolnavului X: A mai rămas mâncare în cotăriţă. O să-ţi fac un pachet ca să ai pentru drum. Uite aici şi banii pentru ziua de lucru. (Îi întinde o bacnotă de 50 şi Florian o ia, pe urmă îi pune pâine cu brânză într-o plasă. Florian ia şi plasa)
Florian: Mulţumesc.
Bolnavul X: Şi noi mulţumim.
Florian: Când mai ai nevoie de mine ştii unde mă găseşti.
Bolnavul X: Mergi sănătos!
(Florian pleacă.)
Prietena Soţiei Bolnavului X: Unde locuieşte?
Soţia Bolnavului X: Pe o bancă într-un parc.
Bolnavul X: E târziu. A apus soarele. Să mergem şi noi spre casă.
(Se întunecă.)

Actul III

Personajele:
Florian
Luminiţa
Un grup de tineri

Decorul: Un parc, arbori, bănci.

(Florian este aşezat pe o bancă şi admiră cerul. Un grup de tineri ce stau pe banca vecină râd, se distrează.)
Florian: Câtă veselie!
(O tânără se depărtează de grup şi se apropie de banca lui Florian.)
Tânăra: E liber?
(Florian se uită uimit la tânără. De când dormea prin parcuri nu i-a mai cerut nimeni să se aşeze lângă el.)
Tânăra: Pot să mă aşez şi eu pe bancă.
Florian: Dacă nu te deranjează să te aşezi lângă un om de care toţi au fugit mai bine de un an de când dorm sub cerul liber, te poţi aşeza.
Tânăra: (după ce s-a aşezat) Pe omul ce doarme de mai bine de un an pe bănci nu l-a deranjat să renunţe la toate economiile lui ca să-mi salveze viaţa.
Florian (privind spre tânără cu atenţie): Luminiţa?
Luminiţa: Da, eu sunt.
Florian: Cum m-ai recunoscut? Cum m-ai găsit?
Luminiţa: Atunci ai plecat imediat. Te grăbeai. Te-am căutat mult timp şi nu te-am aflat. Ieri, mătuşa mea, a venit în vizită pe la mine şi mi-a povestit de tine.
Florian: Mă bucur să te revăd. Eşti bine?
Luminiţa: Da. Tu?
Florian: Pe cât se vede.
Luminiţa: Cred că şi tu eşti bine.
Florian: Din câte am înţeles şi tu ai o problemă cu florile.
Luminiţa: Adesea mă întreb ...
Florian: De ce se ofilesc florile când le ating?
Luminiţa: Ai dreptate. De unde ştii?
Florian: Pentru că şi eu am aceeaşi problemă.
Luminiţa: Îmi sunt aşa de dragi florile.
Florian: La ureche. Floarea.
Luminiţa: Ce e cu ea?
Florian: S-a ofilit. (Îi ia floarea de la ureche.)
Luminiţa: Am cules-o în zori.
(Câteva picături de ploaie au început să ude parcul. Cei doi s-au luat de mână şi s-au pregătit să se ascundă sub un copac când au observat că picăturile de apă ce le atingea mâna cădeau peste un mugur ce strălucea lipit de pământ.)
Luminiţa: Ce se va alege de el?
Florian: Priveşte!
(Mugurul a început să pleznească şi petalele îşi scoteau dinţişorii.)
Luminiţa: Înfloreşte!
Florian: Acum înţeleg taina florilor. E dragostea. Atunci când le îngrijeşti cu dragoste nu se ofilesc niciodată. Eu nu am cunoscut dragostea maternă, dar te-

am cunoscut pe tine.
Luminiţa: Ai dreptate. Trebuia să ne întâlnim, ca să cunoaştem marea taină a vieţii.
Florian: Dar tu o să pleci! Te vei întoarce la familia ta.
Luminiţa: Împreună cu tine.
Florian: E imposibil! Eu sunt un boschetar.
Luminiţa: Care mi-a salvat viaţa şi pe care tatăl meu îl doreşte ca ginere.
Florian: Adevărat?
Luminiţa: Adevărat.
(Cei doi pornesc spre casă. În urma lor florile îşi ridică capetele.)

SYNOPSIS

De ce se ofilesc florile când le ating?

De ce se ofilesc florile când le ating? surprinde drama unui tânăr marcat încă din copilărie de moartea mamei lui. Odată cu moartea mamei, cu lipsa dragostei materne, constată că toate florile pe care le atinge se ofilesc. Ajunge să fie chiar obsedat de acest lucru. Se simte captiv într-o lume în care florile se ofilesc.

Ajunge să trăiască un timp pe străzi. Doarme pe bănci. Lucrează cu ziua pentru a câştiga o bucată de pâine.

Salvează o tânără de nişte traficanţi de carne vie. Împreună cu acea tânără descoperă secretul ce ţine florile mereu vii, dragostea.

RÂME, MELCI, VIERMI, ŞERPI

Personajele:
Tânărul X
Bătrânul X
Vecinul X
Doctorul X

Actul I

Personajele:
Tânărul X
Bătrânul X

Decorul: O cameră sumar mobilată. Un dulap, o masă, două scaune, un fotoliu aşezat într-un colţ al camerei, lângă dulap. Ferestrele camerei sunt deschise larg, astfel încât să se poată observa decorul unei naturi văratice, clădiri umbrite de copacii înverziţi, străduţe pavate.

(Tânărul X se apropie de fereastră. Bătrânul stă pe fotoliu şi răsfoieşte un ziar.)

Bătrânul X: Ne informează că vin ploile.

Tânărul X: (îşi întoarce privirea spre bătrân): Aşa scrie în ziar?

Bătrânul X: Aşa scrie.

Tânărul X (întorcându-şi privirea spre fereastră) Nu trebuie să scrie ei, ploaia se simte. (Face câţiva paşi, pe urmă se reîntoarce la fereastră.) O simt. E prezentă în tot ce palpită. Uite! (Întinde mâna şi rupe o frunză. Se depărtează puţin de geam şi se întoarce spre bătrân cu privirea.)

Bătrânul X: Ce ţi-a făcut frunza?

Tânărul X: A gustat prea mult ploaia. E plină de verdele ei. Dacă o strivesc între degete o să simt adierea apei. (Se aşează pe scaun.)

Bătrânul X: Se strică vremea. Se simte în aer.

Tânărul X: Simt acest lucru în frunză. Se pregătea sărmana de ospăţul apei, dar i-am curmat clipa supremă.

Bătrânul X: Oasele mă anunţă că or să fie ploi grele.

Tânărul X: Nu-mi place ploaia. Pentru mine ploaia înseamnă izolare, teamă.

(Vântul mişcă zgomotos ferestrele.)

Bătrânul X: Nu mai e mult.

(Tânărul X tresare şi aleargă spre fereastră. Priveşte cu atenţie sticla deja lovită de câţiva stropi de ploaie.)

Tânărul X: O să blochez orice legătură cu exteriorul.

Bătrânul X: Şi o să împiedici lumina să pătrundă adâncul nostru atât de sălbatic.

Tânărul X: O să mă ascund de ele. Or să fie multe, foarte multe. Vor pluti prin bălţi. O să acopăr fereastra ca să nu le văd chipul hidos.

Bătrânul X: Despre ce vorbeşti?

Tânărul X: A început.

(Ploaia s-a dezlănţuit. Tânărul X face un pas înapoi.)

Bătrânul X: Plouă.

(Tânărul X fuge şi se ascunde între fotoliu şi dulap. Se poate zări stând ghem între mobilierul vechi şi perete.)

Bătrânul X: Ce joc mai e şi acesta?

(Tânărul X începe să tremure.)

Tânărul X: Nu e niciun joc.

Bătrânul X: Ce e cu tine?

Tânărul X: Mi-e teamă. Or să vină. Pe mine mă caută. Colţul acesta nu o să-mi fie suficient scut dacă nu voi închide fereastra, dar nu pot s-o închid, fiindcă mă vor vedea.

Bătrânul X: Ce tot spui?

Tânărul X: Închide fereastra!

Bătrânul X: E aşa de bine cu fereastra deschisă. Simt aerul curat şi răcoros.

Tânărul X: (cu lacrimi în ochi) Te rog, salvează-mă de ele! Închide fereastra!

Bătrânul X: De cine?

Tânărul X: De râme.

Bătrânul X: De râme?

Tânărul X: M-au urmărit din copilărie. Sunt pe urmele mele.

Bătrânul X: (Se ridică din fotoliu, lasă ziarul pe masă şi se apropie de fereastră.) Râmele.

Tânărul X: Au apărut deja?

Bătrânul X: Cine?

Tânărul X: Râmele.

Bătrânul X: Nu.

Tânărul X: Închide fereastra!

Bătrânul X: Plouă liniştit. E aşa plăcut să simţi ploaia de la fereastra camerei tale. (Priveşte cu atenţie pe geam.)

Tânărul X: Nu-mi place ploaia.

(Bătrânul X se depărtează de geam şi se apropie de Tânărul X. Îl ia de mână şi încearcă să-l depărteze din locul unde s-a ascuns.)

Bătrânul X: Vino, vino să-ţi arăt ceva!

Tânărul X: Nu plec de aici până nu încetează ploaia.

Bătrânul X: Nu o să înceteze. Ploaia va ţine mult.

Tânărul X: Atunci rămân aici. Când eram mic mă ascundeam după dulap.

(Bătrânul se aşează din nou pe fotoliu.)

Bătrânul X: Ce ţi-au făcut râmele?

Tânărul X: Nu ştiu. Nu mi-au făcut nimic, dar se târăsc pe pământ. Îmi

amintesc ce frică îmi era să merg la şcoală în copilărie după ce înceta ploaia. Era plin de râme prin bălţi. Unele mici, altele mari. Toate păreau să mă privească sfidător în timp ce eu le ocoleam plângând.

Bătrânul X: Râmele sunt ale pământului, sunt curate. Oamenii sunt ai pământului, din el au lat fiinţă, asemenea râmelor, spre pământ îşi vor întoarce faţa într-un final.

Tânărul X: Mi-e teamă de râme. Mi-e teamă de pământ. Mi-e teamă de mine însumi. Mi-e teamă de tot ceea ce se târăşte.

Bătrânul X: Când o să cunoşti tainele pământului, o să iubeşti râmele.

Tânărul X: Niciodată.

Bătrânul X: Mai ai multe de învăţat.

Tânărul X: Când mama m-a îndemnat să fac primul pas, am căzut. Un timp mi-a fost frică să mai păşesc. Greu am acceptat să fac un nou pas. Al doilea pas mi-a arătat pământul pentru a doua oară. Pe jos, pe burtă, am început să mă târăsc, pentru că mama îmi spunea să încerc să mă înalţ şi-mi era teamă de a treia cădere. În timp ce mă târam spre căruciorul rămas la câţiva paşi am observat o râmă. Se târa alături de mine. Era aşa de urâtă, înfricşătoare, încât am reuşit să mă înalţ şi să păşesc spre cărucior.

Bătrânul X: Râme şi oameni.

Tânărul X: Într-o zi, după şcoală, să fi fost prin clasa a II-a, am acceptat să merg cu vărul meu după râme pentru a putea prinde peşte din râu. Vărul meu era cu şapte ani mai mare decât mine. Îmi ştia toate temerile şi profita de acest lucru. Am fost să căutăm râme pe lângă bălegarul adunat de moş Ioviţă din grajdiul Măriuţei. De fapt vărul meu căuta râmele. Eu îl priveam de la distanţă. La un moment dat a luat o cutie plină de râme, a deschis-o şi a prins între degete mai multe făpturi al pământului uitându-se la mine. Mi-a spus că le va mânca şi le-a apropiat de gură. M-am speriat şi am fugit. El a urmărit acest lucru. A alergat după mine cu râmele ce se zbăteau printre degetele lui. Îmi amintesc că mi-a spus, înainte ca eu să reuşesc să mă ascund după poala bunicii, că va face o ciorbă de râme şi o să mă invite la masă.

Bătrânul X: (ridicându-se de pe fotoliu) Vino cu mine!

Tânărul X: Mi-e teamă.

Bătrânul X: Nu ţi se va întâmpla nimic.

(Bătrânul X şi Tânărul X se apropie de fereastră.)

Tânărul X: Nu mai plouă.

Bătrânul X: Priveşte!

Tânărul X: E plid de bălţi şi râme. Acelaşi peisaj sumbru al copilăriei. (Se mai uită o clipă după care fuge în colţul de unde a plecat.)

Bătrânul X: N-ai înţeles nimic.

Tânărul X: Închide geamul!

Bătrânul X: Râmele nu vor pleca, chiar dacă închid geamul.

Tânărul X: Ai dreptate. Dacă nu vor intra pe geam, se vor târâ pe sub uşă.

Bătrânul X: Nu vor intra aici. (Se aşează pe un scaun lăsând geamul

deschis.)

Tânărul X: Promiţi că mă vei apăra de râme?

Bătrânul X: Nu pot să te apăr.

Tânărul X: E adevărat, nimeni nu le poate birui.

Bătrânul X: Nu ai înţeles. Spuneam că ele nu au cum să intre în cameră. Nu am pentru ce să la alung departe de tine.

Tânărul X: Râmele sunt peste tot. Sunt atât de multe. Au început să roadă pereţii casei.

Bătrânul X: Te simţi bine. (Se apropie şi pune mâna pe fruntea tânărului.) Ai febră.

Tânărul X: Eram copil. Mă duceam la şcoală. A plouat mult şi era plin de râme pe jos. M-am apropiat de un perete ca să mă feresc de râme. Asfaltul proaspăt refăcut era invadat de târâtoare. Erau atât de multe, mari, roşiatice, groase, subţiri. Peretele îmi dădea impresia de protecţie până când o maşină a trecut pe asfaltul asaltat de făpturile pământului. O clipă nu le-am mai văzut chipul. Îndată ce maşina s-a pierdut pe strada pustie mi-am aruncat privirile spre bălţile ce spălau faţa asfaltului, dar râmele nu mai erau acolo. Am zâmbit, însă când să fac un pas spre libertate le-am observat la picioarele mele. Maşina a alungat râmele la picioarele mele. Lipit de zidul care îmi îngrădea drumul, cu privirile spre râmele ce se lungeau pe lângă pantofii mei am început să plâng. Cu teamă în suflet am ridicat un picior ca să păşesc peste râme. O râmă şi-a ridicat şi ea capul. Am păşit în grabă, pe urmă am luat-o la fugă spre şcoală. Peretele! Nu-mi oferă protecţie! Iarăşi m-am ascuns în locul nepotrivit. (Se ridică din colţul unde stătea ghemuit şi se aruncă în fotoliu ascunzându-şi picioarele sub el, ca să nu atingă vatra deloc.

Bătrânul X: Tu ai o problemă cu râmele.

Tânărul X: Sunt atât de puternice. Sapă galerii în pământ. Au atâta forţă. Dacă străpung pământul, de ce nu pot pătrunde prin carnea şi oasele oamenilor? Şi noi am fost modelaţi cândva din pământ.

Bătrânul X: Cred că ploaia sună a retragere.

Tânărul X: Dar a trezit râmele, le-a chemat la suprafaţă, le trimite în lume după oameni.

Bătrânul X: Râme, râme, râme! Nu-ţi fac nimic râmele. Sunt inofensive.

Tânărul X: Am tăiat într-o zi o râmă. Mă jucam în grădină. Am atins-o cu lama unei sape. Nu a murit. Are atâtea vieţi râma. În loc de o râmă am început să mă confrunt cu două râme, râme tinere, râme regenerate.

Bătrânul X: (Se apropie de geam şi se uită afară.) S-a oprit ploaia. E plin de râme sub fereastră. Mă duc afară să le văd mai bine. Poate înţeleg ce te sperie aşa de rău.

Tânărul X: Nu mă lăsa singur!

Bătrânul X: Vino cu mine!

Tânărul X: Mi-e teamă.

Bătrânul X: O să fiu cu tine.

Tânărul X: Până când râma va săpa galerie în pământul nostru.

Actul II

Personajele:
Tânărul X
Bătrânul X
Vecinul X

Decorul: (Imaginea unei grădini în care predomină iarba mare. Se pot observa în fundal copacii înverziţi, tufişuri cu zmeură şi o bancă.)

Tânărul X (păşind cu teamă prin iarbă): Poate sunt râme ce se ascund prin masa de verdeaţă ce-aşteaptă să se agaţe de picioarele noastre.

Bătrânul X: E plin de râme. După râme am venit.

Tânărul X (Sare prin iarbă, încercând să se desprindă cât mai mult de pământ.): O bancă!

Bătrânul X: Astâmpără-te! O să culci la pământ frumseţe de iarbă.

Tânărul X (Ajunge lângă bancă şi se urcă pe ea.) Am scăpat.

Bătrânul X: S-a agăţat o râmă de pantalonii tăi.

Tânărul X: (speriat) O râmă, unde?

Bătrânul X: Pe piciorul stâng, deasupra gleznei.

Tânărul X (Zăreşte râma şi începe să plângă.) Ajutor! Râma aceasta o să răzbune toate râmele ce am încercat să le sfărâm ca să împiedic regenerarea burghiurilor ce sfredelesc pământul.

Bătrânul X (Se apropie de tânăr şi încearcă să-i ia râma de pe pantaloni.) Linişteşte-te!

Tânărul X: N-o atinge, o să-ţi pătrundă degetele şi o să-şi facă loc în carnea fragedă!

Bătrânul X (Ezită un moment, pe urmă se apropie din nou de locul cu pricina.): N-o să păţesc nimic. (Apucă râma cu degetele mâinii drepte şi o depărtează de tânăr aruncând-o în iarba umedă.)

Tânărul X (Începe să râdă zgomotos printre lacrimi.): Am scăpat.

Bătrânul X (Se depărtează de bancă şi porneşte spre tufişurile cu zmeură.) Mă duc să culeg câteva zmeure. Cred că sunt foarte dulci după ploaie.

Tânărul X: Eu rămân aici. (Strigă.) Să nu stai mult! E posibil ca râmele să încerce să pătrundă lemnul băncii şi să ajungă la mine.

Bătrânul X: (Îşi retrage mâna speriat din zmeuriş.) Un melc.

Tânărul X: Un melc?

Bătrânul X: M-a atins. Îi simt lichidul pe piele. Mi-e scârbă. (Încearcă să se depărteze de tufişul cu zmeură, dar alunecă. În faţa lui doi melci se târau prin iarbă.) E plin de melci. Niciodată nu mi-au plăcut melcii.

Tânărul X: Lângă mâna ta.

Bătrânul X: Altul. (Încearcă să se ridice.) Nu-mi pot mişca piciorul. Mă doare. Cred că s-a fracturat un os şi e plin de melci. Mereu mi-a plăcut să-i privesc cum se târăsc, dar niciodată nu am suportat să se târască spre mine lipicioşii aceştia ce-şi poarta casa-n spinare alergând din loc în loc, parcă ar căuta eternitatea şi nu pot păşi dincolo fără cocoaşa calcaroasă.

Tânărul X: Eu am o colecţie de cochilii.

Bătrânul X: Mai bine mi-ai da o mână de ajutor.

Tânărul X: Nu pot, e plin de râme în jurul băncii.

Bătrânul X: Salvează-mă de melci! Se târăsc spre mine. Unul a început să mi se urce pe piciorul neputincios. Mi-a atins pielea cu făptura lui moale şi lipicioasă! Mi-e rău! Sunt atacat de târâtoare lipicioase!

Tânărul X: Nu pot să părăsesc banca! Sunt prea multe râme în jur!

Bătrânul X: Se răzbună pe mine, pe vremea când îi priveam târându-se. Au venit să asiste cum mă târăsc eu, să mă atingă. De fapt, nici nu pot să mă târăsc. Piciorul meu e o povară. Casa lor e o portiţă salvatoare. Nu mai suport atingerea lor!

Tânărul X: (Începe să strige cât îl ţin puterile.) Ajutor! Ajutaţi-ne!

Bătrânul X: (Începe şi el să strige.) Ajutor!

(În grădină îşi face apariţia un vecin.)

Vecinul X: Ce se întâmplă, vecine? De ce strigi? Ce ai păţit? (Aleargă spre bătrân.)

Bătrânul X: Piciorul, mi-am fracturat piciorul!

Vecinul X: (Se adresează tânărului.) De ce stai acolo? Ajută-mă să-l ridic! Trebuie să-l ducem la spital!

Tânărul X: Nu pot, e plin de râme.

Bătrânul X: Se teme de râme.

Vecinul X: E bolnav.

Bătrânul X: Mă doare.

Vecinul X: Mă duc după căruţ. O să te scot de aici. (Pleacă.)

Bătrânul X (cu lacrimi în ochi): Melcii!

Tânărul X: Râmele!

(Vecinul se întoarce cu un căruţ şi-l ridică pe bătrân.)

Vecinul X: (aşezându-l în căruţ): Rezolvăm imediat problema. O să mergem la doctor şi o să fii ca nou.

Tânărul X: Nu mă lăsaţi aici! E plin de râme. Luaţi-mă cu voi!

Vecinul X: E mai bine să rămâi cu râmele tale. Poate te răcoreşti şi scapi de fobie.

Bătrânul X: Am scăpat.

Vecinul X: Nu puteam să-mi las vecinul în suferinţă.

(Vecinul X se depărtează ducându-l pe bătrân în cărucior.)

Tânărul X: A scăpat de melci. Dar eu? Eu sunt înconjurat de râme. Cum o să scap eu de laserele acestea? Se urcă pe suportul de lemn al băncii! Se pare că râmele au făcut pact cu melcii. Se târăsc împreună şi se apropie de mine.

Trebuie să mă apăr! Ştiu. Pantofii! Am găsit capcana! (Se descalţă. Aşează pantofii într-un colţ al băncii şi se depărtează spre alt colţ.) Acum o să le prind! De data acesta eu sunt călăul. (Râmele se urcă pe bancă şi intră în pantofii tânărului.) Au intrat în pantofi! Acum le pot fereca. Poate vor reuşi să găurească pantofii? Nu cred, sunt de cauciuc. Sunt moştenire de la bunicul meu. Probabil el a ştiut cum să se apere de târâtoare. (Un melc intră şi el într-un pantof.) Melcul şi râma, cea mai bună frăţie! (Îşi dă jos cămaşa şi înfăşoară cu precauţie şi teamă pantofii în ea.) Am rămas fără cămaşă şi pantofi. Mi-au mâncat râmele şi melcii pantofii şi cămaşa. Sunt desculţ şi gol. Trebuie să fug! Mă duc la spital după bătrân. Trebuie să-i arăt grozava captură. (Se dă jos de pe bancă şi începe să alerge prin iarba umedă.) Am scăpat! Sunt liber! (Se reîntoarce la bancă şi ia captura.) Mă duc după bătrân. Dacă el s-a depărtat de mine, mă târăsc eu după el, mă târăsc ca un melc în disperarea de a-şi purta casa. Împreună o să biruim târâtoarele.

Actul III

Personajele:
Tânărul X
Bătrânul X
Doctorul X
Vecinul X

Decorul: Imaginea unui salon de spital, două paturi, două scaune, o masă.

Bătrânul X: (Se află întins pe un pat. Un medic îi bandajează piciorul.)
Doctorul X: Acum e bine. Putea să fie şi mai rău.
Bătrânul X: Când o să pot pleca acasă?
Doctorul X: Imediat ce o să vină o rudă după dumneavoastră.
Bătrânul X: Nu am pe nimeni. Singura mea rudă prin alianţă, fratele meu de cruce a rămas în grădină pe bancă încercând să se apere de râme.
Doctorul X: Nu înţeleg.
Bătrânul X: Am greşit atât eu, cât şi el. El m-a abandonat întâi, pe urmă l-am abandont eu. Am călcat legătura noastră sfântă de a rămâne nedespărţiţi până la moarte.
Doctorul: (Termină de bandajat piciorul.) E ca nou. Mai trebuie să vină fratele tău după tine.
Bătrânul X: Nu poate. A rămas într-o închisoare. E prizonierul râmelor.
Doctorul: Cine să te mai înţeleagă?
(În salon îşi face apariţia Tânărul X.)
Tânărul X: Credeai că te-am abandonat?
Bătrânul X: Tu?

Tânărul X: Eu. (Se apropie de pat.)

Doctorul X: Fratele?

Tânărul X: Da, fratele!

Doctorul: Nu ai ce îmbrăca şi încălţa tinere?

Bătrânul X: Ce s-a întâmplat cu pantofii şi cămaşa ta?

Tânărul X (scoţând dintr-o plasă pachetul): Sunt aici. Am capturat râme şi melci.

Doctorul X: Râme şi melci?

Tânărul X (desfăşurând cămaşa din jurul pantofilor): Le-am adus.

Doctorul X: Ce ai adus?

Tânărul X: Râme şi melci. (Pune pantofii jos şi din ei iasă râme şi melci.)

Bătrânul X: Ştiam eu că vei birui.

(Doctorul X se apropie de târâtoare şi observă un vierme.)

Doctorul X: Viermi. (Se aruncă în patul liber.) Ucideţi viermele!

Tânărul X: Un vierme. Nu am observat când a intrat şi el în pantof.

Doctorul X: Omoară viermele!

Tânărul X: Ce ţi-a făcut viermele?

Doctorul X: E inamicul nostru. Ne va roade şi cel din urmă os. El e otrava ce se hrăneşte din tot ceea ce mişcă. Se târăşte până ne străpunge inima.

Bătrânul X: Până şi doctorul!

Doctorul X: Moşului meu i-au mâncat viermii piciorul până şi-a dat ultima suflare. Unui nepot i-au năpădit viermii intestinele şi a închis ochii datorită toxinelor acestora. Am uitat o bucată de carne la soare şi viermii au apărut îndată s-o guste. Până şi florile sunt asaltate de viermi. Frunzele lor plâng sub colţii omidelor. Fructele sunt invadate de viermi şi eu nu pot să le simt dulceaţa. Peste tot sunt viermi. Până şi oamenii sunt nişte viermi care se mănâncă unii pe alţii.

Tânărul (ce a ascultat atent pledoaria medicului): Râmele au evadat. (Sare şi el în pat, lângă medic.)

(În salon îşi face apariţia vecinul.)

Vecinul: Ce se petrece aici? (Priveşte târâtoarele.)

Tânărul X: Râme.

Bătrânul X: Melci.

Doctorul X: Viermi.

Vecinul X: Încă n-au cunoscut şerpii.

PUNCTUL

Personajele: Tătulea, Agrişan, Mască, Trifoi, Pitic, Baltă, Profesorul, Mama, Fratele, Sora, Bătrânul, Maria, Sonia, Lola, Asistentul social.

Actul I

Personajele: Profesorul, Tătulea, Agrişan, Mască, Trifoi, Pitic, Baltă, Sonia, Maria, Asistentul social.
Decorul: O sală de clasă, câteva bănci cu scaune aşezate pe două rânduri în linie dreaptă, o catedră aşezată în faţa băncilor, în punctul dintre cele două rânduri, o tablă, pe catedră o trusă de geometrie, cretă, burete.

(Elevii sunt în bănci şi răsfoiesc caietele de matematică.)
Pitic: Sunt prea grele formulele acestea. Nu o să le pot memora niciodată. Iarăşi o să primesc un trei.
Trifoi: Eu am avut noroc ieri. S-a sunat de pauză când trebuia să răspund.
Agrişan: Iarăşi tu, Trifoi, tu şi norocul tău.
Pitic: Nici cu tine nu ne este ruşine. Eşti ca agurida.
Agrişan: Te-ai găsit tocmai tu, Pitic, să faci observaţii!
Pitic: Agrişane, Agrişane, aguridă din cap până-n picioare!
(Agrişan se ridică din bancă şi se repede la Pitic. Mască, colegul de bancă a lui Pitic se postează impunător în faţa lui.)
Agrişan: Nu te amesteca, Mască!
Mască: Fierbe mândria în domnişorul crescut cu lapte şi miere.
Agrişan: Te roade invidia că nu au şi părinţii tăi o vilă?
Mască: Pe tine te mănâncă spinarea!
Agrişan: Cred că pe tine te roade stomacul de foame!
(Cei doi sunt la un pas de a se lua la trântă.)
Baltă: Încetaţi!
Agrişan: Că spune Baltă?
Baltă: Eu zic să puneţi punct disputei şi să repetaţi la matematică, că vine profesorul şi vă ascultă.
Mască: Nu are rost să-mi irosesc energia pe unul ca el. (Se aşează în bancă.)
(Toţi îşi aruncă privirile în caiet. Agrişan se întoarce la locul lui dezamăgit, pentru că nu mai i se acordă atenţie.)
Agrişan: Nu am cu cine să port o discuţie în clasa aceasta.
Mască: Ei, cum să nu ai? Toată ziua te ascunzi cu Sonia pe sub copacii din parc.
Sonia: Nu cred că este problema ta prietenia dintre mine şi Agrişan.
Agrişan: Nu merită să te cobori la nivelul lor.
Mască: Care nivelul lor?
Tăulea: Aud paşi pe coridor.
Trifoi: Vine profesorul!

(În clasă intră profesorul.)
Profesorul: Bună ziua!
Elevii: Bună ziua!
Profesorul (privind tabla): Tot neştearsă găsesc tabla. Agrişan?
Agrişan: Prezent!
Profesorul: Şterge tabla!
Agrişan: Nu sunt eu responsbil cu serviciul în clasă astăzi, e Maria.
Maria (Merge să şteargă tabla.): Mă scuzaţi.
Profesorul: Mai repede!
(Maria şterge tabla şi se reîntoarce în bancă. Profesorul ia compasul de pe catedră şi se apropie de tablă, dar Asistentul social intră în clasă.)
Asistentul social: Bună ziua! Mă iertaţi că vă deranjez. Aţi putea să veniţi două minute până la mine în birou, domnule profesor?
Profesorul: Aş putea să refuz? Orice solicitare a anui asistent social e sfântă.
(Profesorul părăseşte sala de clasă luând cu el compasul.)
Agrişan: Dorea să facă un cerc. Ne omoară cu cercul.
Tătulea: O să facem noi cercul până se întoarce profesorul.
Agrişan: Nu avem compas, Tătulea!
Tătulea: Nu avem nevoie de compas.
Agrişan: Nu?
Tătulea: Mască!
Mască: Ascult.
Tătulea: Scaunul!
Mască: Scaunul meu?
Tătulea: Da.
(Mască se ridică şi îşi ia scaunul pe sus. Tăulea îi ia Soniei elasticul ce-i lega părul, fără să-i ceară voie şi fuge în faţa clasei. Mască era deja acolo cu scaunul.)
Sonia: Cum îţi permiţi?
(Se duce să-şi recupereze elasticul, dar este oprită de Trifoi ce se aşează ca un stăvilar în faţa ei.)
Trifoi: Unde domnişoară?
Sonia (încercând să treacă de Trifoi fără rezultat): O să cer să fiu transferată într-o altă clasă.
Agrişan: Eu zic să renunţi la elastic. Nu poţi recupera nimic de la ei.
Sonia: Ai dreptate. (Se reîntoarce în bancă.)
(Tătulea leagă cu ajutorul elasticului o bucată de cretă de piciorul scaunului. Face pe tablă un punct cu o altă cretă, pe urmă cu ajutorul noului compas desenează un cerc pe tablă.)
Agrişan (dispreţuitor): Se cred isteţi!
(Tătulea şi Mască se reîntorc în bancile lor. Sonia îşi primeşte elasticul de la Mască ce eliberează piciorul scaunului de povara bucăţii de cretă.)
Mască(aruncând elasticul pe banca Soniei): Să-ţi prinzi pletele până nu vine

profesorul cu mustrările lui!
(Sonia îşi prinde părul. Mască se aşează şi el pe scaun.)
Profesorul (intrând în clasă): Mă scuzaţi. (priveşte tabla) Aţi desenat cercul! Cum aţi reuşit?
Maria: Tătulea a fixat un punct pe tablă, pe urmă ... (este întreruptă de profesor)
Profesorul: Aşteaptă! Tătulea?
Tătulea: Da?
Profesorul: Te duci acasă. Mama ta se simte rău.
Tătulea: Mama?
Profesorul: Nu este cazul să intri în panică.
(Tătulea părăseşte sala de clasă.)
Tătulea: Bună ziua!
Profesorul: Să ne întoarcem la punctul nostru. Punctul este o noţiune abstractă. În cazul de faţă este o urmă lăsată pe tablă.
(Maria ridică mâna.)
Profesorul: Da, Maria!
Maria: Orice lucru porneşte dintr-un punct.
Profesorul: Da. Dacă doresc să trasez o dreaptă de la catedră până în spatele clasei, fixez prima dată două puncte. În cazul cercului o să trasez trei segmente, dintr-un punct în alt punct.
(Profesorul fixează cele trei puncte şi desenează un triunghi.)
Agrişan: Un triunghi!
Profesorul: Punctul nu are dimensiune. Astfel dintr-un puct am obţiunut o mulţime de puncte, pe urmă o figură geometrică.
Maria: Punctul este şi el o figură geometrică?
Profesorul: Da, Maria. În cazul figurii geometrice de pe tablă vorbim despre punctul lui Gergonne, un triunghi înscris în cerc.
Sonia: Să defineşti un punct? Punctul lui Gergonne?
Profesorul: Punctul lui Nagel care prezintă tot un triunghi înscris într-un cerc, punctul lui Miquel, al unui patrulater. Cu ajutorul punctului geometric pot să fie definite drepte, plane, spaţii, hiperspaţii.
Pitic: E ciuadat punctul acesta, domnule profesor! La limba română punctul marchează o pauză în comunicare.
Profesorul: Are multe puncte matematica.
Pitic: Mai multe?
Profesorul: punct aderent, punct circular, punct de contact, punct de maxim, punct de minim, punct singular, puncte ciclice, puncte reciproce (este întrerupt)
Pitic: Nu, nu, nu, prea multe, mult prea multe.
(Profesorul ia o coală albă de hârtie de pe banca unui elev, un creion şi desenează un punct. Ridică coala.)
Profesorul: Ce observaţi?
Maria: Un punct pe o foaie albă.

Agrişan: Un cerc.
Pitic: Pe dumnevoastră, domnule profesor?
Profesorul: Pe mine? Unde mă vezi pe mine?
Pitic: Într-un punct. Am învăţat să privesc dincolo de punct. Când am studiat poemul *Scrisoarea I* de Mihai Eminescu am descoperit că tot ce există a luat fiinţă dintr-un punct ce a început să se mişte. Prin urmare toţi ne avem începutul într-un punct. Până şi matematica, materia ce nu e prietenă cu mine îşi are originea într-un punct. Dacă privim dincolo de punctul fiecărui lucru o să desoperim înţelepciunea lumii. Orice linie pleacă dintr-un punct. Orice fiinţă urmează o linie, o traiectorie în viaţă. Adesea făpturile se învârt în jurul aceluiaşi punct, trazează cercul, iar ele sunt punctul.
Agrişan: De când eşti aşa filosof?
Pitic: E opinia lui Tătulea. El mi-a explicat acest aspect. El mi-a spus ce v-am comunicat astăzi într-o zi când l-am ajutat să facă mâncare pentru fraţii lui, pentru că mama îi era la muncă. Când mâncarea a ajuns în punctul de fierbere Tătulea a început să vorbească despre punct ca despre o noţiune abstractă, nedefinită. L-a întâlnit mereu în bucătărie când ţinea locul mamei şi a descoperit punctele fizicii, punctul de evaporare, punctul de topire, punctul de condensare.
(Discursul lui Pitic este întrerupt de sunetul clopoţelului ce anunţa pauza.)
Agrişan: Era limpede că nu-i gândirea ta.
Profesorul: Mergeţi în pauză! Ne reîntâlnim peste zece minute.

Actul II

Scena I

Personajele: Tătulea, Lola, Sora, Fratele
Decorul: Imaginea unui parc toamna, o alee, bănci.
(Tătulea se află în parc pe o bancă.)
Tătulea: Şi totul a plecat dintr-un punct. Eram la şcoală. M-au trimis acasă şi de acasă la spital. Mama s-a depărtat de mine, s-a îmbolnăvit. De atunci au căzut zeci şi sute de frunze. Toamna se rotea în jurul meu. Eu eram punctul. Pe tata, pe tata l-am văzut ultima dată când am avut şapte ani, atunci când s-au născut gemenii, fratele şi sora. Nu ştiu unde a plecat. Mama nu mi-a spus. Mama, de ea am grijă de mai bine de trei ani. E la pat. Am devenit stâlpul casei. Nu am mai putut merge la şcoală. Trebuia să am grijă de toţi. Fraţii mei sunt încă prea mici ca să se descurce singuri. Muncesc, muncesc cu ziua. Nicio zi nu seamănă cu altă zi. Când are cineva nevoie de o mână de lucru mă cheamă. Eu mă duc. Ieri am întâlnit-o pe Sonia. Mi-a spus că s-a certat cu Agrişan. Era foarte tristă. Mi-a dat întâlnire astăzi în parc. O fată să-mi dea întâlnire? Poate e ceva modern. O aştept de o oră şi nu a mai ajuns. Din câte ştiam e dintr-o familie bună şi totuşi nu-şi respectă o promisiune. Mi-a promis că va veni să mă întâlnească în parc. Ea a fixat punctul de întâlnire. Nu mai vine. E aşa pustiu parcul! Nu a trecut nimeni pe aici de mai bine de un ceas. Probabil i-a speriat ruginiul toamnei. Atâţia copaci şi atâtea frunze moarte, cine să se mai piardă într-un punct

neînţeles? (Se uită în stânga şi-n dreapta.) Nu vine. Probabil a intervenit ceva. (Tătulea observă o fată.) Vine cineva! Poate e Sonia. (Fata se apropie de Tătulea) Nu e Sonia.
Lola: Bună ziua!
Tătulea: Bună ziua!
Lola: (arătând spre bancă) E liber?
Tătulea: Da.
Lola: E frig afară.
Tătulea: Atunci ce faci afară?
Lola: Mă ascund.
Tătulea: Te ascunzi?
Lola: Cei de la asistenţă socială au venit la mine acasă să-mi ia copiii de care am grijă. Mă consideră o femeie cu principii nesănătoase. Copiii au fugit să se ascundă în oraş. Până la urmă cei de la asistenţă socială au renunţat să-i mai caute. Le-am promis că o să vin să-i întâlnesc într-un punct, atunci când o să fie linişte, iar punctul e acest parc, această bancă. Acum o să-i aştept. Tu ce faci în parc pe frigul acesta?
Tătulea: Am aşteptat o fată.
Lola: Am văzut o fată.
Tătulea: Unde?
Lola: A trecut pe o alee secundară. Era cu un băiat. Vorbeau despre cineva Tătulea şi râdeau.
Tătulea: Eu sunt Tătulea.
Lola: Eu sunt Lola.
Tătulea: Ce vorbeau despre mine?
Lola: Nu am dat ateţie discuţiei. Cred că pe fată o chema Sonia, aşa i-a spus tânărul.
Tătulea: Era Agrişan. S-au împăcat.
Lola: Pe Sonia o aşteptam.
Tătulea: Pe tine.
Lola: Pe mine?
Tătulea: Da. Am venit să caut pe cineva care iubeşte copiii, pe cineva care să mă ajute să am grijă de fraţii mei, pe cineva ca tine.
Lola: Eu? Cum au putea să ai încredre în mine?
Tătulea: E încercarea vieţii tale, e punctul din care poţi să porneşti pentru a demonstra că eşti fata pe care o aşteptam.
Lola: Dar eu nu aşteptam pe nimeni. Niciodată nu am aşteptat pe nimeni. Nici nu-mi amintesc punctul din care-am plecat în lume. Eu nu mi-am cunoscut părinţii. Am crescut la orfelinat. Acum ajut pe cei lipsiţi de dragostea părintească, pe cei care îmi seamănă. Îi ajut cum m-aş ajuta pe mine.
Tătulea: Pe mine cine mă ajută?
(În parc apar doi copii. Se propie de banca celor doi.)
Tătulea (către copii): Ce e cu voi aici? Ce face mama?

Fratele: E bine. Am venit să te chemăm acasă. Sunt două ore de când ne-ai lăsat singuri.
Tătulea: Am găsit-o pe Lola. Ea o să fie sora voastră mai mare. O să se ocupe de voi în absenţa mea. (către Lola) Ei sunt Fratele şi Sora.
Lola: O să-i iau la mine când tu eşti ocupat cu munca.
Tătulea: Mulţumesc.
Lola: O să-i trimit la şcoală. Mie mi-a fi plăcut să fac şcoală.
Tătulea: Şi eu am iubit învăţătura. Şi astăzi mai citesc câte o carte când am timp.
Sora: Mie nu-mi place să citesc. Punct.
Lola: Oamenii cu şcoală sunt educaţi.
Fratele: Ce înseamnă educat?
Lola: Manierat, politicos.
Sora: Mie îmi place să mă joc.
Lola: Eşti încă un copil.
Sora: Sunt un copil şi punct.
Tătulea: (către Lola) Crezi că te-ai putea ocupa de ei?
Lola: Da.
Tătulea: Mulţumesc. Eu o să plec. Mă duc să caut o posibilitate de a face şi astăzi rost de pâine.

Scena II

(Lola rămâne cu Fratele şi Sora. Copiii se aşează lângă Lola pe bancă, unul la stânga, altul la dreapta.)
Fratele: Nu am apă.
Lola: Ţi- sete?
Fratele: Da.
Sora: Nu am mâncare.
Lola: Ţi-e foame?
Sora: Da.
(Lola a deschis geanta ce a ţinut-o strâns în braţe şi a scos o sticlă de apă şi mâncare.)
Lola: Geanta era pregătită pentru copiii mei, dar ei s-au rătăcit pe undeva.
Sora: Ai copii.
Lola: Mulţi.
Fratele: O să ne jucăm cu ei?
Lola: Acum nu mai sunt. S-au pierdut ca un punct în văzduh. De astăzi voi sunteţi copiii mei.
Sora: Mai avem o mama. Ce bine!
Lola: Da.
Sora: Şi când n-o să pot adormi seara o să-mi spui poveşti?
Lola: O să vă învăţ să vă gândiţi la un punct, la punctul vostru.
Fratele: E ca atunci când numărăm oile?
Lola: Da. E ca atunci. (Copiii încep să mănânce.)

Actul III

Personajele: Bătrânul, Tătulea, Lola, Invitaţii, Agrişan, Sonia.
Decorul: O sală de dans, pe margine mese, scaune.

(Invitaţii dansau. După ce muzica s-a oprit s-au retras cu toţii la masă să servească un aperitiv.)
Agrişan (întreabă pe un bătrân ospătar): Cine s-a ocupat de toate?
Bătrânul: Lola.
Agrişan: O cheamă ca pe femeia aceea de avea grijă de copiii ce spălau gemurile de la maşini.
Bătrânul: Şi voi în loc să-i miluiţi pentru efortul depus ce făceaţi?
Agrişan (râzând): Îi fugăream.
Bătrânul: E aceeaşi Lola.
Agrişan: Am fost chemat de nişte oameni ai străzii la bal?
Bătrânul: Au aflat că ai probleme financiare şi s-au gândit să te ajute.
Agrişan: Ei?
Bătrânul: Tătulea a muncit mult. Tot ce vezi e rodul muncii lui.
Sonia: Şi tu ai risipit avera părinţilor tăi.
(Se aude un vals. Tătulea şi Lola încep dansul.)
Bătrînul: Le stă bine împreună.
Sonia: Ce legătură au ei doi?
Bătrânul: Sunt soţ şi soţie.
Sonia: Dacă l-am lăsat să scape din laţ.
Agrişan: (către Sonia) O să pui punct discuţiei acum!
Sonia: Acesta e punctul tău de vedere.
Agrişan: Eu nu mai pot să stau aici.
Sonia: Eu rămân.
Bătrânul: Aveţi un pachet, un mic ajutor din partea organizatorilor.
Agrişan: De la ei? Nici dacă mor.
Sonia: Primesc eu ajutorul.
Bătrânul: Imediat.
(Părăseşte sala şi se întoarce cu un pachet ce-l dă Soniei. Tătulea şi Lola încă dansau. Pe pachet era un punct.)
Agrişan: Un punct. Probabil e punctul din care Tătulea trasează cercul ca la şcoală. Şi când stai să te gândeşti totul începe dintr-un punct şi nu ştii unde acel tot îşi găseşte finalitatea.
Sonia (râzând): Suntem nişte puncte.
Bătrânul: Ei au fost nişte puncte şi au creeat împreună o piramidă.
(Tătulea şi Lola dansau. Agrişan cu Lola au părăsit sala de bal cu un pachet de la cei pe care i-au dispreţuit cândva.)

BABELE

Piesă într-un act

Personajele: Muribunda, Baba 1, Baba 2, Baba 3, Baba 4, Baba 5, Baba 6, Baba 7, Baba 8, Baba 9, Fiul, Doctorul, Preotul.
Decorul: O cameră modestă, câteva scaune, un pat.
(Pe pat este o femeie bătrână. Lângă pat sunt două babe. Pe scaune stau alte şapte babe.)

Baba 1: Îi e sete. Are buzele uscate.
Baba 2: (Udă un prosop într-un pahar cu apă şi udă buzele bolnavei.) Măcar îi mai trece din fierbinţeală.
Baba 1: Nu mai are mult.
Baba 3 (apropiindu-se de pat) Cum îţi dai seama?
Baba 4: (venind şi ea lângă pat) Abia respiră. Parcă suflă ultima fărâmă de viaţă.
Baba 1: Trage să moară.
Baba 5: Veniţi pe scaune, îi luaţi aerul!
Baba 1: Ce aer? Ea cere ajutorul, dar nimeni nu-i răspunde. E între viaţă şi moarte. Ne vede pe noi şi-i vede pe cei de dincolo. Nimeni nu o poate ajuta.
Baba 6: Eu sunt bătrână, dar nu am mai văzut om murind. Aşa respiră omul când îşi dă sufletul?
Baba 1: Respiră din ce în ce mai greu. Se luptă să trăiască.
Baba 7 (se apropie de pat): E toată transpirată.
Baba 1: Sudorile morţii.
Baba 3: Să o lăsăm liniştită. (Se retrage pe scaun alături de babele 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Lângă pat rămâne doar Baba 1.)
Baba 8: Să ne rugăm!
Baba 9: Tatăl nostru.
(În cameră îşi face apariţia fiul bătrânei cu doctorul.)
Doctorul: Bună ziua. (către fiul bătrânei) E prea multă lume. Nu-i face bine bolnavei. Îi poate agrava starea.
(Baba 1 se retrage şi ea pe scaun. Doctorul ia tensiunea bolnavei.)
Doctorul: Are tensiunea foarte mică.
Baba 1: E aproape moartă. Se scurge viaţa din ea.
Doctorul: O să chem ambulanţa ca să-i pot face investigaţii la spital.
Baba 1: Să nu moară la casa ei!
Baba 2: De ce n-o lăsaţi să moară liniştită?
Fiul: Aţi venit să vă ajutaţi prietena să moară? Pentru acest lucru aţi venit?
Baba 9: Să ne rugăm pentru ea.
Fiul: Să moară, nu?
Baba 8: Să trăiască, dacă are zile, iar dacă nu are, să o ierte Dumnezeu.

Fiul: Ca şi cucuvelele. Vă adunaţi acolo unde simţiţi durere şi lacrimi. Mergeţi la casa voastră vestitoare ale răului!
Baba 7: Să plecăm!
Baba 1: Nu plecaţi niciunde! Trebuie să fim aici! Are nevoie de noi.
Fiul: De ce ar avea nevoie de voi? Să o ajutaţi să sufere?
Baba 1: Nu-l luaţi în seamă!
Doctorul: O ducem la spital?
Fiul: Da! Să încercăm tot posibilul să o salvăm!
(Muribunda geme şi deschide ochii.)
Muribunda: Mi-e sete.
Fiul: Mamă! Cum te simţi?
Muribunda: Mi-e sete.
(Baba 1 ia un pahar cu apă şi o lingură. Se apropie de pat. Fiul îi ia paharul şi-i dă muribundei apă cu lingura. Aceasta se îneacă. Nu poate să înghită. Abia poate să ia câteva picături de apă.)
Muribunda (foarte lucidă) Domnule doctor?
Doctorul: Am venit să te duc la spital ca să te faci bine.
Muribunda: Nu merg la spital. Eu vreau să mor la casa mea, pe perna mea.
Fiul: Nu o să mori!
Muribunda (către fiul său): Eşti obosit. Mergi să te odihneşti cât mai este timp. Văd că au venit în vizită vecinele.
Fiul: Îţi iau aerul babele acestea!
Muribunda: Aşa te-am educat?
Fiul: Iartă-mă, mamă!
Muribunda: Eşti un copil. Mergi să te odihneşti!
(Muribunda cade pe pernă şi începe să respire greu. Doctorul îi ia pulsul.)
Doctorul: A intrat în comă. Din comă puţini oameni îşi revin. Ea are şi o vârstă înaintată.
Baba 1: Trage să moară.
Fiul: Iarăşi.
Baba 2: Lasă-l!
Doctorul: Să o ducem la spital!
Baba 1: Să moară fără lumânare!
Fiul: Nu o mai ducem niciunde. De acum totul depinde de voia lui Dumnezeu.
Baba 4: Am ştiut mereu că eşti înţelept.
Doctorul: Atunci eu plec.
Fiul: Vă conduc.
(Doctorul şi fiul părăsesc camera. Baba 1, 2 ţi 3 se apropie de pat.)
Baba 3: Cât suferă!
(Muribunda strânge pătura.)
Baba 2: Se agaţă de orice ca să scape. Şi-a încleştat mâinile în pătură ca într-un scut.
Baba 1: Nu mai are putere! O să scape pătura din mână.

(Muribunda abandonează pătura.)
Baba 1: V-am spus. Se vede pe mâinile ei că e sleită de puteri, nu mai are vlagă. E gata. Mult nu o mai duce. Poate să fie vorba de câteva minute, cel mult câteva ceasuri. Nu o să mai apuce ziua de mâine.
Baba 9: Pentru ea nu va mai răsări soarele.
Baba 2 (către babele de pe scaun): Să pregătiţi o lumânare aproape.
(În cameră intră fiul muribundei şi se apropie de pat.)
Baba 7 (Se apropie de dulap şi scoate o lumânare.) Uite lumânarea! A păstrat-o în dulap încă de pe vremea când era sănătoasă. Mi-a arătat mie locul.
Fiul: În loc să ajutaţi omul, să-l duceţi la spital, căutaţi lumânarea şi aşteptaţi să moară!
Baba 1: Nu luaţi în socoată!
Baba 2: Mergi să te odineşti, maică! Rămânem noi cu mama ta.
Fiul: Nu plec de aici. (Se aşează pe pat, la picioarele muribundei.)
Baba 1 (studiază muribunda): Se luptă.
Fiul: Lăsaţi-o în pace!
(În cameră intră un preot.)
Preotul: Doamne ajută.
Babele: Bine-aţi venit părinte!
Preotul: Bine v-am găsit! (Se apropie de pat.)
Fiul: Cine-a chemat preotul?
Baba 9: Eu.
Preotul: M-aţi chemat târziu. Nu-i mai pot da ultima împărtăşanie. Tot ce pot să fac este să mă rog pentru sufletul ei să se liniştească.
Fiul: Aţi face mai bine să vă rugaţi să-şi revină.
Preotul: Cum o să fie voia Domnului, fiule!
Fiul: Toţi ateptaţi să vină moartea s-o ia.
Baba 1: Nu vrea să înţeleagă.
Preotul: „Liniştitorul cel Sfânt şi minunat al valurilor înspumate şi salvatorul trupesc şi sufletesc al Sfântului Petru, linişteşte-ne pe noi sufleteşte şi trupeşte, şi salvează pe toţi aleşii tăi, din focul ce va fi să vină, ca să-ţi cântăm Iisuse salvator ceresc, salvează-ne pe noi păcătoşii.“ (Acatistul Domnului Nostru Iisus Hristos, liniştitorul sufletelor noastre)
Fiul: Nu o lasă liniştită niciun moment.
Preotul (Stropeşte camera cu apă sfinţită.) Vă las în pace. (Pleacă.)
Baba 1: Parcă s-a mai liniştit.
Fiul: Eu n-am văzut niciun miracol.
Baba 1: Eşti prea încordat. E bine să te odihneşti.
Fiul: Nu plec de aici.
Baba 2: Parcă i s-a pus un nod în gât, căci abia mai respiră.
Baba 3: Cred că o doare în piept.
Baba 1: Gheara morţii îi apasă pieptul.
Fiul: Femei nebune. Aveţi minte? Cum s-o ajutaţi aşa?

Baba 2: Ceva nu-i bine.
Baba 1: Lumânarea!
Baba 7 (Vine rapid cu lumânarea.)
Baba 2: Aprinde-o!
(Baba 7 aprinde lumânarea şi o pune în mâna muribundei ţinând şi ea de mâna neputincioasă.)
Fiul: Mama!
Baba 1: Nu a sosit încă ceasul.
(Baba 7 îşi retrage mâna. Stige lumânarea şi se duce la loc.)
Fiul (Mai mult pentru el.) Sunt nebune.
Baba 1: Mai are de tras.
Baba 2: E toată o apă.
Baba 3: E o durere mare când se desparte sufletul de trup.
Fiul: Poate a făcut popa un miracol.
Baba 4: La o anumită vârstă miracolul se înfăptuieşte greu.
Fiul: Nu văd ce legătură are miracolul cu vârsta.
Baba 1: Lumânare!
Fiul: Iarăşi.
(Baba 7 face acelaşi joc.)
Baba 2: Acum e gata.
(Muribunda îţi dă ultima suflare.)
Baba 1: E moartă.
Baba 7: E prima dată când ţin lumânarea cuiva.
Baba 2: A fost bună înaintea lui Dumnezeu, căci a murit cu lumânare.
Baba 5 (Se apropie de pat şi începe să bocească.) Scoală-te, scoală-te! Fiul tău te aşteaptă. Cui îl laşi? Scoală-te. Ai uitat de prietenele tale. Eşti supărată pe ele? Eşti făloasă şi nu le răspunzi? Scoală-te!
Fiul: Lăsaţi teatrul! Până acum aţi aşteptat să moară şi acum că a murit aţi început să strigaţi după ea să se trezească.
(Fiul ia mâna mamei sale plângând.)
Baba 5: Uite, fiul tău a venit! Scoală-te să-i zici bine-o venit. Pe noi cui ne laşi?
Fiul (Către Baba 5): Taci! (Scapă mâna mamei sale peste mâna Babei 5. Aceasta se sperie.)
Baba 5: A înviat! (Fuge spre scaunul ei urmată de Babele 1, 2, 3)
Fiul: Aţi fugit toate. De ce aţi mai strigat-o să se scoale, dacă acum aţi fugit? (Babele privesc speriate.) Eu am mişcat mâna.
Baba 1: Nu se putea să nu faci o greşeală.
Baba 2: Nimeni nu e pregătit de aşa ceva.
Baba 3: Trebuie să-i fim alături.
Fiul: Aţi face bine dacă m-aţi lăsa singur să-mi plâng mama.
Baba 1: Trebuie rânduită, spălată, îmbrăcată, aranjată. Când or să vină oamenii la priveghi trebuie să arate bine.
(Babele înconjoară trupul muribundei. Fiul se depărtează pierit.)

Fiul: Babele! (O clipă e liniște.) Pe urmă se duc trei zile la rând la mormânt să tămâieze ca mironosițele. (Din nou e liniște.) Babele!

Scena a II-a

(Întuneric în locul unde babele pregătesc corpul neînsuflețit.)
Fiul: „Stelele-n cer / Deasupra mărilor / Ard depărtărilor / Până ce pier. / După un semn / Clătind catargele / Tremură largele / Vase de lemn; / Nişte cetăţi / Plutind pe mările / Şi mişcătoarele / Pustietăţi. / stol de cocori / Apucă-ntinsele / Şi necuprinsele / Drumuri de nori. / Zboară ce pot / Şi-a lor întrecere / Vecinica trecere: / Asta e tot... / floare de crâng: / Astfel vieţile / Şi tinereţile / Trec şi se sting. / Orice noroc / Şi-ntinde-aripile, / Gonit de clipele / Stării de loc. / Până nu mor / Pleacă-te, îngere, / La trista-mi plângere / Plină de-amor. / Nu e păcat / Ca să se lepede / Clipa cea repede / Ce ni s-a dat?“ (Mihai Eminescu)
Ce e viaţa omului? O clipă chinuită. Alaltăieri a fost copil, ieri un om puternic şi azi neputincios. Aflat în neptinţă înalţă ochii înlăcrimaţi spre cei din jur să găsească dragostea pe chipul lor ca odinioară pe chipul blândei măicuţe, dar găsind răceala babelor se retrage speriat în sine însuşi, îşi strânge oasele trist şi aşteaptă eliberarea de trupul neputincios departe de orice flacără a dragostei care să-l protejeze. O stea de-o clipă, o lumânare ce arde cu patimă până la ultima scâteie, o floare ce într-o noapte îşi descarcă întreg parfumul şi frumuseţea în văzduh ca în zori să închidă ochii obosită şi ofilită. I s-a dat o clipă făpturii şi când aceasta a învăţat cum să ia viaţa de mână şi să-i culeagă roadele a fost condamnată la neputinţă şi moarte. O clipă scurtă în care îţi doreşti să urci muntele de piatră, dar în spatele fiecărei pietricele se află cineva care te împinge în abis, se află câte o babă care îşi cunoaşte lecţia.
(Baba 9 se apropie de Fiu)
Baba 9: Mă duc după părintele.
Fiul: Aţi îngrijit-o?
Baba 9: Da.
Fiul: Atunci puteţi merge!
(Baba 9 pleacă. În timp ce ea părăseşte scena se apropie de Fiu, Baba 1.)
Baba 1: Aşa i-a fost scris.
Fiul: A suferit mult.
Baba 1: Trebuia să sufere, ca să se mântuiască. Poate a avut de ispăşit păcate. Păcatele se ispăşesc prin durere fizică cumplită.
Fiul: Şi ce spuneţi, doamnă dragă, de cei care o viaţă trăiesc creştineşte trup şi suflet, dar sfârşesc în dureri fizice cumplite, au o cruce mai grea? Dar de cei care tineri fiind sfârşesc crunt, cu toate că au o viaţă înainte să vă îmbrăţişeze opinia?
Baba 1: Poate deveneau mai păcătoşi şi i-a luat Dumnezeu să le salveze sufletul.
Fiul: Vă consideraţi bună? În primul rând nu e creştineşte să judeci pe altul sau să crezi că merită o soartă cumplită ca odinioară Inchiziţia.

(Apare preotul şi Baba 9)
Preotul: Inchiziţia babelor.
Fiul: Da, părinte! Bine aţi afirmat!
Preotul: Cu asemenea ucenice oamenii ar avea mai multă teamă, ar sluji cu devotament la biseică.
Fiul: Nu înţeleg?
Preotul: Trebuie să zugrăvim biserica şi nu prea văd multă implicare.
Fiul: E mai impotantă acea clădire ca viaţa omului?
Preotul: E *Casa lui Dumnezeu*.
Fiul: Omul, prin viaţa lui, e *Templul lui Dumnezeu*. Fiecare viaţă omenească e nepreţuită.
Preotul: Eşti tânăr. Nu înţelegi nimic. (Preotul scoate dintr-o sacoşă lumânări.) Am adus lumânări de la biserică.
Fiul: Am lumânări acasă. Am cumpărat de la o firmă de Servicii Funerare.
Preotul: Acelea nu sunt bune.
Fiul: De ce?
Preotul: Nu sunt de la biserică.
Fiul: Nu aduc bani.
Preotul: Mâine din cauza ignoranţei tale poţi să sfârşeşti cumplit.
Fiul: Nu înţeleg?
Preotul: Tu nu vezi lumina adevărată. Eşti de partea celor care îşi împodobesc trupul cu schelete şi mâine îţi vind lumânări. Cei care se joacă cu moartea, sfârşesc prin a o gusta ca pe o pedeapsă divină.
Baba 9: Nu-l supăra pe părintele şi ia lumânările! Ai văzut ce a păţit familia aceea care a refuzat să mai cotribuie cu donaţii la biserică, ce tragedie s-a abătut asupra ei?
Fiul: Nu putem afirma că tragedia este o pedeapsă divină şi să deviem într-o lume a imaginaţiei cu îngeri şi demoni. Pe unii, precum părintele, îi credeam raţionali, dar s-au dovedit fanatici. Iertare, părinte, dacă am fost dur afirmând acest lucru. Nu rezolvi nimic trăind într-o lume a imaginaţie, poţi doar să te minţi frumos. Nu vine nicio forţă, nicio energie nevăzută să-ţi rezolve problemele. Cu ce sunt mai vinovate victimele tragediei din acea familie ca noi? Suntem noi mai buni decât ei? E cineva mai sfânt? Poate doar fanatic. Fiecare om îşi găseşte bucuria în ceea ce-l reprezintă, unii într-un cântec, alţii într-o floare, unii într-o carte, alţii într-o călătorie etc. Ei au călătorit. Cu ce au greşit că au condus o maşină pe un drum naţional? Cu ce greşesc cei care vin la biserică şi mâine se împiedică de o piatră? E atât de grea viaţa şi oricine are dreptul să se bucure de momentele ce-i fac plăcere, de un cântec, de o floare, de o călătorie. Cu ce greşesc cei încercaţi de vicii? Am putea spune că e o problemă de educaţie greşită, dacă e să lovim în vicii ale unor persoane, o problemă ce poate să fie corectată. Dacă e să vorbim despre justiţie divină ar trebui să privim prima dată la bârna din ochiul nostru şi la alte lucruri mult mai grave ce se petrec în lume. Nimeni nu merită o soartă cumplită, indiferent de

greşelile lui sau pe care consideră alţii că le are de plătit! Şi cel mai important lucru, dacă e să deviem de la realitate cum doresc unii, Dumnezeu e iubire şi iertare, el nu vrea moarea păcătosului, ci să se întoarcă şi să fie viu. Să nu amestecăm realitatea cu ficţiunea în viaţa de zi cu zi!
Preotul: Vrei să spui că eu greşesc?
Fiul: De data aceasta greşeşti, părinte!
Preotul: E bine să faci păcate fără să fii pedepsit?
Fiul: Şi eu am gândit ca dumneavoastră cândva până am facut greşeli aidoma celor pe care-i judecam. E bine să-i ajutăm, nu să-i judecam. Excesul de zel, orgoliul nu e bun. Adesea cei mai năzdrăvani, dacă aş putea să-i numesc aşa, au suflet mai mare decât cei care pozează în cuvioşi.
Preotul: Cine eşti tu să mă înveţi pe mine?
Fiul: Eu nu învăţ pe nimeni, am spus ceea ce simt, durerea din sufletul meu a primit glas.
Preotul: Păcatele.
Fiul: Aş putea să fiu fiul dumneavoastră. Ce sfat mi-aţi da.
Preotul: Înapoia mea, Satană!
Baba 1: Eu am avut un fiu bolnav. Zăcea în pat cuprins de friguri.
Baba 9: Îmi amintesc că mi-ai spus în faţa lui „Nici nu învie, nici nu moare."
Baba 1: Şi-a revenit.
Fiul: Şi ce v-a spus când şi-a revenit?
Baba 1: Că eu, mama lui, nu-l iubesc, că mai mult a ţinut la el o vecină care văzându-l cum suferă i-a dat nişte medicamente ce l-au făcut bine.
Fiul: A fost voia Domnului să învie?
Baba 1: Ar trebui să mă respecţi. Sunt mai bătrână decât mama ta.
Fiul: Respect înţelepciunea.
Baba 1: Înţelepciunea voastră!
Fiul: E departe de fanatism, reguli, frustrări, superstiţii.
Baba 9: Nu respecţi obiceiurile.
Fiul: Ce obicei nu respect atunci când nu împărtăşesc o acţiune sau opinie greşită?
Preotul: Să mergem. Chemaţi-le şi pe celelalte măicuţe. Când are nevoie de noi o să vină să ne cheme.
Baba 1: Şi cine stă să privegheze?
Fiul: Eu.
(Baba 1 se duce după celelalte babe.)
Fiul: Vin babele.
(Plângând babele trec pe lângă fiul răzvrătit şi pornesc în urma părintelui să părăsească scena.)
Baba 2: Ce bine că nu mai vede mama lui ce fiu are!
Fiul: (rămânând singur) Babele acestea te-au omorât. (Dispare în partea întunecată a scenei.)

VIAŢA CA O PÂINE CALDĂ

Personajele: Elevul 1, Elevul 2, Elevul 3, Elevul 4, Elevul 5, Elevul 6, Elevul 7, Profesorul, Bătrâna, Eleva 1, Eleva 2.

Actul I

Personajele: Profesorul şi elevii.

Decorul: O sală de clasă spaţioasă în care sunt aranjate în semicerc câteva bănci cu scaune. Într-un colţ al clasei se află o catedră, un scaun.

(Elevii aşteaptă profesorul, ca să înceapă ora.)

Elevul 7: Întârzie.

Elevul 1: E prima zi de cursuri după o lungă vacanţă. E îngăduit.

Elevul 3: De ce ar fi îngăduit? Noi am ajuns la timp.

Elevul 1: Nu ai înţeles nimic. Farmecul aşteptării face mai dulce miezul învăţăturii. Totul se dobândeşte cu răbdare.

Elevul 3: Te-ai găsit tu filosof!

Elevul 4: Linişte! Se aude zgomot pe coridor.

Elevul 2: Profesorul!

Elevul 5: La locurile voastre!

(Profesorul intră în clasă.)

Profesorul: Bună ziua!

Elevii: Bună ziua!

Profesorul: Am întârziat. Îmi cer scuze. Am fost reţinut de-o bătrână. Mi-a dăruit sacoşa aceasta. E o pâine caldă în sacoşă. M-a rugat s-o dau elevilor mei în memoria soţului ei. Am primit pâinea şi în curând o să fie a voastră, dar pentru început o să ne jucăm. E prima oră de curs, e ora de dirigenţie, o să începem acestă oră cu un joc. De acord?

Elevul 1: E perfect!

Elevul 3: Mă scuzaţi, domnul diriginte, dar pentru el totul este perfect!

Profesorul: Pentru tine perfecţiunea nu există sau totul tinde să devină perfecţiune?

Elevul 3: Eu nu înţeleg ce este perfecţiunea.

Profesorul: (Scoate pâinea din sacoşă şi o aşează pe catedră.) Pâinea acesta e perfecţiunea.

Elevul 3: Cum poate o pâine să fie perfecţiunea?

Profesorul: Orice lucru făcut cu dăruire şi trudă atinge perfecţiunea. Bătrâna a pus mult suflet în pâinea aceasta.

Elevul 3: Nu m-aţi convins. Eu nu înţeleg perfecţiunea care se ascunde într-o pâine caldă.

Profesorul: Atunci să ne jucăm, poate o să descoperi prin joc perfecţiunea.

Elevul 3: Să ne jucăm?

Profesorul: Eu o să arunc pâinea în braţele unuia dintre voi. Încercaţi să fiţi personajele unei piese de teatru a cărui punct central este această pâine. Nu trebuie să mai staţi în bănci. Voi sunteţi actori. Vă puteţi mişca pe scenă. Totul e să gustaţi rolul.

Elevul 3: Eu nu ştiu să mă joc astfel.

Profesorul: Ai putea încerca.

Elevul 3: Aş putea.

Profesorul: Să începem.

(Pofesorul aruncă pâinea în braţele Elevului 3 şi se retrage ca spectator pe scaunul de la catedră.)

Elevul 3 (surprins): Mi-a dat o pâine! De ce mi-a dat o pâine?

Elevul 1 (se apropie de Elevul 3): A crezut că ţi-e foame şi aştepţi să fii miluit de trecători.

Elevul 3: Eu, cerşetor?

Elevul 4: Tu te-ai uitat în oglindă de dimineaţă?

Elevul 3: Da, nu.

Elevul 2: Da sau nu?

Elevul 3: Ei bine, nu. M-am grăbit. Eram în întârziere. Nu am avut timp să mă uit în oglindă.

Elevul 5: Dar ai avut timp să mănânci. Eşti pătat pe faţă cu dulceaţă şi nu doar pe faţă, ai şi hainele pătate. Nici nu ai ştiut să te îmbraci. Culoarea pantalonilor nu se asociază cu sacoul, iar sacoul l-ai luat pe dos.

Elevul 3: Nu pot să cred! Eu nu fac greşeli de acest fel.

Elevul 2: Acum ai greşit.

Elevul 3: Şi pentru atâta lucru să fiu umilit cu o pâine?

Elevul 1: De ce consideri pâinea o umilinţă?

Elevul 3: Eu nu consider pâinea o umilinţă, ci gestul prin care pâinea a ajuns la mine.

Elevul 1: Ţi-a fost dăruită de un trecător cu toată dragostea. Încă e aburindă. Abia a fost scoasă din cuptor.

Elevul 3: Nu am ce face cu ea. Ia-o, tu!

(Elevul 1 ia pâinea şi o strânge în braţe.)

Elevul 1: O pâine caldă! Ce poate să fie mai plăcut decât o pâine caldă într-o zi răcoroasă de toamnă! Căldura şi aroma ei te rup de vântul ce răreşte frunzele copacilor şi aşa bolnave de prea multă lumină adunată peste vară, atât de multă, încât au uitat verdeaţa şi au îngălbenit după chipul soarelui. (Priveşte pâinea cu atenţie.) Să gust o bucăţică de pâine până nu se răceşte. (Rupe o bucăţică din pâine şi mănâncă.) E foarte gustoasă!

Elevul 2: Mănânci fără mine?

Elevul 4: Şi fără mine?

(Se apropie de Elevul 1 şi rup şi ei o bucată din pâine cu acordul lui.)

Elevul 4: Ai avut dreptate. E foarte gustoasă!

Elevul 3: Aş putea încerca şi eu?

Elevul 1: Tu ai fugit de pâine.

Elevul 3: Pentru că nu am crezut că e deosebită.

Elevul 2: Tu nu înţelegi lucrurile deosebite. (Rupe o bucată din pâine şi-i oferă Elevului 3)

Elevul 3 (gustând pâinea) E delicioasă!

Elevul 5: De mine aţi uitat?

Elevul 3: Dacă taci.

Elevul 5 (Arătând spre Elevul 7 care nu s-a ridicat încă din bancă, ca să participe la joc.): M-am pierdut în gânduri. Priveam spre un om sărman. Uitaţi-l pe banca aceea! Noi mâncăm pâine caldă şi el nu cred că a mâncat nimic de câteva zile. (Gustă şi el din pâine.) E bună. Ce-ar mai mânca şi sărmanul om o bucată de pâine caldă!

(Elevul 3 rupe o bucată de pâine şi se apropie de Elevul 7.)

Elevul 5: Nu pot să cred. Chiar el?

Elevul 1: Orice lucru are un început.

Elevul 3 (Îl atinge pe umăr pe Elevul 7 după ce-l studiază atent câteva momente, iar Elevul 7 tresare.): Poftim!

Elevul 7 (Întinde mâna după bucata de pâine.): Mulţumesc.

Elevul 3: E bună?

Elevul 7: E bună.

Elevul 3: Ţi-am oferit o bucată de pâine. Tu ce-mi oferi în schimb?

Elevul 2: Nu se putea! Mereu strică totul!

Elevul 1: Am putea avea puţină încredre şi în el.

Elevul 4: Poate ai dreptate.

Elevul 7: O carte. (Scoate o carte micuţă dintr-un buzunar.)

Elevul 3: O carte?

Elevul 7: Poftim.

Elevul 3: Nu-mi plac cărţile.

Elevul 5 (Se apropie de ei): Pentru că nu ai încercat să le înţelegi mesajul.

Elevul 3 (către Elevul 7): E prietenul meu.

Elevul 7 (către Elevul 5): Tu înţelegi mesajul fiecărei cărţi?

Elevul 5: Cărţile sunt ca o pâine caldă, dacă guşti din ele, le înţelegi.

Elevul 7: Ai spus un mare adevăr.

Elevul 3: Cum aş putea gusta dintr-o carte?

(Ceilalţi elevi se apropie şi ei.)

Elevul 5 (către Elevul 7): Prietenii noştrii.

Elevul 1: Deschide cartea ce ai primit-o şi o să înţelegi cum poţi gusta din ea.

(Elevul 3 deschide cartea.)

Elevul 3: Piatra de moară.

Elevul 7: Cu ajutorul ei se măcinau crealele pentru a se obţine făina.

Elevul 3: Da. Istorie şi arheologie.

Elevul 1: Ai gustat din carte.

Elevul 3 (râzând) Da, are gustul pâinii.

(Uşa clasei se deschide. În clasă îşi fac apariţia Eleva 1 şi Eleva 2.)

Eleva 1: Bună ziua. (Se adresează profesorului care nota ceva într-un caiet.) Ne iertaţi, că am întârziat. Ne-am întâlnit pe drum cu o bătrână şi am ajutat-o să ducă un coş cu pâine la *Căminul de bătrâni*.

Eleva 2: (scoţând o pâine din geantă) Ne-a oferit şi nouă o pâine, pentru că am ajutat-o.

Elevul 3: Încă o pâine!

Profesorul: Vă poftesc la joc.

Eleva 1: Să ne jucăm?

Elevul 3: De parcă nu ţi-ar plăcea să te joci. (Se apropie de Eleva 2 şi ia pâinea.) Mai avem o pâine. (Toţi se apropie de el, inclusiv Elevul 7, Eleva 1, Eleva 2 şi rup pâinea în bucăţi mici. Încep să mănânce.)

Eleva 2: Chiar e bună.

Eleva 1: (Privind spre geam.) Un porumbel! Lui nu-i oferă nimeni o bucată de pâine?

Elevul 7: El îşi adună singur pâinea în libertate.

Elevul 3: Tu de ce nu ţi-ai adunat singur pâinea. Te-am ajutat noi. Acum ar trebui să ajuţi şi tu porumbelul.

Eleva 2: O să-i ofer eu o bucată de pâine. (Se duce la geam, îl deschide şi dă pâine porumbelului.)

Elevul 2: Îi era foame şi lui.

Elevul 7: Porumbelul şi apa, Noe, potopul.

Elevul 1: Apă, geografie, Noe, religie.

Elevul 5: Apă şi pâine.

Elevul 4: Fără apă spicul de grâu nu rodeşte.

Elevul 1: Grâul, biologie.

Elevul 7: Focul.

Eleva 1: Fizică.

Eleva 2: Ne-a invitat bătrâna la ea acasă în seara aceasta să ne arate vatra focului, locul unde coace ea pâinea.

Elevul 5: Timpul de ardere, fizică.

Eleva 2: Pâinea se coace.

Elevul 4: Drojdia. Educaţie tehnologică.

Elevul 5: Sarea, chimie.

Elevul 1: „Trec furnici ducând în gurăde făină marii saci, / Ca să coacă pentru nuntă şi plăcinte şi colaci;“

Eleva 1: Mihai Eminescu, *Călin (file din poveste),* literatură.

Eleva 2: Tradiţii.

Elevul 5: Aşa este. Furnicile sunt gospodinele ce respectă obiceiurile şi tradiţiile.

Elevul 1: Nu mai este pâine.

Elevul 3: Dacă aţi mâncat-o cu atâta poftă.

Eleva 2: Când ne vom întâlni cu bătrâna o să mâncăm din nou pâine.

Elevul 4: Pâine făcută de noi.

Elevul 1: E un lucru bun să munceşti pentru a mânca o bucată de pâine caldă.

Elevul 3: Încep să înţeleg şi eu.

Profesorul: Jocul s-a terminat.

(Elevii merg în bancă, la locul lor.)

Profesorul: Mâine aştept un eseu de la voi.

Elevul 3: Un eseu?

Profesorul: Un eseu despre importanţa pâinii în viaţa omului.

Elevul 3: Nu o să reuşesc să-l fac. Nu ştiu.

Profesorul: Ora s-a terminat. Sunteţi liberi. Mâine aştept opinia voastră despre pâine într-un eseu. Bună ziua!

Elevii: Bună ziua.

(Profesorul părăseşte sala de clasă.)

Elevul 3: Aşteaptă. Mereu aşteaptă.

Eleva 1: Propun să mergem la bătrână acum. Poate reuşim să adunăm idei pentru eseu.

Elevul 1: Jocul nostru nu a fost suficient?

Elevul 7: Eu spun că a fost, dar câteva informaţii în plus sunt utile mereu.

Actul II

Personajele: Bătrâna şi elevii.

Decorul: Bucătăria bătrânei în care se zărea un cuptor de cărămidă, o masă de lucru, câteva scaune, saci cu făină, un dulap de bucătărie.

Scena I

(Elevul 7 a cernut făină printr-o sită, pe urmă a pus-o în lighean. Eleva 2 a dizolvat drojdia în apă caldă cu trei linguri de făină. Elevul 4 a luat sare din dulap, ulei, o tavă şi le-a pregătit pe masă. Bătrâna a făcut o gaură în mijlocul făinii şi a turnat drojdia, pe urmă a început să pregătească aluatul în timp ce unii elevi stăteau pe scaune şi o priveau, iar alţii se aflau lângă ea.)

Bătrâna: Când eram copil, în nopţile de iarnă participam la şezători. Fetele îşi căutau de lucrul lor şi ascultau poveştile bătrânilor. Băieţii se ţineau de petreceri. În ajunul Crăciunului scăpam de gălăgia băieţilor. Ei aprindeau cu o seară înainte un foc mare şi stăteau pe lângă el până dimineaţa aşa cum au stat şi păstorii ce au primit vestea Naşterii Domnului de la îngeri. Noi, fetele, făceam piţărăi, pâini micuţe, ca să le oferim în zori copiilor din sat, piţărăilor. Erau frumoase obiceiurile. (Bătrâna se opreşte o clipă.) E gata. (Se spală pe mâini şi

acoperă ligheanul cu un ştergar.)

Eleva 1: Acum ce facem?

Bătrâna: Aşteptăm să crească aluatul, să se dospească. Pentru ca pâinea să fie gustoasă trebuie să avem răbdare, să fie frământată bine şi pe urmă trebuie lăsată la dospit. Pâinea este asemenea unui copil. Dacă nu îţi educi cu răbdare, pricepere, dăruire şi dragoste copilul, acesta o va lua pe căi greşite.

Eleva 2: Dacă nu ai răbdare să modelezi aluatul şi să-l laşi la dospit, pâinea nu o să fie de calitate.

Bătrâna: Văd că ai înţeles.

Elevul 1: Până la făină şi pâine mai e şi drumul bobului de grâu.

Bătrâna: Care vesteşte atât viaţa, cât şi moartea.

Elevul 5: Momentele de trecere din viaţa omului.

Elevul 7: Grâul coliva.

Elevul 3: Îmi place.

Bătrâna: Acum e pregătită pentru a fi introdusă în cuptor.

(Se apropie de lighean şi ia aluatul, îl pune pe un tocător de lemn pentru a-l modela. Elevii o însoţesc. Modelează colăcei şi-i aşează în tavă. Când au terminat bătrâna introduce tava în cuptor.)

Elevul 3: Şi din nou trebuie să avem răbdare.

Scena II

(Bătrâna scoate colăceii din cuptor. Fiecare elev ia un colăcel şi începe să mănânce.)

Elevul 3: E bună pâinea caldă.

Bătrâna: Pâinea caldă e asemenea vieţii liniştite.

Elevul 7: Liniştite?

Bătrâna: Omul care ştie să-şi rânduiască totul la timpul potrivit se bucură de căldura vieţii.

Elevul 3: Am înţeles. Chiar am înţeles lecţia. O să merg acasă şi o să scriu un eseu *Viaţa ca o pâine caldă*.

De ce oamenii trăiesc cu nostalgia copilăriei?

Piesă într-un act

Personaje: M, N, Fata.
Decorul: O grădină cu meri. În spatele grădinii se afla un nuc mare şi un tei. Frunzele copacilor sunt ruginii.

(N privea cum frunzele părăseau nucul bătrân sprijinit pe tulpina înclinată a unui măr. M curăţă merii de crenguţe uscate.)
N: Cât de mult am aşteptat toamna! O iubesc! Nimic nu-i mai spectaculos ca florile acestea ruginii-verzui ce îmbracă copacii. Niciunde n-am întâlnit mai multă frumuseţe ca în toamnă. O aştept în fiecare an cu nerăbdare ca să-i sorb frumuseţea picătură cu picătură, să mă îmbăt de prea multă culoare, însă când îşi arată chipul mă cuprinde teama. Mi-e teamă să nu plece. Cineva răpeşte florile toamnei de pe ramuri şi odată cu ele culorile. Uite! Mai cade o frunză! Nu vreau să plece! Mi-e teamă. Îmi doresc să mă îmbrac în toamnă, să fie veşnic toamnă, dar nimeni nu mă ajută să-mi îndeplinesc dorinţa, nimeni nu mă ascultă.
M: Ce să asculte?
N: Durerea toamnei.
M: Ce durere a toamnei?
N: Teama de a pierde frumuseţea.
M (rupând o crenguţă uscată): Mai bine m-ai ajuta.
N: Nu pot.
M: De ce?
N: Nu mă lasă frunzele.
M: Pe mine nu mă lasă uscăciunea să renunţ la primăvară. De prea multă toamnă, oamenii uită primăvara. E atâta durere în jur şi toţi uită zâmbetul mugurilor, până şi copiii uită să-şi mai trăiască clipa de verdeaţă.
N: Nu ai înţeles nimic.
M (păşind spre N) Tu nu înţelegi!
N: Ce să înţeleg?
M: Misterul copilăriei, perioada când nu avem nicio grijă, când cei mari, copiii de ieri, au grijă de cei mici.
N: Tu ai trăit mereu cu nostalgia copilărei.
M: Copilăria e o splendoare. E frumuseţea care ţi-e teamă să nu o pierzi în toamnă.
N: Toamna e frumoasă.
M: Dar usucă floarea. La început floarea e înveşmântată în lumină, pe urmă îşi pierde apa şi moare.
(M se aşează şi el pe un trunchi de măr obosit.)
N: Au ruginit oamenii.

M: Au îmbărânit şi simt rugina în toată fiinţa lor, pentru că au uitat de copilărie. Copilăria te ţine departe de toamnă.
N: Aceeaşi nostalgie. Copilărie şi frumuseţe.
M: Viaţă.
N: De ce oamenii trăiesc cu nostalgia copilărie?
M: Pentru că le este teamă de rugină. Rugina din toamnă le mănâncă treptat fiinţa până ce vor închide ochii zdrobiţi de frigul iernii. Gândul la copilărie te face să pluteşti, îţi aduce pe buze acel zâmbet de demult. Te ajută să fii ceea ce ai uitat că poţi să fii. Te redescoperi pe tine. Trăieşti din nou cu intensitate fiecare moment.
N: Mie nu-mi mai place nimic cu excepţia toamnei. Am lumea mea. Sunt fericit în carapacea mea din care nu-mi doresc să evadez. Am lumea mea mică şi nu-mi pierd timpul cu lucruri inutile cum ar fi zâmbetul după o clipă a copilăriei.
M: Ai uitat să trăieşti. Ascultă!
(Se aude sunetul vântului ce risipeşte frunzele copacilor.)
N: Muzica vântului.
M: Încearcă să te detaşezi de lumea ta şi să trăieşti momentul. Poţi dansa. Eşti o frunză în bătaia vântului şi dansezi. Încearcă!
N: Nu pot, deşi momentul încep să-l trăiesc. Îmi place.
(M se ridică de pe trunchiul de măr şi începe să danseze pe ritmul vântului. Aleargă în toate părţile ca o frunză alungată de toamnă, pe urmă se aruncă cu faţa la pământ printre celelalte frunze ale nucului. N se apropie de el. Îl atinge pe umăr şi acesta îşi întoarce faţa.)
N: Ai căzut?
M: Am fost o frunză. (Se ridică.)
N: (Se apleacă şi răsfoieşte cu mâna frunzele uscate.) Ce uscate sunt! Se sfărâmă la fiecare atingere. Nu mai au nimic viu. Sunt umbra uscată a ceea ce au fost cândva. Sunt asemenea unui stârv ce-ţi creează angoasă. (Se ridică.)
(M şi N se reîntorc la trunchiurile de măr înclinate. M se aşează pe un trunchi, în timp ce N rupe o frunză galben-verzuie din tei. Se apropie de M.)
N: Atinge-o!
(M atinge frunza.)
N: E atât de netedă!
M: Sensibilă.
N: Are o frumuseţe magică.
M: Şi când te gândeşti această frăgezime e la un pas de a-şi lua zborul spre uscăciunea de la poalele copacilor.
N: Taci!
M: Dar acesta e adevărul.
N: Nu, ele nu pot pleca! Sunt atât de perfecte!
M: Odată cu înaintarea în vârstă frumuseţea se stinge treptat până apune la picioarele pomului.
N: Nu-i adevărat! Frumuseţea nu are vârstă. Adevărata frumuseţe o găseşti în

florile toamnei ce împodobesc arborii. Oamenii nu înţeleg acest lucru.
M: Să înţeleagă toamna?
N: Să guste toamna.
M: Cum ar putea să guste toamna?
N: În primul rând trebuie să-şi dorească să guste toamna.
M: Cum să o guste.
N: Învăţând să ruginească.
M: Oamenii să ruginească?
N: Da, să ruginească treptat, să-şi descopere lumina ce le macină sufletul şi s-o lase să curgă râu spre vârful frunzei. Când verdele e mângâiat de galben, când viaţa aleargă spre soare omul înfloreşte.
M: Şi ce vei face când vei arde?
N: De această clipă mi-e teamă. Încă nu am învăţat cum să ard.
M: Te vei sfărâma asemenea frunzelor ce au îmbrăţişat pământul.
N: Nu vreau ca toamna să-şi ia zborul. E atâta de frumoasă. Se lasă aşa de mult aşteptată. Vine cu frumuseţe şi cu teama că o să plece curând.
M: Câte frunze!
(Vântul a smuls jumătate din frunzele nucului. Acestea au căzut ca o ploaie aurită pe pământ.)
M: Plouă cu frunze.
N: A plouat cu stele. Au plecat. Păsările aurii au plecat pustiind copacul. Câtă golociune! Câtă spaimă!
M: Te-am rugat să încerci să te detaşezi de tot ceea ce înseamnă toamnă.
N: Şi să trăiesc în trecut fără să-mi descopăr frumuseţea?
M: Copilăria e adevărata frumuseţe, e roua de pe flori.
N: Toamna e argintul vieţii şi aurul nemuririi.
M: Argint şi aur.
N: Bruma ce acoperă frunza.
M: Eu iubesc speranţa din verdeaţa mugurilor.
N: Eu rugina din aurul vieţii.
M: De-atâta toamnă nu mai vezi primăvara.
N: E greu să înţelegi ceea ce eu simt, experienţa mea de viaţă.
M: Experienţă de viaţă?
N: Frunzele nu au ruginit, au ajuns la desăvârşire, au ajuns la maturitate. E atâta înţelepciune în toamnă. Când omul îşi scutură frunzele gândurilor găseşte Pomul Vieţii.
M: Să-şi scuture frunzele gândurilor?
N: Mi-am scuturat într-o zi frunzele gândurilor.
M: Şi?
N: M-am descoperit pe mine aşa cum sunt, gol în faţa iernii. Din acestă cauză mi-e teamă că vântul va răpii frunza copacilor. Nu sunt pregătiţi încă.
M: De moarte.
N: Ei nu mor. Nu sunt pregătiţi să-şi vadă adevăratul chip.

(O fată îşi face apariţia dansând.)
M: O fată!
N: O fată!
M: Dansează ca o frunză în bătaia vântului.
N: E o ciudată.
M: Nu înţelegi tu farmecul copilăriei.
(Fata se opreşte în faţa lor. Îi priveşte.)
Fata: Nu înţelegeţi jocul vieţii.
M: Jocul copilăriei.
N: Totul e un joc. Toamna se joacă cu frunzele.
Fata: Eu mă joc cu voi.
M: Te joci cu noi?
Fata: Mă joc cu voi.
N: Cum.
Fata: Nu aţi înţeles nimic.
N: Ce să înţelegem?
Fata: Nu este neapărat nevoie să te întorci în copilărie, poţi să o porţi cu tine în orice moment.
M: Copilăria.
Fata: Să o ai în toate anotimpurile cu tine.
M: Mereu copil.
Fata: E mai important decât să-ţi aduci aminte de copilărie.
M: Să fii mereu copil.
(Fata îmbrăţişează tulpina teiului.)
Fata: Acesta-i arborele meu.
(M şi N se apropie de ea. Ea lasă teiul şi îi ia de mână.)
Fata: Să ne jucăm, să dansăm, să fim copii!
(Încep să se învârtească.)
N: Până şi toamna e un joc al copilăriei.
M: Ce fată ciudată!
N: M-a făcut să descopăr copilăria în toamnă.
(Continuă jocul, se învârtesc, iar frunzele cad atingându-le mâinile, umerii, capul.)

Oglinda

Personajele: Ciob, Aurel, Scânteie, Lucică, Iliuţă, Chibrit.

Actul I

Personajele: Ciob, Scânteie.
Decorul: Un lac înconjurat de trestii. Pe malul lacului se afla o barcă şi câţiva copăcei cu frunzişul rar datorită toamnei.

Ciob: (Se plimbă pe malul lacului.): Câteva frunze plutesc pe apă! A pieptănat toamna copacii. A-ngălbeni apa ca un om bolnav peste care au trecut vânturi şi ploi. (Atinge cu mâna un copac.) Îi simt tristeţea. Tristeţea lui răsună dincolo de oglinda apei. Se risipeşte în văzduh ca un ecou. (Se depărtează de copac şi se apropie de lac.) Oglinda apei! Se uită în apă să-şi vadă chipul. Ce bătrân sunt! Pe bună dreptate m-a poreclit Aurel, Ciob. Am ajuns un ciob. Sunt asemenea copacilor care mai au unde şi unde câte o frunză ce se clatină asemeni unei măsele bătrâne, gata, gata, în orice clipă, să părăsească locul cald odinioară. (Se apleacă şi ridică o frunză de pe malul lacului.) Uite-o! A greşit drumul. A căutat oglinda apei ca să mai guste o secundă seva vieţii, dar a îmbrăţişat pământul. O s-o salvez eu. (O aşează pe apă.) Acum pluteşte alături de celelalte bărcuţe pe undele line. Mii de bărcuţe ce-şi poartă palida lumină acoperă cristalul! E aşa departe vara! S-a pierdut undeva, după un colţ, iar acum când îi cauţi chipul îţi răspunde o lumină oglindită într-un colţ de rai. (Se aşează în barcă.) Plutesc. Toate luminiţele acestea plutesc. Barca mea nu se mai mişcă. A rămas ancorată într-o pădure şi nu îşi găseşte locul în care să-şi spele chipul pentru a se împărtăşi cu veşnicia. (E pierdut în gânduri. De el se apropie un tânăr.)
Tânărul: Te-am aşteptat cu Aurel şi Chibrit la Fabrica de Sticlă a lui Lucică să ne ajuţi să încărcăm marfa. N-ai venit. Ţi-ar fi prins bine un ban în buzunar.
Ciob: Eu sunt un ciob, Scânteie, tu eşti tânăr, pe mine mă încălzesc luminile acestea ce-şi oglindesc făptura în lac. Ele îmi ţin de foame şi de sete.
Scânteie (tânărul): Ştiam că te găsesc pe malul lacului. Mi-a spus că Iliuţă că tot aici te-a văzut de câteva luni, prin 20 iulie.
Ciob: A fost cald atunci. Am venit să mă răcoresc în apa lacului, dar nu am reuşit, că o lumină orbitoare a spintecat văzduhul şi s-a pierdut ca o nălucă când a sărutat oglina fluidă. De atunci vin zilnic să descifrez chipul fulgerului şi să-i fur oglinda.
Scânteie: Cine să te mai înţeleagă?
Ciob: Tu ştii cum arată oglinda libertăţii?
Scânteie: Oglinda libertăţii?
Ciob (ridicându-se din barcă) Vino cu mine! (Se duc lângă lac.) Priveşte!

Scânteie: La ce să privesc?
Ciob: La apa de lângă picioarele tale.
Scânteie: Ce e cu ea?
Ciob: Are o scânteie.
Scânteie: O scânteie?
Ciob: Acea scânteie a tinereţii pe care o ai şi tu acum, dar pe care te încăpăţânezi să nu o vezi.
Scânteie: Ce legătură are cu libertatea?
Ciob: Are. Cândva unui copil i-a intrat în ochi un ciob şi nu mai era liber.
Scânteie: Cunosc povestea.
Ciob: Atunci ascultă! Ciobul nu-l lasă să vadă chipul adevărat al lucrurilor. Era prizonierul unei oglinzi.
Scânteie: A unei Crăiese, a Zăpezii.
Ciob: A propriei neputinţe, pentru că nu-şi ascultă inima. Atunci când şi-a ascultat inima s-a eliberat.
Scânteie: Poveşti.
Ciob: A propriei neputinţe, pentru că nu-şi ascultă inima. Aunci când şi-a ascultat inima s-a eliberat.
Scânteie: Poveşti.
Ciob: Eu vin zilnic aici ca să-mi eliberez ochii de ciobul ce mă supără. Adesea mă spăl cu apa lacului pe faţă pentru a înţelege limpezimea. Libertatea se află dincolo de ciob, dincolo de oglina fiecărui lucru.
Scânteie: Eşti un ciudat!
Ciob: un om însetat de libertate. În oglină poţi prinde făptura. O poţi priva de libertate. Pe urmă, dacă se sparge oglinda o condamni la neputinţă veşnică.
Dar dacă te eliberezi de ciob?
Ciob: E greu. Asta încerc eu de câteva luni să fac. Caut calea spre luciul de cleştar al soarelui de dimineaţă ce soarbe roua de pe oglinda vieţii.
Scânteie: Spuneai ceva de dragoste.
Ciob: Nu-i găsesc oglinda.
Scânteie: Oglinda dragostei?
Ciob: M-am rătăcit în oglinda neputinţei ca frunzele acestea ce pătează apa făcând-o asemenea unei poze îngălbenite de vreme.
Scâneie: Eu spun să mergem în sat până nu se înserează. M-au trimis Chibrit, Iliuţă, Aurel şi Lucică după tine.
Ciob: O să vin. Tu poţi pleca!
Scânteie: Astăzi o să mergem împreună. Mâine faci cum doreşti tu. M-aş mira să nu te rătăceşti într-o zi în apă, aşa că te sfătuiesc să eviţi acest loc.
Ciob: Tu nu înţelegi? În acest loc mă regăsesc.
Scânteie: În acest loc crezi că te regăseşti.
Ciob: În acest loc simt că mă regăsesc, că în curând o să ascult muzica divină a libertăţii.
Scânteie: Vii?
Ciob: Astăzi o să te ascult. Dar mâine? Mâine e o altă zi.

Actul II

Personajele:

Personajele: Ciob, Aurel, Scânteie, Lucică, Iliuţă, Chibrit.

Decorul: O cameră cu mobilier vechi din lemn masiv. Pe un perete atârna o uriaşă oglindă.

(În cameră stăteau în jurul unei mese pe care se aflau obiecte din sticlă: Ciob, Aurel, Scânteie, Lucică, Iliuţă, Chibrit.)

Ciob: Nu am înţeles rostul acestor obiecte.
Aurel: Tu ne-ai invitat în camera ta, noi am adus aceste obiecte spre a le studia, ca pe urmă să le trimitem altora. Ce nu înţelegi?
Ciob: Eu v-am invitat să vă arăt oglinda din camera de sus, Aurele?
Iliuţă: E o simplă oglindă.
Ciob: Nu este o simplă oglindă, Iliuţă, e oglinda din camera bunicii! În ea bunica îşi privea chipul. Când a murit bunica, oamenii i-au acoperit luciul. Le era teamă să nu-şi găsească culcuş în adâncurile ei un suflet. Dincolo de oglindă se ascund multe lucruri.
Lucică: Prea mult te rătăceşti prin oglindă.
Ciob: Sunt prizonier, Lucică, prizonierul oglinzii.
Lucică: Ca într-o sală a oglinzilor.
Ciob: Vezi, tu, râzi şi nu înţelegi oglinda mea sufletească.
Aurel: Asta-i bună, de parcă nu te-am cunoaşte ce poţi!
Ciob: Nu mă cunoaşteţi, Aurele! Dacă m-ai cunoaşte, m-ai înţelege.
Chibrit: Lasă că aprind eu un chibrit să-i vedem flacăra în oglindă.
Ciob: Da, Chibrit, aprinde!
(Chibrit scoate o cutie din buzunar, scoate un băţ şi-l aprinde. Imaginea flăcării se refelectă în oglindă.)
Scânteie (Căre Chibrit): Ai început şi tu să-i alimentezi flacăra. Mai bine ne-ai da o mână de ajutor să împacheăm obiectele acestea.
Ciob: De ce le împachetaţi? (Ciob ia un obiect în mână.) Sunt de sticlă. Poţi să-ţi priveşti chipul de suprafaţa lor ca-ntr-o oglindă.
Aurel: Chiar nu se poate abţine. Oglindă, oglindă, oglindă!
(Au început să adune într-o cutie obiectele pe care le-au admirat cu câteva clipe înainte. Ciob ţinea în mână un obiect şi-l studia.)
Lucică: Ciob, vaza!
Ciob: De-acum e a mea.
Lucică: E plătită de un client. O să-ţi dăruiesc şi ţie o vază, mâine.
Ciob: Eu vreau acestă vază. Nu ţi-o dau!

(Lucică încearcă să ia vaza din mâna lui Ciob. Trag amândoi de vază până ce o scapă pe podea şi se sparge.)
Ciob: Câte cioburi! Câte oglinzi!
Lucică: Atâta ştii, cioburi şi oglinzi. Ce o să fac eu fără vază?
Ciob (Se apleacă şi adună cioburi. Toţi îl privesc. La un moment dat abandonează cioburile într-un colţ al camerei. Alege un singur ciob, unul mare şi se apropie de oglinda din camera de sus.): Am găsit oglinda din Albă ca zăpada.
Aurel: Nu are nicio scăpare.
Lucică: De când l-a lovit coada unui fulger în vară, o ţine tot pe-a lui.
Iliuţă: Nu mai vede nimic altceva decât oglinzi.
Ciob: Oglinzile din sala de operaţii. O să operez pe femeia cea rea care a vrăjit oglinzile. După ce o să finalizez operaţia o să eliberez lumina.
Scânteie: E din cauza luminii fulgerului.
Ciob (Se duce la dulap, îl deschide şi scoate un microscop. Îl aduce pe masă.): O să analizez fărâma aceasta de oglindă printr-o altă oglindă. Am mai analizat la microscop şi ieri o oglindă, de la maşina vecinului, pe urmă i-am plătit-o. Nu era a mea şi a avut dreptate când şi-a revendicat-o. Eu am spart-o ca să nu mai poată evada din spatele chipului impurităţile unor vremuri depărtate.
Aurel (către Chibrit): Mai ştii când am considerat tabla în liceu ca pe-o oglindă, un portal ce înghiţea elevii, an de an.
Chibrit: De groaza ei mulţi n-au mai dat pe la şcoală.
Ciob: Tabla mănâncă elevii?
Aurel: De câte ori scotea profesorul un elev la tablă, acesta se apropia cu teamă, pe urmă se uita cu frică la tabla aceea mare şi mâine nu mai vedeai urmă de el.
Ciob: Trebuie să studiez problema.
Chibrit: Din treizeci de elevi, am rămas la finalul anului douăzeci şi cinci. E ciudat, nu? Şi totul din cauza acelui portal prin care erau invitaţi elevii să treacă. Unii nu mai ştiau să se întoarcă înapoi.
Ciob: Au rămas repetenţi?
Aurel: I-a înghiţit tabla, oglinda magică.
Ciob: O caut. Trebuie s-o găsesc.
Lucică: Ce cauţi tu de fapt?
Ciob: Caut o oglindă, acea oglindă care să mă elibereze de mine însumi, de temerile, de neputinţele mele.
Aurică: Încă nu te-ai obişnuit cu imaginea ta.
Ciob: Imaginea mea? Sunt un ciob care a evadat dintr-o oglindă în căutarea libertăţii. Un ciob. O oglindă.

ANA - CRISTINA POPESCU
ÎN COLIVIE

Actul III

Personajele: Ciob
Decorul: Un parc, toamna.
(Ciob aşezat pe o bancă priveşte decorul.)

Ciob: Acest parc este oglinda toamnei. Cât de mult iubesc toamna. Mi-e aşa dragă. O aştept cu drag din iarnă până-n vară, iar când vine simt acea emoţie a neputinţei, nu o pot reţine pentru totdeauna. E aşa de frumoasă! E bogăţia unei vieţi. Toate roadele cu chipul bogat şi colorat. Alergăm toată viaţa şi când să ne bucurăm în toamnă de grăunţele agonisite, parfumul roadelor bogate, ne e teamă. (Se uită în jur.) Da, mi-e teamă, mi-e teamă că toamna va pleca. Nu vreau să mă părăsească aşa de curând. E atât de perfectă, atât de colorată, atât de parfumată, atât de vie. Niciunde nu am găsit mai multă perfecţiune decât în toamnă. Toamna este oglina vieţii omeneşti. Totul îşi află deplinătatea în această oglindă viu colorată. (Un moment e linişte.) M-aş îmbrăca în toamnă ca să mi se aurească frunzele, dar mi-e teamă că le voi pierde curând, voi tremura o clipă de frig şi mă voi stinge. Nu vreau să plece toamna! E raiul splendorii. Cum se îndură natura să-şi dea jos atâta frumuseţe şi să coboare spre iarnă? Nu s-a uitat în oglindă? Probabil oglinda a fost fermecată şi ea nu a înţeles misterul. De ce pleacă omul din toamnă? De ce nu luptă să-şi păstreze şi ultima picătură de energie. De ce lasă apusul să-i închidă ochii? (Ia câteva frunze ruginii care au căzut pe bancă. Se uită la ele.) Au început să cadă. Nu mai e mult. Mi-e teamă că frumuseţea va adormi curând şi răceala ultimei clipe va îmbrăca în gri orizontul unei vieţi. (Ascunde frunzele în haină.) E mai bine aşa. Nu vor vedea alte frunze durerea primelor despărţiri. (Din nou linişte.) Trăiesc într-o lume a oglinzilor. Unde îmi întorc privirea observ un chip. Copacul are chipul lui, banca pe care stau vorbeşte despre un alt copac şi o altă pădure, despre o altă toamnă şi secunda ei. Eu mi-am căutat oglinda în frunza toamnei şi frunza mi-a răspuns. Sunt asemenea ei. Când o să simt libertatea aerului, când voi pluti prin văzduh o să fie prea târziu, căci pământul mă va atrage ca un magnet, mă voi dezechilibra şi voi rămâne prizonierul lui, pentru că noi suntem oglinda humei şi ne reîntoarcem acasă cu aripile tăiate de dorul aerului. Dar apa, apa şi huma, oglinda fiinţelor vii? Oare dacă-ar cunoşte şi focul, aerul focului? Ar fi o altă oglindă? (E tăcere câteva momente.) Oglinda.

Ana

Personajele: Ana, Ion, Nicodim, Preotul, Pavel, Gheorghe, Veta.

Actul I

Personajele: Ana, Ion, Nicodim, Miranda
Decorul: În fundal se poate observa o biserică. În faţa bisericii, pe scări, în colţuri opuse stăteau Ion şi Nicodim.

Nicodim: Vine, Ioane!
Ion: Cine vine, Nicodime?
Nicodim: Ana
Ion: Ana!
Nicodim: Dejunul nostru.
Ion: Dacă-ar fi toţi ca Ana, n-am mai duce lipsă de nimic. (Din biserică îşi face apariţa Miranda care aude pe Ion lăudând milostenia Anei.)
Miranda: Dacă aţi lucra, aţi avea toate cele necesare traiului zilnic.
Nicodim: Iarăşi, Miranda.
Miranda: Mereu voi.
Ion: Noi nu avem ghinionul tău să frecăm toată ziua pardoseala şi să trăim cu un colţ de pâine.
Miranda: „Munca înnobilează pe om."
Ion: „Munca l-a creat pe om, dar nici lenea n-a omorât pe nimeni."
(De cei doi se apropie Ana.)
Nicodim: Miluieşte-ne şi pe noi!
(Ana scoate două pacheţele cu mâncare pe care le oferă celor doi.)
Ion: Dumnezeu să primească!
Nicodim: Un ban, nu se poate?
(Ana caută în poşetă câţiva bani.)
Miranda: Le-ai oferit suficient. Dacă ar fi după ei ar lua şi sufletul din om. Cheamă-i la lucru şi o să vezi că se codesc, se ascund în spatele neputinţei şi nu fac nicio treabă!
Ana: Sunt bolnavi.
Miranda: Şi eu sunt bolnavă, dar muncesc. Am atâta demnitate, ca să nu întind mâna niciodată.
Ana: Ţi-am adus şi ţie câteva haine care nu-mi mai sunt bune.
Miranda (cu o strălucire pe chip): Haine!
(Ana îi întinde o plasă plină cu haine. Miranda o ia şi scoate din ea o bluză, o fustă, o pereche de pantaloni, un batic şi o jachetă.)
Miranda: Mulţumesc. Mi-ai făcut o mare bucurie.
Nicodim: Se zice ...
Ion: Dumnezeu să primească!
Nicodim: Să fie pomană!
Ana: E bine, mulţumesc, până şi un zâmbet îmi vorbeşte, orice gest.
Miranda: Aveţi un suflet mare, doamnă.
Ion: Haine pentru bărbaţi nu aveţi pe acasă?

Ana: Am.
Nicodim: Şi mie mi-ar prinde bine nişte haine. O să vină iarna şi nu mai am decât nişte cămăşi peticite şi un sacou ros pe la toate încheieturile.
Ana: Mâine am plătit nişte oameni să mă ajute, să adun porumbul. Vă aştept spre seară la mine acasă să ajutaţi la descărcat, pe urmă o să puteţi face o baie şi o să vă dau haine noi. O să se ocupe Veta, vecina mea, de îmbrăcămintea voastră până mă întorc de la holdă.
Ion: O să fie greu să ajungem la dumneavoastră.
Nicodim: Ne deplasăm greu.
Miranda: Când doamna Ana a ţinut praznic v-aţi deplasat uşor?
Ion: O să venim.
Ana: O să vă aştept. (Intră în biserică cu Miranda.)

Actul II

Personajele: Ana, Ion, Nicodim, Pavel, Gheorghe, Veta, Preotul.
Decorul: O şură mare, o căruţă plină cu porumb, câteva coşuri, un scripete care să ajute la urcarea coşurilor pline de porumb în podul casei. În partea de sus se află un plafon cu o deschizătură spre podul casei, deschizătură prin care atârnă funiile scripetelui.
(Pavel, Gheorghe, Veta şi Ana încărcau porumb în coşuri.)
Pavel: Sunt pline toate cinci cotăriţele, Gheorghe!
Gheorghe: Eu zic să urci tu în pod, Pavele, că eşti mai tânăr şi eu ridic cotăriţele cu ajutorul scripetelui. Ana şi Veta vor încărca cotăriţele ce se golesc până isprăvim cucuruzul din cocie.
Pavel: Şi eu m-am gândit la aceeaşi variantă de lucru.
Veta: N-au mai ajuns Ion şi Nicodim?
Ana: Se deplasează greu.
Pavel (părăsind scena pentru a urca în pod) Vor ajunge când treaba e gata ca să ia cina împreună cu noi.
Ana: Să nu fim răutăcioşi!
Gheorghe: Te respectăm prea mult, altfel cei doi nevoiaşi nu ar mai fi călcat astăzi pe aici, asta în cazul în care se vor deranja să o facă.
Veta: De ce nu s-ar deranja? Îi aşteaptă o cină caldă, o baie şi haine curate.
(Se aude glasul lui Pavel din pod.)
Pavel: Mai aştept mult, Gheorghe?
(Gheorghe prinde de toartele coşului cele două cârlige metalice fixate de o parte şi de alta a extremităţilor barei ce atârna la capătul funiei şi începe să tragă de capătul celălalt al funiei coşul spre intrarea în podul locuinţei. După ce coşul plin este golit, este agăţat de un cârlig şi retrimis lui Gheorghe. Femeile se grăbesc să-l umple cu porumb. În şură îşi fac apariţia Ion şi Nicodim.)
Ion: Bun lucru!
Femeile: Mulţumim.
Gheorghe: Aţi ajuns şi voi la „spartul târgului".
Ana: E bine că au ajuns.
Gheorghe: Ca să mănânce.
Nicodim: Tu ai tot ce-ţi doreşti.

Gheorghe: Pentru că muncesc.
(Ion şi Nicodim ajută şi ei la descărcatul porumbului.)
Ion: Frumos porumb!
Nicodim: A fost an bun.
Veta: A fost rod bogat.
Gheorghe: La cei care au muncit.
Veta: Ai dreptate. Unde nu a fost îngrijită holda, nici rodul nu a fost îndestulător.
Pavel (din pod): Mai repede că ne prinde noaptea! Voi sunteţi mulţi şi eu unul singur şi puţină treabă faceţi.
Gheorghe: Respiră şi tu puţin!
Pavel: Până n-o să mai văd unde să pun cucuruzul din pricina întunericului.
Ana: Nu mai e mult.

Scena II

(Cei şase termină treaba, mută căruţa din şură şi aşează o masă mare pe care Ana ajutată de Veta pune cina, pe urmă se aşează cu toţii să mănânce.)
Ion: O să vină şi părintele la masă.
Ana: Părintele?
Gheorghe: L-ai chemat, tu, Ioane?
Ion (după o lungă ezitare) L-am chemat.
Gheorghe: Acum nu e praznic, e finalul unei zile de lucru.
Nicodim: Vine ca să vorbească cu Ana.
Ana: Ce să vorbească cu mine?
Ion: Să te roage să mergi la *Aşezământul Social Sfânta Treime.*
Ana: Mi-a mai sugerat acest lucru, părintele, dar nu am cum să merg, să ajut bătrânii ce locuiesc la azilul mănăstirii, pentru că am o locuinţă rămasă de la soţul meu, „Dumnezeu să-l ierte!“
Nicodim: E adevărat, dar poţi trece casa şi pământul în patrimoniul mănăstirii cu condiţia ca ei să te îngrijească până când nu mai eşti în viaţă.
Pavel: Nu ţi-e ruşine „să muşti mâna celei ce te-a hrănit“ cu astfel de îndemnuri?
Ion: O îndemn spre alţi oameni necăjiţi, mai nevoiaşi decât mine. Ar face un mare bine multora dintre ei ajutându-i.
Pavel: Şi pe tine cine te mai ajută?
Ana: Îl ajuţi tu!
Pavel: Niciodată.
Ion: Nu e nevoie. Noi suntem doi, ne vom descurca, la azil sunt mulţi.
Gheorghe: Încetaţi!
Nicodim: Cei buni fac multe sacrificii în viaţă.
Pavel: Decât pentru oameni ca voi, mai bine deloc.
Ana: Aveţi dreptate.
Pavel: Cine are dreptate?
Ana: Ion şi Nicodim.
Pavel: Nu înţeleg?
Ana: Acei oameni merită un sacrificiu, eu nu mai am pe nimeni. Am doar casa

aceasta mare şi pământul. Acolo sunt mulţi care au nevoie de un ajutor. Nu am ce pierde.
Pavel: Pierzi agoniseala de-o viaţă.
Ana: Dar câştig zâmbete de pe chipuri ofilite.
Pavel: Aţi văzut ce aţi făcut?
Ion: Ce?
Pavel: Aţi contribuit la zidirea ei, precum odinioară Manole la zidirea Anei.
Ion: Totul e sacrificiu, dar nu o zidim.
Pavel: E acelaşi lucru, o închideţi între zidurile unei clădiri a suferinţei.
(Preotul îşi face simţită prezenţă.)
Preotul: Doamne ajută! O masă binecuvântată!
Pavel: Părinte, cum e posibil să o trimiteţi pe Ana la mănăstire?
Preotul: E cel mai potrivit loc pentru ea.
Pavel: Şi eu sunt un om singur, poate mă însuram cu ea.
Preotul: Ana nu s-ar fi căsătorit a doua oară.
Pavel: Acest lucru doar ea hotărăşte.
Ana: Am hotărât. Merg la mănăstire ca să îngrijesc bătrânii de la azil.
Preotul: Răsplata ta o să fie mare în ceruri.
Pavel: Şi pe pământ o să se lărgească punga celor vicleni.
Preotul: Te aştept şi pe tine la biserică, fiule! Atunci o să gândeşti altfel.
Pavel: Niciodată. Eu sunt un om raţional.
Preotul: O să te răzgândeşti când te va lovi neputinţă. Atunci vei dori să-ţi găsim un pat la noi.
Pavel: Are cine să-mi poarte de grijă.
Preotul: Vă las cu bine. Pe tine, Ana, te aştept mâine să facem actele şi tot ceea ce este necesar.
Ana: Rămâneţi la masă, părinte!
Părintele: Trebuie să ajung la o bătrână pentru slujba Sfântului Maslu.
Pavel (mai mult pentru sine): Poate o ajută să moară mai repede.
(Pavel, Gheorghe, Veta, Nicodim şi Ion mănâncă tăcuţi până ce Ion se ridică de la masă.)
Ion: E târziu. Poate Ana trebuie să se pregătească pentru ziua de mâine.
Ana: V-am pregătit haine. Aveţi şi apă caldă.
(Ion şi Nicodim părăsesc un moment scena.)
Gheorghe: Mergem şi noi, e târziu.
Ana: Mulţumesc pentru ajutor.
Pavel: Să ai grijă de tine!
Ana: Sănătate!
(Veta, Pavel şi Gheorghe părăsesc scena. Ana rămâne singură.)
Ana: O să plec din casa mea. Mi-e greu. Mi-e şi teamă. Totuşi o să plec. E mai bine aşa.
(Îşi face apariţia Ion şi Nicodim cu câte o sacoşă cu haine.)
Ion: Mulţumim.
Nicodim: După baia caldă sunt ca nou.
Ion: Noi plecăm.

Ana: Mergeţi cu bine şi aveţi grijă!
Ion: Cu bine!
Nicodim: Numai bine!

Actul III

Personajele: Preotul, Ion, Nicodim., Miranda.
Decorul: În fundal se poate observa o biserică. În faţa bisericii, pe scări, în colţuri opuse stau Ion şi Nicodim.

Ion: Vine părintele!
Nicodim: Vine!
(Părintele ajunge în faţa bisericii.)
Ion: Noi ne-am îndeplinit sarcina, părinte. E rândul dumneavoastră să vă respectaţi promisiunea.
Părintele: O să vă primiţi banii.
Nicodim: Când? Acum nu mai e Ana să ne aducă mâncare.
Părintele: Şi credeţi că banii promişi o să vă ajungă o viaţă. Din câte vă cunosc o să rămâneţi fără ei în cel mult trei luni.
Ion: Aceasta e problema noastră.
Nicodim: Noi vrem banii acum!
Părintele scoate din servietă banii promişi.
(Ion şi Nicodim pun mâna pe bani şi părăsesc scena.)

Scena II

(Miranda e în faţa bisericii. Părintele se apropie de biserică.)
Miranda: De când Ana a plecat la mănăstire Ion şi Nicodim nu au mai venit pe aici. Probabil şi-au găsit un loc mai bun pentru primit pomană, o altă femeie milostivă.)
Părintele: Zac toată ziua în birt.
Miranda: De unde au bani?
Părintele: Au făcut nişte afaceri.
Miranda: Se vor termina şi banii aceia.
(Ion şi Nicodim vin spre biserică „pe trei cărări")
Miranda: Probabil au terminat banii, de au reuşit să părăsească birtul.
Ion: Părinte!
Părintele: Eşti turmentat.
Ion: Ne mai dai câţiva bani.
Părintele: (către Mirana) Eu merg la slujbă. (Pleacă.)
Ion: Nu ne mai cunoaşte. Când a avut nevoie de noi ne-a cunoscut.
Miranda: Ar fi bine să nu staţi în faţa bisericii în starea în care sunteţi.
Nicodim: Am rămas fără mâncare.
Ion: Am avut încredere în cine nu trebuie.
Miranda: V-aţi condus după patima voastră.
Ion: Am gustat o falsă libertate zidind un om ce a avut milă de noi.

Lumina uitată din stâncă

Piesă într-un act

Personajele: Sfinx, Piatră, Păpădie.
Decorul: Un munte stâncos la poalele căruia se află o câmpie plină de flori şi verdeaţă.
(Sfinx, Piatră şi Păpădie se află la poalele muntelui şi se pregătesc să-l escaladeze. Îşi scot din rucsac coarda, hamul, optul de rapel, buclele, dispozitivul gri-gri, casca, săculeţul pentru carbonatul de magneziu, buclele şi încălţămintea adecvată discutând.)
Păpădie: Eu rămân aici.
Piatră: Nu ai pic de bărbăţie în tine, Păpădie!
Păpădie: Mai bine aşa, Piatră, mult mai bine, decât să alunec şi să mă fac bucăţi.
Sfinx: E aşa de plăcut să simţi nepătrunsul în aerul rece al văzduhului.
Păpădie: Tu eşti puternic, Sfinx! Eu sunt asemeni apei domoale care se fereşte să-şi sape drumul prin păduri întunecoase şi văi adânci.
Sfinx: Într-o zi vântul de câmpie îţi va răpi şi ţie coroana. În acel moment vei plânge după clipa înălţimii ce ai refuzat să o guşti.
Păpădie: Eu sunt o părere, o umbră, o pasăre cu aripile frânte, o iarbă agăţătoare ce se ascunde în spatele fiecărui copac.
Sfinx: Eu sunt copacul ce stă neclintit în faţa furtunii. Eu sunt o stâncă de care încearcă să se agaţe un fir de iarbă, dar când îmi simte ascuţişul îşi pleacă ochii spre alte colţuri de teamă să nu se frângă.
Păpădie: Tu eşti leul înaripat din mitologia greacă, pentru că-i porţi numele.
Sfinx: Era leoaică.
Păpădie: Şi cerea drumeţilor să dezlege enigma unei ghicitori. Cei care nu-i înţelegeau taina plăteau cu viaţa.
Sfinx: Erau slabi ca tine. Nu încercau să pătrundă dincolo de esenţa lucrurilor. Se mulţumeau să trăiască asemenea gâzelor ce se lăfăie o clipă în lumina diurnă.
Păpădie: Şi leul elimina pe cei care nu erau puternici.
Sfinx: Se eliminau singuri.
Păpădie: Încercând să se agaţe de alte colţuri.
Piatră: De alte adâncuri.
Sfinx: Adâncurile sunt greu de pătruns, sunt pentru aceia care cunosc răspunsul.
Păpădie: Eu sunt bine în lumea mea.
Sfinx: O să-ţi pară rău că ai trăit degeaba.
Păpădie: Nu trăiesc degeaba. Mă las mângâiat de lumina solară, de ploaia caldă de vară.
Piatră: Te bucuri de gustul unei plăcinte şi uiţi să-i cercetezi chimia.

Sfinx: Lumina solară e diferită de propria-ţi lumină, lumina aceea ce te arde pe interior, te macină, te frământă, te înalţă, te ajută să fii piatra din vârful muntelui.
Piatră: Lumina. E greu să-ţi înţelegi lumina. Adesea arzi în căutarea luminii şi când crezi că i-ai găsit ochii, începi să strigi că sunt albaştri, dar te împiedici şi cazi.
Sfix: Am uitat să săpăm în stânca vieţii şi să observăm lumina care arde în noi.
Piatră: E timpul să observăm astăzi acea lumină pe munte.
Păpădie: Eşti de neclintit în hotărârea ta, ca o piatră. Mai bine ai rămâne cu mine pe această câmpie. Lasă-l pe Sfinx să escaladeze singur muntele. A mai făcut-o şi altă dată. El are experienţă.
Piatră: Astăzi e timpul „să pun şi eu prima piatră".
Păpădie: Numai „să nu calci în piatră seacă".
Piatră: Eu nu „fug de scapără pietrele" din faţa greutăţilor.
Păpădie: Acum de ce „arunci cu piatra" în mine?
Piatră: Nu este cazul, pentru că o faci singur.
Păpădie: Eu te sfătuiesc să stai la poalele muntelui, pentru că văzduhul e încărcat de nori.
Sfinx: Şi va ploua cu piatră, Păpădie, multă piatră!
Păpădie: Gheaţă.
Sfinx: Care se topeşte ca tine. E puternică o clipă, pe urmă se dilată sub povara apei.
Piatră: Păpădie!
Păpădie: Da, Piatră.
Piatră: Dă-mi cablul tău! E mai lung şi mai rezistent.
(Păpădie caută în rucsacul lui şi scoate un cablu o funie roasă şi i-o oferă lui Piatră.)
Piatră: Aveai alt cablu când am hotărât să plecăm la munte.
Păpădie: L-am vândut. Nu-mi era de folos.
Piatră: Ai dreptate. Funia aceasta nu te va proteja. Nu-ţi va fi călăuză bună pe muntele de piatră.
Păpădie: E aşa de bine la câmpie.
Sfinx: O să ne aştepţi la poalele muntelui?
Păpădie: O să vă aştept. Poate aveţi nevoie de mine. Vă puteţi împiedica de o piatră şi eu aş putea chema ajutoare.
Piatră: Vulturii nu au nevoie de ajutor. Atunci când îşi frâng aripile se retrag în propria lor stâncă şi aşteaptă să adoarmă pentru totdeauna.
Păpădie: Eu sunt un om.
Piatră: Eu sunt o rocă.
Sfinx: Omul este o rocă, o rocă ce caută cerul urcând pe munte.
Păpădie: Vârful muntelui se ascunde printre nori.
Sfinx: Aşa pare el, Păpădie. E o Fata Morgana.
Păpădie: Nu înţeleg.

Sfinx: Vârful muntelui dă impresia că atinge cerul, lasă omului iluzia că poate atinge acea linie a infinitului cu mâna. Când eşti aproape în vârf crezi că poţi mângâia cerul, dar pasul următor îţi arată că roca nu poate atinge cerul, că totul a fost o iluzie, un vis.
Păpădie: Atunci de ce mai urcaţi muntele?
Piatră: Mereu există acea speranţă ferecată în cutia Pandorei.
Sfinx: Cerul e absolutul spre care tinde roca.
Păpădie: Pe care nu-l poate atinge.
Sfinx: Pentru că nu a învăţat să ardă, să vadă flacăra uitată a stâncii sale. Doar când descoperă acea lumină lăuntrică poate să treacă dincolo de vârful muntelui şi să se unească cu cerul.
Păpădie: Eu rămân o simplă rocă.
Sfinx: Până ce vântul îţi va fura puful şi tu vei realiza că nu te-ai bucurat de cerul eternităţii.
Păpădie: Începe să bată vântul.
Sfinx: Nu e un lucru bun. O să urcăm cu greu. E posibil să nu mai ajungem în vârf niciodată. Nori, vânt furtună şi un vârf ce aşteaptă să-i mângâi chipul.
Piatră: Eu nu renunţ. Am plecat pe drumul acesta şi voi merge până la capăt. Viaţa aceasta e plină de nori, vânturi şi furtuni. Dacă ne împiedecăm de orice piatră nu mai vom mai cunoaşte răsăritul.
Sfinx: Ai dreptate. Norii, furtunile şi vânturile sunt mereu în jurul nostru. Dacă refuzăm să traverzăm această pâclă, ne vom lega singuri de flacăra îngheţată a solului uscat şi rece.
Păpădie: Mie mi-e teamă de furtună, de vânturi, de nori. Eu sunt mulţumit în lumea mea.
Sfinx: Eşti ca un flutur ce se pierde în paradisul unei flori, se lasă îmbătat de parfum şi-n clipa următoare închide ochii.
(Un fulger pare să despartă văzduhul. La scurt timp un tunet strigă mânios din înălţimi.)
Păpădie: Mi-e teamă. (Aleargă spre deschizătura de la baza muntelui.) Veniţi! E un adăpost pentru vreme rea. E un loc sigur.
Sfinx: Nimic nu este sigur.
Păpădie: Veniţi!
Piatră: Noi nu ne temem de furtună.
Păpădie: O să închideţi ochii pentru totdeauna, dacă escaladaţi muntele pe o asemenea vreme.
Sfinx: E mult până răsare soarele.
Piatră: Pe soare e uşor.
Sfinx: Pe vremea capricioasă, cine gustă vârful ascuţit, e asemenea păsării ce taie furtuna şi culege razele de aur ale zorilor eternităţii.
Păpădie: Veniţi!
Piatră: Urcăm!
Sfinx: Pornim împreună.

Păpădie: Renunţaţi!
(Piatră şi Sfinx încep să escaladeze muntele. Ploaia îi izbeşte în faţă. E atât de deasă, încât nu se mai zăresc unul pe altul. Din când în când câte un fulger le luminează calea. Alunecă. Se agaţă din nou.)
Păpădie (din adăpost): Nu-i mai văd. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ei. Sunt încăpăţânaţi. Nu m-au ascultat deloc. (Încearcă să facă câţiva paşi, dar se întoarce în adăpost.) Este imposibil.
(De pe muntele stâncos se aude un glas.)
Piatră: Sfinx! (din nou) Sfinx! (după o clipă de linişte) Nu mă aude. Ce s-a întâmplat cu el? Şi ploaia nu mai încetează. Am rămas suspendat. M-a agăţat o piatră şi nu pot să mă mai desprind din braţele ei. (din nou) Sfinx!
Păpădie: E prăpăd. Ce s-o fi ales de ei?
Piatră: Sfinx!
(La un moment dat se face linişte. Un timp se aude zbuciumul furtunii ce frământa natura, pe urmă se luminează.)
Păpădie (ieşind din adăpost) E linişte. Furtuna a trecut. Parcă nici nu a fost vreodată. Nu ştiu nimic de Piatră şi Sfinx.
Piatră: (pe la mijlocul muntelui) S-a luminat! Acum pot observa roca ce m-a agăţat. E o piatră cu reflexe albăstrui. (Gândeşte.) E piatra lunii, da, ea este. O piatră semipreţioasă m-a agăţat. Am găsit ce căutam. Sunt mulţumit. De fapt nici nu am ştiut ce caut, această piatră mi-a deschis ochii. (se dezleagă de piatra ce-l ţinea ancorat. Mă întorc la câmpie cu o comoară culeasă de pe munte.
(Piatră ajunge la poalele muntelui.)
Păpădie: Piatră!
Piatră: M-am pierdut de Sfinx.
Păpădie: Poate s-a rătăcit.
Piatră: Cred că a cucerit vârful.
Sfinx (în vârful muntelui): E atâta linişte aici. (Priveşte în jur.) O floare. E o floare de colţ. Floarea şi lumina e secretul. Floarea de colţ e lumina din stânca vieţii fiecăruia. Când atingi vârful muntelui răsare şi înfloreşte. Toţi avem undeva uitată o floare sălbatică ce aşteaptă răbdătoare să-i recunoşti zâmbetul. După ce străbaţi cărări întortochiate spre vârfuri de piatră, floarea desăvârşirii tale răsare ca o lumină, purtându-te spre absolut. (Culege floarea şi o ascunde în cămaşă, lângă inimă.) Ea e dovada că am atins vârful muntelui, că m-am eliberat de neputinţa în care se zbate roca.
(Coboară. Ajunge la poalele muntelui.)
Piatră: Sfinx!
Păpădie: Ai biruit muntele de piatră?
(Sfinx scoate din sân floarea de colţ.)
Sfinx: Dovada înălţării mele.

Pledoaria scaunelor

Piesă într-un act

Personajele: Omi, un copil al străzii, P1, P2, P3, P4, P5.
Decorul: Un bloc în faţa căruia se află o bancă ruptă.
(Omi vine spre banca din faţa blocului şi doreşte să se aşeze, dar observă că picioarele băncii sunt pe cale să cedeze.)
Omi: Au distrus-o şi pe aceasta. A fost ultima de pe aleea cu tei. I-am auzit până târziu în noapte râzând şi pocnind. A cedat lemnul, iar piciorul de fier s-a îndoit ca o bucată de pânză uzată. (Se aşează cu grijă pe bancă, într-un loc ce părea mai stabil.) Cred că o să reziste şi acestei poveri.
(Prin faţa lui trece în goană un copil al străzii. E desculţ. Pe el are o haină de ploaie şi nişte pantaloni murdari. Talpile îi sunt negre de noroiul măturat în cale-i. Are în braţe o pâine. Nişte oameni ce se află în trecere îl privesc curioşi.)
P1: De ce nu mănâncă pâinea?
P2: E proaspătă. Am văzut când a primit-o de la brutărie.
(Copilul aleargă dintr-o parte în alta a străzii.)
P3: E nebun.
P4: Probabil a fugit dintr-un spital şi acum nu-şi găseşte locul.
(Copilul se opreşte în faţa băncii şi-l priveşte pe Omi.)
P5: Ce face?
(Omi îl priveşte la rându-i. Nu spun nimic. Se uită un timp unul la altul.)
P1 (apropiindu-se de copil) Ţi-e foame?
(Copilul fuge.)
P2: E nebun.
Omi: E singur. Îi este foame şi frig. E noiembrie şi umblă desculţ. E ca o frunză ce nu-şi mai găseşte locul.
P3: Au căzut toate.
P2: Mai sunt câteva în vârful teiului.
P1: Se încălzeşte călcând pe frunze.
P4: Lăsaţi-l!
P5: Eu plec.
P1: Şi eu.
P2: E cel mai bun lucru.
P3: Nu avem cum să-l ajutăm. E ca un animal sălbatic. Să mergem spre casă!
(P1, P2, P3, P4 şi P5 părăsesc aleea.)
Omi: N-au înţeles nimic. Acel animal este sălbatic, pentru că-i este sete să fie mângâiat de iubirea unei mame. Îi este frig şi nimeni nu-i aprinde un băţ de chibrit care să scoată steluţe fermecate.
(Copilul aleargă spre bancă şi se aşează pe covorul de frunze moarte din faţa lui Omi.)

Omi: Salut! Eu sunt Omi! Tu?
(Copilul nu răspunde.)
Omi: Nu poţi vorbi sau nu doreşti acest lucru?
(Aceeaşi tăcere.)
Omi: Te înţeleg. (Scoate din buzunar un pachet cu bomboane de ciocolată şi-i oferă copilului.) Poftim! (Copilul nu se clinteşte din loc, dar Omi se apropie de el. În momentul următor copilul o ia la goană.) A fugit. (Aşează pachetul de bomboane pe locul unde a stat băiatul şi se întoarce pe bancă.) E ca şi banca aceasta, fără echilibru. I-au rupt alţii picioarele şi acum îi întorc spatele. Cu ce drept l-au numit nebun pe acest copil? Adulţii i-au luat zâmbetul lipsindu-l de căldura dragostei.
(Copilul se întoarce. Se aşează pe frunze şi ia cu sfială pachetul cu bomboane. Ia o ciocolată şi o mănâncă.)
Copilul străzii: Mulţumesc!
Omi: Vorbeşti!
(Copilul îl priveşte cu nişte ochi mari şi curioşi.)
Omi: Eşti ca un căţeluş ce aşteaptă să-şi găsească un prieten.
Copilul străzii: I-am văzut. Toată noaptea au băut pe bancă şi spre dimineaţă i-au rupt picioarele.
Omi: Ei te-au văzut?
Copilul străzii: Nu. Sunt foarte agresivi. Se comportă urât cu băncile şi băncile le sunt de folos un timp. Eu nu le-aş fi de folos. Ar arunca imediat cu pietre după mine.
Omi: Unde locuieşti?
Copilul străzii: Sunt liber să locuiesc unde doresc. Nu sunt legat de nimic. Nu am un colţ al meu, după cum nu am niciun prieten. Eşti primul om care se uită altfel la mine.
Omi: De ce spui asta?
Copilul străzii: Am fost privit ca ceva inutil, ca o bancă nefolositoare.
Omi: De cât timp hoinăreşti pe străzi?
Copilul străzii: Din vară. Până-n vară am stat la un adăpost social, dar s-au rupt nişte scaune şi a căzut vina asupra mea. Am fugit. Ce era să fac? Nu puteam să înlocuiesc acea pagubă.
Omi: Cine a rupt scaunele?
Copilul străzii: Oamenii.
Omi: Care oameni?
Copilul străzii: Cei care au aşezat poveri pe ele.
Omi: Nu înţeleg.
(Copilul străzii se apropie de Omi şi se aşează pe genunchii lui. Omi nu-l respinge.)
Copilul străzii: Ce nu înţelegi? În acest moment picioarele tale sunt scaunul meu. Eu sunt stăpânul lor. Pot să fac ce vreau cu ele. Pot să le rănesc, să mă balansez în toate părţile, le pot face orice. Ele trebuie să suporte, nu se pot

apăra. Nu pot să vorbească. Trebuie să rabde şi să reziste. Tăcerea lor este atât de adâncă, încât doare s-o percepi.
(Copilul străzii se ridică de pe genunchii lui Omi şi se aşează din nou pe frunze.)
Omi: Înţeleg.
Copilul străzii: Au suportat multe scaunele. X se învârtea pe piciorul unui scaun cât era ziua de lungă. Y zgâria şezutul acestuia cu un cui spre a desena un zombi. Z lua spătarul unui scaun şi lovea cu el picioarele altuia. După ce reuşea să rupă piciorul altui scaun, îl ridica de la pământ ca pe un trofeu şi alerga cu acesta prin clădire după alţi copii ameninţându-i că vor avea şi ei o soartă aidoma mobilei.
Omi: Ai dreptate. Dacă ar fi să ascultăm plângerile scaunelor, am scrie multe, foarte multe cărţi.
Copilul străzii: Cu un picior lipsă, scaunul unui copil a fost aruncat pe geam. Izbindu-se de pământ şi-a mai pierdut un picior. A devenit şchiop de două picioare. În felul acesta nu mai reprezenta prea mult interes. A fost ridicat de Y. Scaunul părea să tremure la atingerea brutală. Îl dureau picioarele rupte. Nu le mai avea, dar îl dureau. Erau ca o povară. Y l-a zmucit bine pe scaunul deja condamnat şi i-a rupt spătarul. Acesta s-a cutremurat de durere. X a venit repede şi i-a luat lui Y spătarul. A început un meci de fotbal. Spătarul era mingea. X şi Y erau jucătorii ce încercau să o câştige. Fiecare pasă era simţită de scaunul mutilat ca o lovitură grea.
(Copilul străzii întrerupe şirul povestirii.)
Omi: De ce te-ai oprit?
Copilul străzii: Dacă scaunele ar putea să vorbească, oamenii ar pleca capul ruşinaţi.
Omi: Nu toţi.
Copilul străzii: Ai dreptate. Eu sunt un scaun, un scaun mut, un scaun ce a fost abandonat imediat ce a ieşit din mâna meşterului. De atunci alerg din loc în loc. Sunt atent la picioare. Fără picioare nu aş mai putea alerga şi m-aş stinge încet, încet, m-aş stige ca frunzele acestea pe care stau acum.
Omi: Nu se vor putea elibera niciodată de povara oamenilor.
Copilul străzii: Cine?
Omi: Scaunele.
Copilul străzii: Nici eu nu mă pot elibera de povara singurătăţii. Nimeni nu mă-mblânzeşte, aşa cum Micul Prinţ a îmblânzit vulpea.
Omi: Eu nu pot, locuiesc departe.
Copilul străzii: Aşa spun toţi. E prima dată când vorbesc după mult timp. Eu pot să merg oricât de departe, însă acolo nu e loc pentru mine.
Omi: Poate te ajut să te întorci în acelaşi loc de unde ai fugit. Îţi rezolv problema scaunelor.
Copilul străzii: Nu mă mai întorc acolo. Am fost alungat de neputinţă.
Omi: Ce neputinţă?

Copilul străzii: M-a găsit directorul între scaunele rupte. Erau multe. Eu alergam printre ele şi le ştergeam lacrimile. X, Y şi Z râdeau fericiţi. Neputinţa scaunelor le-a fost joacă. Când a venit directorul au dat cu toţii vina pe mine. Eu am tăcut. Ei au acuzat şi au râs pe ascuns.
Omi: De ce nu ai vorbit?
Copilul străzii: Nu era necesar. Eu eram cel prigonit, pentru că eram diferit de ceilalţi. Am fugit. M-am urcat într-un tren şi am călătorit departe. Nici nu ştiu cum am ajuns aici.
Omi: O să te ajut. Cunosc pe cineva care lucrează ca asistent social.
Copilul străzii: Nu. Eu iubesc libertatea. Nu vreau să mai suport povara asemenea scaunelor. Fug de jugul robiei.
Omi: O să vină iarna. Nu ai unde să te adăposteşti. Deja ţi-au îngheţat tălpile şi tu fugi de căldură.
Copilul străzii: Căldura a fugit de mine. Acum mă tem de ea. Nu o mai înţeleg. O percep ca pe ceva care are nevoie de un sprijin. În căutarea acelui sprijin se odihneşte pe un scaun. Observă că-i este util. Îl foloseşte. Scaunul suportă totul. Acceptă să fie îmblânzit. Atunci când sacunul îşi deschide toată fiinţa spre a-i fi de folos prietenului, acesta se uită urât la el, obsevă că s-a învechit, îl duce într-un loc îngust numit magazie şi-l înlocuieşte cu altul mai tânăr. Magazia îi este cavou un timp, până ce va deveni lemn pentru foc sau obiect de transplant pentru o mobilă nouă.
Omi: E târziu. Începe să se întunece. O să plec acasă. Dacă doreşti voi vorbi pentru tine prietenul meu.
Copilul străzii: Doresc să mai treci pe aici, pe lângă banca aceasta abandoată şi să-ţi aminteşti de mine. Poate o să mă mai găseşti aici, poate nu, dar banca aceasta, cu picioarele ei frânte îţi va vorbi de un nebun ce alerga dintr-un loc în altul să-şi mai simtă picioarele vii.
Omi (plecând): Ai grijă de tine!
Copilul străzii: A plecat. Toţi pleacă. (Se apropie de bancă şi ia în braţe un picior al acesteia.) Am rămas numai noi şi povara noastră. Ştii! (Tace o clipă.) Şi pe mine mă dor picioarele. În fiecare noapte simt că-mi îngheaţă şi le masez. Ziua alerg ca să le simt vii. Mi-e teamă să nu mă părăsească. Nu ştiu ce m-aş face fără ele. Voi, băncile, sunteţi foarte curajoase. Vă retează picioarele şi sunteţi tot cu zâmbetul pe buze. Aşează pe voi poveri şi le purtaţi bucuroase. Povara mea e grea. Nu o mai pot duce. Acum mă lasă şi picioarele. Nu mai pot pleda în favoarea nimănui. Am apărat scaunele sau pe mine?
(Dimineaţa, în jurul băncii rupte s-a putut observa multă lume.)
P1: E copilul ce alerga ieri. A murit din cauza frigului.

Roata

Personajele: Axă, Osie, Spiţă, Rază
Decorul: Un magazin de biciclete.

Piesă într-un act

(Axă repară o roată defectă la o bicicletă. În magazin intră Osie şi Spiţă.)
Osie: Bun lucru, Axă! Credeam că vinzi produse noi.
Spiţă: Aşa te-ai lăudat ieri lui Rază la meci.
Axă: Sunt noi.
Osie: Şi roata aceea ce are?
Axă: E de la bicicleta mea. Am împrumutat-o unui vecin şi mi-a adus-o cum o vedeţi. Şi-a cerut omul iertare. Căzuse cu ea într-un şanţ. Era întuneric. A mai stat şi prin spital câteva zile.
(Pe uşă intră Rază.)
Rază: Când aţi ajuns? M-am uitat după voi prin piaţă.
Spiţă: Cu cinci minute înaintea ta, Rază.
Rază: Aţi ales?
Osie: Nu.
Rază: M-aţi aşteptat?
Spiţă: Nu.
Rază: Atunci?
Osie: Observăm.
Rază: Ce?
Osie: Cum repară Axă o roată.
Rază: Treaba noastră e să alegem cea mai bună bicicletă pentru concurs, nu să studiem bucăţile unei roţi.
Axă: Roata e o taină.
Rază: Taină?
Axă: Poţi alege o bicicletă bună cunoscând importanţa unei roţi.
Rază: Nu e timp pentru aşa ceva.
Axă: Dacă nu-ţi faci timp pentru temelie, se prăbuşeşte zidul. Totul se face cu răbdare şi curaj.
Spiţă: Curajul de a lupta, de a urca mereu câte o treaptă.
Osie: Pe mine mă interesează mecanismul.
Spiţă: Eu zic să ne aşezăm pe scaun şi să studiem lucrarea. Cred că Axă ne va permite.
Axă: Chiar vă rog!
Rază: O să vă fac pe plac, dar mai util e un antrenament pentru concurs.
Spiţă: Nu înţelegi nimic.
Rază: Aşa sunt eu.
(Spiţă, Osie şi Rază se aşează pe banca de lemn din magazin şi-l urmăresc pe

Axă cum repară roata bicicletei.)
Axă: Rază?
Rază: Da.
Axă: Tu eşti un punct.
Rază: Eu un punct?
Axă: Da, un punct. În jurul tău se află un cerc.
Rază: Nu am chef de joc.
Spiţă: Mie îmi place jocul.
Osie: E chiar interesant acest joc.
Axă: Nu e un joc.
Osie: Nu e un joc?
Axă: E un studiu.
Rază: Studiem roata pentru care nu ne antrenăm.
Axă: Încearcă să înţelegi ce-ţi spun!
Rază: Că sunt un punct în mijlocul unui cerc.
Axă: Da.
Rază: Şi ce doreşti să arăţi prin acest lucru?
Axă: Aşteaptă.
(Axă ia o bucată de cretă şi desenează pe podea un cerc în mijlocul căruia pune un punct.)
Axă (arătând punctul): Tu eşti acest punct. În jurul tău e un cerc. Ce vezi?
Rază: Ce să văd?
Axă: Concentrează-te şi spune-mi ce vezi!
Rază: Marginea cercului.
Axă: Perfect.
Rază: Şi ce-i cu acest lucru?
(Axă trasează o linie ce împarte cercul în două jumătăţi egale.)
Axă: În stânga sunt oamenii care sunt împotriva ta, în dreapta sunt oamenii ce-i ai aproape, dar sunt nepăsători faţă de propria-ţi persoană.
Osie: Ce interesant!
Spiţă: Eşti singur în cerc.
Rază: Eu nu mai înţeleg nimic.
Osie: Ce nu înţelegi?
Rază: Ce aş putea să înţeleg?
Axă: Că la un moment dat te cuprinde aşa, un fel de amărăciune. Tu eşti punctul şi priveşti roată în jurul tău. Cauţi pe cei care-i credeai aproape, dar te izbeşti de indiferenţa lor. Te uiţi la cei care ţi-au fost potrivnici şi le observi dinţii ascuţiţi. Pe urmă te închizi în tine şi-ţi plângi singurătatea. Înţelegi că cercul din jurul tău e doar o Fata Morgana.
Osie (entuziasmat) O iluzie!
Axă: O iluzie de care ai încercat să te sprijini în căutarea unui echilibru.
Rază: Prostii.
Axă: Nu sunt prostii.

Rază: Ce legătură au cu roata de la bicicletă?
Axă: Au.
(Se apropie de roata bicicletei.)
Axă (arătând un punct din mijlocul roatei): Acesta e punctul, osia sau axul în jurul căruia se învârte roata. (atingând o spiţă) Dreapta aceasta e raza ce uneşte centrul, osia cu punctele sale.
Osie: E o spiţă.
Axă: Da, o spiţă, o dreaptă din razele unei roate.
Osie: (privind roata) Sunt multe raze.
Spiţă: Câte spiţe!
Rază: Şi atunci cum afirmi că punctul e copleşit de singurătate, de neputinţă?
Axă: Spiţele sunt neamurile, prietenii.
Spiţă: Arborele genealogic.
Rază: Ascult!
Axă: Eşti un punct în jurul căruia s-au învârtit şi se rotesc multe neamuri. Unele spiţe se rup, altele iau locul celor rupte şi într-un final, când osia se uzează, observă că a fost mereu singură. Toate spiţele ce au făcut rotaţie în juru-i s-au sprijinit pe puterea ei de a coordona lucrurile.
Rază: Observ că de când lucrezi în acest magazin ai început să deviezi din jurul propriei tale axe.
Axă: De când lucrez aici am început să studiez roţile.
Rază: Roţi mici, măricele, mari.
(Axă desenează un pătrat în jurul cercului şi în jurul pătratului un alt cerc.)
Axă: Ce observi?
Rază: Un pătrat în interiorul a două cercuri.
Spiţă: Mai multe triunghiuri.
Osie: Mai multe romburi.
Axă: Nu aţi înţeles.
Osie: Ce să înţelegem?
Axă: Pătratul ...
Rază: (întrerupându-l amuzat) Definiţia pătratului, un poligon regulat ...
Axă: (întrerupându-l) Pătratul are patru laturi.
Rază: Acum cine nu are răbdare?
Axă: Explicam.
Rază: Te ascultăm!
Axă: Fiecare latură e o faţă a vieţii. Pătratul e o cetate, o cetate cu patru porţi.
Spiţă: Ce porţi?
Axă: O poartă ...
Rază (întrerupându-l) O latură.
Axă: O latură simbolizează naşterea, alta intensitatea fiecărei trăiri, a ficărei clipe, o altă latură înfăţişează bătrâneţea şi ultima latură moartea.
Rază: Interesant. Studiezi roţile şi observi pătratul.
Axă (arătând pe desen): Roata, cercul din interiorul pătratului e trecutul ce nu-l

mai poţi repara.
Osie: Spiţele ce s-au arcuit!
Axă: Un trecut ce te urmăreşte în prezent.
Spiţă: Interesant!
Axă: Cercul din exterior e un posibil viitor ce pune stăpânire pe clipa actuală. Omul uită să trăiască prezentul şi viaţa curge în jurul lui amuzată de atâta neghiobie.
Osie: E adevărat.
Axă: Oamenii fug de copilărie, pentru că vor să conducă spiţele, să fie ei punctul, pe urmă fug de bătrâneţe, de tot ceea ce e boală şi neputinţă. Doresc să savureze fericirea de-o clipă ce le scapă. Pierd esenţa. În această fugă, acest cerc, uită de moartea care-i aşteaptă când termină rotaţia.
Osie: Noaptea.
Axă: Dacă aşa doreşti să o numeşti.
Rază: (de această dată nervos) Noi mai cumpărăm astăzi o bicicletă?
Osie: Uşor! Eşti ca un vultur ce se năpusteşte asupra pradei.
Axă: Un vultur. Pasărea bătrâneţii.
Rază: De ce?
Axă: Bătrâneţea se roteşte în jurul tău şi când te aştepţi mai puţin te prinde în gheare.
Spiţă: De ar avea tânărul înţelepciunea celui bătrân ...
Rază (întrerupându-l) Ar cumpăra o bicicletă mai repede.
Osie: Şi pasărea tinereţii care e?
Axă: Mulţi au căutat-o.
Spiţă: Barza.
Axă: Barza e pasărea copilăriei. Ea vesteşte primăvara şi atunci copacii lăcrimează muguri, iar pământul îşi acoperă faţa cu o pânză de verdeaţă aşteptând floarea să-şi scoată colţul.
Osie: Barza e viaţă!
Axă: Corbul e moarte!
Spiţă: Corbul e pasărea morţii?
Axă: Am putea spune.
Spiţă: Şi pasărea tinereţii?
Axă: Se crede că e un vultur cu două capete, unul ce priveşte spre copilărie pierzându-se în trecut şi unul cu groază spre bătrâneţea ce aşteaptă la uşă cu boală, cu neputinţă.
Osie: Un pătrat în mijlocul a două cercuri, o osie!
Rază: Eu plec.
Axă: Încă nu ai înţeles roata.
Rază: Ce roată să înţeleg? Roata bicicletei? Roata lumii?
Osie: Roata olarului.
Spiţă: Roata morii.
Axă: Lutul şi apa, moartea şi viaţa.

Osie: Olarul şi lutul.
Spiţă: Moara şi apa.
Rază: Roata norocului, poate aşa mă aleg cu o bicicletă pentru cocurs. Cred că eu o să dau o roată în jurul magazinului până descifraţi voi taina punctului din care trasaţi cercul.
Spiţă: Mai aşteaptă!
Rază: Cât?
Spiţă: Până cumpărăm bicicleta.
Rază: Şi când veţi face, mă rog, acest lucru înţelept?
Osie: După ce-ţi punem beţe în roate.
Rază: Vezi să nu se întoarcă roata şi să ai tu un alt concurs!
Osie: Şi să mă duc de-a roata, fără sprijin.
Spiţă: Roata morţii.
Axă: Doar dacă faci acrobaţii rişti să guşti ultima roată.
Osie: Ultima roată la căruţă.
Rază: Aşa o să fiu eu la concurs, dacă nu cumpărăm mai repede bicicleta.
Axă: Veniţi aici! (arată spre câteva biciclete) Faceţi roată în jurul lor şi alegeţi-o pe ceea mai bună.
Osie: Cum să alegem cea mai bună roată?
Axă: Cu răbdare şi înţelepciune.
Rază (pune mâna pe o bicicletă): Am ales. Cât costă?
Axă: E cadoul meu pentru cei mai buni prieteni.
(Rază, Osie şi Spiţă părăsesc magazinul.)
Axă: S-au grăbit. N-au înţeles nimic. Au ales o roată ce nu-i va duce departe.

Gustând din măr

Piesă într-un act

Personajele: P1, P2, Litră şi Zamă.
Decorul: O peşteră care iniţial este confundată cu un tunel.
(Este semiîntuneric.)
P1: Ne-am rătăcit.
P2: Nu se poate. Acesta e tunelul în care mi-am petrecut copilăria. Veneam aici cu prietenii şi treceam dintr-o parte în alta a muntelui. Ce-i drept, e mult de atunci.
P1: Tunelul copilăriei tale este un labirint.
P2: E adevărat. În copilărie părea vesel şi primitor, astăzi e plin de capcane. Dacă nu suntem atenţi ne lovim de roci ascuţite, alunecăm în gropi adânci. Cândva drumul a fost lin.
(Câţiva lilieci planează pe lângă cei doi.)
P1: E o peşteră! Liliecii trăiesc în peşteri.
P2: E un tunel săpat de om, dar a trecut mult timp peste el.
P1: Rocile acestea au fost lustruite de apă. E plin de rămăşiţe de stâncă încă nedizolvate de apă. Ştiam cum se numesc. Da, îmi amintesc, speleoteme.
P2: Te înşeli. Nu ai vizitat multe grote şi amesteci lucrurile. Poate şi-a mai regenerat muntele măselele peste tunelul săpat de om.
P1: Locul acesta nu e un tunel. E din ce în ce mai înfricoşător. Doar natura îşi poate săpa casa tainelor în acest fel.
(Cei doi ajung într-o fundătură.)
P1: Acum ce mai spui?
P2: E posibil ca în urma unui cutremur tunelul să fi suferit uşoare modificări.
P1: Noi ce facem?
P2: Ne întoarcem pe aceeaşi cale.
(Cei doi încearcă să găsească drumul, dar ajung lângă un râu subteran.)
P1: Un râu! Prin tunelul copilăriei tale trecea un râu?
P2: Prin tunel nu trec râuri.
P1: Unde m-ai adus? Mi-ai promis că-mi arăţi un tunel prin care poţi traversa dintr-o zonă în alta, dar tu m-ai dus într-o peşteră şi acum rătăcim fără să găsim o cale pentru a scăpa din acestă capcană.
P2: Cred că am greşit. Tunelul meu era în partea de Est a muntelui.
P1: Noi am pătruns în munte prin partea de Sud-Vest.
P2: Am uitat acest amănunt. Am gustat în copilărie din dulceaţa mărului ascuns în inima muntelui, iar astăzi, dornic să redescopăr drumul de altă-dată am păşit greşit.
P1: Şi m-ai tras după tine în aceeaşi capcană.
P2: Cred că nu este momentul să ne facem reproşuri unul, altuia, ci e momentul să căutăm o cale de a birui întunericul ce ne-nconjoară.

P1: Mi-ai întins mărul ca Eva lui Adam şi îmi ceri să tac? M-ai dus într-un loc al morţii şi eu trebuie să-mi plec capul.
P2: Dacă ai fi înţelept ai căuta să te eliberezi din acest loc fără a arunca neputinţa ta în spatele altuia.
P1: Te-am considerat prietenul meu.
P2: Eu te-am considerat prietenul meu. Un prieten adevărat te ajută, te încurajează, ar merge până la sacrificiul suprem.
P1: Îmi pare rău că te dezamăgesc.
P2: Acum am înţeles.
P1: Ce să înţelegi?
P2: Mi-ai fost prieten atâta timp cât ai avut nevoie de ajutorul meu.
P1: Tu m-ai adus aici, e de datoria ta să mă eliberezi.
P2: Era de datoria ta să analizezi cu atenţie fiecare lucru. Puteai să accepţi propunerea mea de a cunoaşte tunelul, puteai să o refuzi. Eu nu te-am obligat la nimic.
P1: Am avut încredere în tine.
P2: Dar şi raţionament. Ţi-am spus că tunelul se află în partea de Est a muntelui. Şi tu ai greşit.
P1: Trebuie să plec de aici.
P2: La început mărul a fost dulce, pe urmă te-ai înecat cu el asemenea Albei ca Zăpada.
(Încercând să găsească o ieşirea ajung într-o galerie.)
P1: O galerie. De aici nu mai ieşim. E un adevărat labirint.
P2: Haide pe aici, cred că e o ieşire!
(Ajung într-o sală.)
P1: Din galerie în sală. Să mai ascult de tine? Mă inviţi la bal?
P2: Am crezut că e o ieşire.
P1: Aşa cum ai crezut că acest gol natural e un tunel. Acum o să fac eu primul pas.
(P1 zăreşte o posibilă ieşire şi aleargă spre ea. Ajunge în apă.)
P1: Sifoanele!
(P2 se uită cum P1 încearcă să reziste în apa rece.)
P2: E o galerie total inundată.
P1: Ajută-mă!
P2: Spuneai că vei găsi drumul cel bun.
P1: E gheaţă! Nu mai rezist!
(P2 întinde lui P1 o scândură găsită în aproiere. P1 se agaţă cu disperare de scândură şi P2 îl scoate afară din apă. P 1 tremură de frig.)
P2: Cred că au mai fost şi alţi oameni pe aici din moment ce am găsit scândura aceasta.
P1: Mi-a tare frig. Cred că o să mor în grota aceasta.
(P2 îşi dă sacoul jos şi-l oferă lui P1.)
P2: Eu ţi-am fost prieten adevărat, dar tu nu ai înţeles.

P1: Dacă nu găsim o ieşire cât mai repede din acest labirint o să mă prăpădesc.
P2: Vino!
(Cei doi fac câţiva paşi şi se prăbuşesc.)
P1: Acu nu mai simt frigul.
P2: Ce-a fost asta?
P1: A fost un puţ.
P2: Înţeleg.
P1: Ce înţelegi?
P2: A fost o galerie în podeaua peşterii.
P1: Mormântul nostru.
P2: Priveşte!
P1: Unde?
P2 (arătând un urcuş spre o altă deschizătură în munte) Un drum.
P1: Un horn.
P2: Un horn:
P1: O galerie verticală ce pleacă din tavanul altei galerii.
P2: Să mergem!
(Cei doi pornesc spre galeria descoperită.)
P2: Aproape am ajuns.
P1 (privind în jur) În locul de unde am plecat.
P2: Poate acum descoperim drumul cel bun spre lumina de la gura peşterii.
(Se aud voci.)
P1: Taci! Mai e cineva în peşteră.
(Cei doi ascultă şi pornesc spre locul de unde aud vocile.)
Litră: Nu eşti bun de nimic, Zamă!
Zamă: Nici cu tine nu mi-e ruşine, Litră!
Litră: E ultima dată când te mai ascult. De astăzi înainte ori vei face cum îţi spun eu, ori întrerupem orice colaborare.
Zamă: Şi până acum tot cum ai vrut tu am făcut. Nu m-ai ascultat niciodată.
Litră: Pentru că nu gândeşti bine.
Zamă: Eşti învechit.
Litră: Până ce te convingi că părerile mele sunt cele bune.
Zamă: Aşa vrei tu să crezi.
Litră: Mereu mi-ai dat dreptate la final.
Zamă: Din cauza ta am pierdut diamantul în râu.
Litră: Nu ai fost atent pe unde calci.
Zamă: Puteai să-l recuperezi.
Litră: Nu m-ai ascultat când ţi-am spus să intri după el.
Zamă: De ce eu?
Litră: Fiindcă te camuflezi bine în apă. Eu sunt cam obosit.
(P1 şi P2 se apropie de Zamă şi Litră.)
Zamă: Avem asistenţi.
Litră: Cine sunteţi?

P1: Ne-am rătăcit.
Litră: În căutarea diamantelor.
P2: Noi căutam un tunel.
Litră: Şi aţi găsit un diamant.
P1: Nu am găsit niciun diamant.
P2: Ne-am rătăcit şi nu mai găsim ieşirea din grotă.
Zamă: Ar trebui să-i lăsăm să putrezească aici.
Litră: De ce v-aş arăta calea spre lumină? Mâine o să veniţi după bogăţiile de aici cu întăriri.
P2: Nu. Eu sunt un om corect. Mi-am adus prietenul într-un loc ce-mi era drag în copilărie şi vreau să-l conduc acasă în siguranţă.
Litră: Acesta e locul meu. E casa mea. Cine ajunge aici nepoftit, nu mai poate pleca.
P2: Noi nu dorim diamante. Singurul diamant pe care-l dorim e libertatea.
Zamă: Par sinceri.
Litră: Veniţi!
(Cei patru trec printr-o galerie plină de minerale.)
P1: Ce de diamante!
Litră: E comoara mea.
(Cei patru ajung la lumină.)
P1: Mulţumim!
Litră: Să nu vă mai prind pe aici!
P2: O să ocolesc acest loc. Vă mulţumesc că mi-aţi salvat prietenul.
(P1 se reîntoarce la peşteră a doua zi.)
P1: Credeau că voi rămâne indiferent în faţa bogăţiei. Peştera aceasta e şansa mea. Odată ce am gustat mărul, doresc să-i mănânc şi seminţele. Şi când mă gândesc că ieri mă plângeam de ghinionul de a vizita grota. Astăzi mă simt înviorat. Nici de moarte nu mi-e teamă.
(P 2 intră în grotă. Abia de face câţiva paşi şi un cutremur îi blochează uşa spe lumină.)
Litră şi Zamă observă din exterior tragedia.
Litră: A gustat din măr şi acum suportă consecinţele. Noi ne-am mulţumit cu puţin, un litru, o zamă, el a dorit totul şi a plătit cu tot ce a avut.

De vânzare

Piesă într-un act

Personajele: Vânzătorul, Fluieraş, Mica, Somna, Lud, câţiva figuranţi.
Decorul: O piaţă. La intrarea în piaţă, un vânzător avea pe masă instrumente muzicale.
Oamenii se plimbau prin piaţă de la o masă la alta.
Vânzătorul: Fluiere de vânzare! Fluiere de vânzare!
(Fluieraş şi Mica se apropie de vânzătorul de fluiere.)
Fluieraş: Cred că am găsit ce căutăm, Mica!
Mica: Să vorbim cu vânzătorul, Fluieraş!
Vânzătorul: Fluiere de vânzare! Fluiere de vânzare!
Fluieraş (lângă masa vânzătorului) Arătaţi-mi un fluier!
Vânzătorul: Ce fel de fluier doriţi?
Fluieraş: Un fluier ce cântă armonios. E un cadou pentru fiul meu, Lud. Lud e pasionat de muzică.
Vânzătorul: Toate fluierele cântă armonios.
Fluieraş: Ce fel de fluiere aveţi?
Vânzătorul: Fluiere de lemn, de os şi de metal.
Fluieraş: Ce îmi recomandaţi?
Vânzătorul: Fluierul de lemn e tradiţional românesc.
Mica: Ca în balada Mioriţa „Fluieraş de fag, / Mult zice cu drag; / Fluieraş de os, / Mult zice duios; / Fluieraş de soc, / Mult zice cu foc!“
Vânzătorul: Fluierul din lemn a fost confecţionat iniţial de ciobani. Am fluiere din lemn de soc, fag, cireş, prun şi cais.
Fluieraş: Care e mai armonios?
Mica: Eu spun că fluierul din lemn de fag e mai armonios. El e fluierul ce vorbeşte de tot ce ai mai drag, de tot ceea ce-i mai frumos. Fluierul de soc e cel care cântă duios şi aminteşte de greutăţiile acestei vieţi.
Fluieraş: Ce ştii tu? (către vânzător) Dar fluierul din lemn de cireş, prun şi cais?
Mica: Cireşul e simbolul primăverii, al începutului, caisul e fratele aurul solar, prunul e imaginea apei, a văzduhului.
Fluieraş: Din nou tu.
Mica: Apa, văzduhul, viaţa.
Vânzătorul: Lemnul.
Fluieraş: Lemnul?
Fluieraş: Ce e cu lemnul?
Vânzătorul: Din pământ şi apă ia fiinţă elementul vegetal, lemnul.
Mica: Apa cea vie. Pământul cel bun.
Vânzătorul: pământul bogat în minerale şi apa vie.
Mica: Energie.
Vânzătorul: Viaţă.
Fluieraş: E prea complicat, prea multe specii de arbori.
Mica: Să-l alegem pe cel de os!
Fluieraş: O, nu-mi place, e prea multă trudă şi chin. Câte nu a răbdat osul!

Vânzătorul: Am un fluier sculptat în os de vultur.
Fluieraş: Vulturul este simbolul fiinţelor puternice.
Mica: A fiinţelor cu privire ageră! Privirea lor pătrunde până în cel mai profund colţ pentru a pune stăpânire pe tot ceea ce mişcă.
Fluieraş: Despre fluierul din metal ce poţi să ne spui?
Vânzătorul: Pământul şi focul ...
Mica (întrerupându-l): Masă minerală, magmă şi lavă.
Fluieraş: Ce legătură au toate aceste elemente cu muzica?
Vânzătorul: Fiecare element are propria lui muzică. Metalul vorbeşte despre foc şi pământ, lemnul fredonează imnul apei şi al pământului, aerul cântă oda văzduhului, balada vântului.
Somna (ajunsă lângă masa vânzătorului de fluiere): Taci!
Vânzătorul: Ai venit să-mi sperii clienţii?
Somna: Marea putere a focului nu trebuie invocată.
Vânzătorul: O cunosc din copilărie. Se teme de foc şi de vânt ...
Somna (întrerupându-l): Taci! Tu cu instrumentele tale muzicale aduci prăpădul.
Vânzătorul: În copilărie se ascundea după dulap, sub pat, în toate colţurile când văzduhul tuna şi fulgera, iar vântul părea să rupă totul în cale.
Somna: O să-l provoci. Îl simt. Aerul se deplasează pe orizontală. Presiunea atmosferică e în schimbare. O să înceapă vântul cel rău. Trebuie să ajung acasă ca vântul până nu e prea târziu.
Vânzătorul: E pierdută. V-aţi hotărât?
Somna: Nu aruncaţi banii în vânt!
Vânzătorul: Eu zic să mergi spre casă până nu începe vântul să-ţi bată prin buzunare. Numai ce ai luat pensia ieri şi de dimineaţă te-ai şi plâns vecinei că ţi s-au dus aproape toţi banii.
Somna: Văzduhul e din ce în ce mai cenuşiu. O să fie prăpăd! Apa o să devină solidă şi o să zdrobească totul în jur.
Mica: Nu cred că o să cadă grindina. Cel mult o să bată vântul puternic. Simt şi eu acest lucru. Mă doare osul de la mâna stângă de câte ori vântul îşi scrie melodia.
Fluieraş: Femeile!
(Vântul începe să bată cu putere. Somna se agaţă de masa vânzătorului de fluiere cu disperare.)
Vânzătorul: Îmi trânteşti marfa! (O depărtează de masa lui.)
Somna: Vântul!
(Porneşte spre casă. Se agaţă în piaţă de masa altor vânzători, pe urmă de un copac. Merge speriată. E asemenea unui om turmentat. La un moment dat pare să se împiedice în vântul ce-i tăia calea şi cade.)
Mica: Mă duc să o ajut.
Fluieraş: Condu-o până acasă!
(Mica se apropie de Somna, o ridică de jos şi porneşte spre casa femeii. Somna mergea ţinându-se de braţul lui Mica cu disperare.)
Somna: Când am fost copil, preotul din sat a fost ridicat de vânt în faţa mea şi purtat câţiva metri.
(Femeile părăsesc piaţa.)

Vânzătorul: V-aţi hotărât?
Fluieraş: Arată-mi un alt instrument de suflat!
Vânzătorul: Naiul. (Îi întinde un nai.)
Fluieraş: Câte tuburi! Câte fluiere!
Vânzătorul: Acest nai e special. Are multă ceară de albine în tuburi.
Fluieraş: Ce legătură are ceara de albine cu naiul?
Vânzătorul: Ajută la înălţimea sunetului.
Fluieraş: Interesant.
Vânzătorul: Albinele sunt insectele cele mai bine organizate. Înţelepciune, artă şi muncă găseşti în familia lor. Naiul e instrumentul ce a adunat cele mai pure elemente: foc, pământ, lemn, aer. Sunetul lui este divin. (Fluieraş studiază atent naiul primit.) În mitologie naiul era numit syrinx şi a fost creeta de zeul Pan, protectorul turmelor şi al păstorilor dintr-o trestie.
Fluieraş: Şi ciobanii de astăzi cântă frumos din fluier. Pan şi l-a făcut dintr-o trestie, ciobanii din lemn.
Vânzătorul: Trestia din care Pan a inventat naiul a fost ninfa pe care o îndrăgea. Nimfa a fugit de el, fiindcă era hidos.
Fluieraş: Şi-a cântat dragostea pierdută. Nu mai doresc naiul.
Vânzătorul: Mai sunt şi alte instrumente ce cântă dragostea pierdută, ca de exemplu lira lui Orfeu.
Fluieraş: Lira e pentru psalmi. Eu vreau un cântec vesel şi prefer un instrument de suflat. Lira are coarde.
Vânzătorul: Poate Lud preferă înţelepciunea.
Fluieraş: Ce instrument e acesta?
Vânzătorul: E un flaut.
Fluieraş: Pot să-l încerc?
Vânzătorul: Desigur. Flautul e un instrument muzical de suflat foarte vechi.
Fluieraş (Duce flautul la gură. O frunză veştedă cade pe instrumentul muzical.): Nu-l mai vreau. L-a atins un element secat de orice urmă de energie. E un semn rău. Mie îmi place primăvara, îmi place viaţă. Aştept ca iarna să îngroape tot ceea ce a omorât toamna ca să nu mai văd chipul neputinţei, să simt zbuciumul goliciunii, muzica sfârşitului, bocetul organelor vegetative rămase fără pic de sevă.
Vânzătorul: Nu ai înţeles nimic. Eu iubesc toamna. E atât de vie şi colorată.
Fluieraş: E culoarea focului ce arde orice urmă de verdeaţă. Uite! (Ia frunza căzută pe flaut şi o striveşte între degete.) Frumuseţea auriferă a fost o Fata Morgana. Energia a părăsit elementul vegetal.
Vânzătorul: Toamna cu mozaicul ei de frunze e o splendoare.
Fluieraş: Ce splendoare să existe în elementele acestea secate de orice urmă a apei?
Vânzătorul: Ţi-am spus că nu ai înţeles. Copacii îşi scutură pletele, îşi regenerează tot ceea ce e vechi. Frunzele sunt asemenea celulelor bătrâne care mor încununate de stelele ce le-a îmbodobit cândva fruntea spre a lăsa locul celor mai tinere ca viaţa să îşi urmeze cursul eternităţii. Fiecare frunză îşi are povestea ei. Fiecare loc gol lăsat în urmă o să fie acoperit în primăvară de un mugur. Şi omul va apune cândva asemenea unei frunze şi va lăsa în locul lui mugurilor.

Fluieraş: Nu-mi plac frunzele!
Vânzătorul: Le ador!
Lud (S-a apropiat de masa lor.) Ce treabă aveţi cu frunzele?
Fluieraş: Lud?
Lud: Da, tată!
Fluieraş: Ce-i cu tine aici?
Lud: Nu te bucuri că mă vezi?
Fluieraş: Mă bucur, dar doream să-ţi fac o surpriză.
Lud: Ce surpriză?
Fluieraş: Doream să-ţi cumpăr un instrument muzical de suflat.
Lud: O să mi-l aleg eu.
Fluieraş: Poate e mai bine aşa. Tu ştii ce doreşti.
Lud (Studiază instrumentele muzicale şi observă o cutie plină cu frunze.) Ce-s cu frunzele acestea?
Vânzătorul: Le-am adunat în timp ce veneam la piaţă.
Lud: Sunt de vânzare?
Vânzătorul: Da.
Fluieraş: Cum să fie frunzele de vânzare?
Vânzătorul: Totul e de vânzare.
Lud: Chiar şi viaţa omului.
Vânzătorul: Chiar şi viaţa omului.
Lud: Cum aşa?
Vânzătorul: Oamenii îşi vând viaţa vicilor, devin robul celor mai odioase patimi. Unii sunt orbiţi de arginţi şi uită să mai trăiască. Se înlănţuiesc în deşertăciunea unor elemente trecătoare. Alţii ... (Este întrerupt.)
Fluieraş: Tu eşti de vânzare?
Vânzătorul: Eu sunt comerciant. Totul e de vânzare. Eu sunt prins în acest labirint. Dacă aş spune că nu sunt de vânzare, aş minţi. Am adunat atâtea frunze să-mi confecţionez propriul nai şi acum le vând.
Lud: M-am hotărât. O să cumpăr o frunză. Vreau o frunză!
Fluieraş: Ce să faci cu o frunză?
Lud: Să cânt la frunză.
Fluieraş: Eu nu cumpăr frunze.
Vânzătorul (către Lud) Poţi să alegi ce frunză îţi doreşti. Aceea o să fie frunza ta. Poţi cânta la frunză tot ce-ţi doreşte sufletul. Ţi-o ofer cadou.
Lud (Alege o frunză.) Ea e frunza mea. (Începe să cânte la frunză.)
(Lud se depărtează de masa vânzătorului.)
Vânzătorul: A ales.
Fluieraş: Nu ştie ce vrea.
Vânzătorul: N-ai înţeles.
(Fluieraş se depărtează de masa vânzătorului.)
Vânzătorul: Frunze de vânzare! Frunze de vânzare!

Mocirla

Personajele: Vicu, Maur, Mama, Femeia care mătură strada, un grup de oameni.

Actul I

Decorul: O cameră cu mobilier clasic de lemn. Pe birou se află un laptop.
Personajele: Vicu, Maur, Mama.

Scena I

Personajele: Vicu.

(Vicu caută ceva în dulap. Scoate haine. Caută în buzunarele hainelor.)
Vicu: Nu le găsesc. Nu ştiu unde le-am pus. Fără ele simt că viaţa mă părăseşte. Sunt undeva într-o fundătură şi nu pot scăpa de zidul ce-mi stă în cale. (Se plimbă prin cameră şi caută ceva în timpul monologului. Ia câte o haină aruncată cu o clipă înainte pe jos din dulap şi o caută din nou prin buzunare zadarnic, pe urmă o aruncă în alt colţ al încăperii. Trage aşternuturile de pe pat şi înlătură lenjeria. Ridică salteua şi caută sub scândurile ce au susţinut-o.) Fără ele sunt nimic. Nimic, da, asta sunt. Şi nu le găsesc. Le-am ascuns atât de bine de ochii celor ce-mi violează intimitatea, încât am rămas pustiit de tot ceea ce am avut mai bun. (Caută.) Era aşa de bine ieri. În lumea lor e atât de cald. Am creeat atâtea stele cu ochii minţii, pe urmă m-am agăţat de câte o rază de lumină şi am dansat. Am dansat mult, atât de mult, până când am început să pictez. Storceam câte o lacrimă de foc din ochii stelelor mele şi pictam flori galbene, atât de galbene, că totul în jurul meu părea un rug aprins. Când vâlvătaia părea să erupă, o scânteie mi-a atins mâna. Era o fată. Niciodată nu am văzut o făptură mai frumoasă. Părul ei era negru, iar ochii ei verzi te săgetau până dincolo de umbra ce se plimba haotic pe ziduri, dar hainele-i erau de foc. Cu siguranţă era o fiică a stelelor creeate de mine. La început am privit-o cu teamă, pe urmă cu atâta îndrăzneală, încât fata mea ardea ca o torţă. Devenise soarele ce guverna celelalte stele, steaua supremă ce-mi lumina visul. (Tace un moment şi strânge o haină căreia i-a descusut căptuşeala în braţe.) Nu mai pot ajunge în lumea cea vie, pentru că nu le găsesc. Fata din stele mă aşteaptă. Oare cât o să mă mai aştepte? Nu mai pot zbura pe raze de stele şi înota în apa verde a ochilor celei ce mi-a furat inima. Cum să mai ajung în lumea creeată de mine dacă nu vă găsesc. (Plânge.) Nu mai pot. Unde sunteţi? De ce v-aţi ascuns de mine? (Se aruncă la podea plângând. Se rostogoleşte.) Parcă aş fi într-un cerc. Nu pot evada din învelişul ce se roteşte în jurul meu. Cum să trec dincolo de cerc? Nu pot să trec dincolo de cerc fără ele. Omul e obligat să trăiască într-un cerc. Pământul şi cercul. (Se ridică.) Eu am găsit calea spre absolut. (Tace.) Calea? (Plânge.) Sunt pierdut fără ele. Sunt prizonier la fel ca toţi oamenii.

(Începe să caute din nou.) Unde sunteţi? (Se apropie de fereastră.) Copacii aceştia au rămas atât de goi, că poţi să priveşti prin braţele lor lemnoase până dincolo de rădăcină. (Se depărtează de fereastră şi ia o altă haină spre cercetare.) Am greşit. Am ales calea copacului. Mi-am scuturat toate frunzele gândurilor şi acum nu le găsesc. Cum le-aş putea găsi dacă eu nu mai am frunze? Sunt gol. Gândurile au plecat departe şi eu mă rotesc ca ceasornicul. E noapte sau ziuă? (Se apropie din nou de fereastră.) E noapte. (Se depărtează de fereastră speriat şi se aşează pe un scaun.) E noapte şi e iarnă grea. (Îşi ridică gulerul de la cămaşă.) Mi-e frig. (Îşi frânge mâinile.) Miroase a suflete de gheaţă, a moarte. Căldura stelelor a secat. (Se ridică de pe scaun şi ia un sacou aruncat pe jos în timpul căutărilor. Se îmbracă cu acel sacou şi se grămădeşte pe plapuma ce zăcea pe podea.) A împietrit tot ceea ce este viu. Sunt o piatră ce lăcrimează după iarba din stele. (Se înveleşte în plapumă.) Acum ce mă fac? Ele s-au ascuns, m-au părăsit. Prin piatra fiinţei mele nu mai curge nicio picătură de apă. E atât de întuneric. Eu însumi am devenit o stâncă întunecată. Mi-e frică de mine. (Se strânge sub plapumă şi plânge iarăşi.) Vreau să sorb lumina divină, dar fără voi sunt pierdut! (Se târăşte învelit în plapumă spre pat şi se sprijină pe scheletul acestuia. Pe urmă priveşte spre fereastră.) Lumina s-a pierdut în apus într-o baltă de sânge. (Se ridică.) De ce m-aţi părăsit? (Aruncă plapuma de pe el şi se apropie de fereastră. Priveşte afară.) Totul doarme şi tăcerea şi-a întins trupul peste rănile ce fierb în zăpadă. Mi-e frig şi totuşi ard a neputinţă. Până şi rănile neputinţei şi-au pierdut seva cea roşie şi acum scuipă venin. (Se depărtează de fereastră, ridică plapuma şi se înveleşte. Înveşmântat în plapumă se aşează pe scaunul de lângă masa pe care se află un caiet deschis şi un creion.) Ieri am fost poetul ce a plămădit stele. Astăzi poetul fuge de mine, pentru că am rătăcit nectarul vieţii. (Ia creionul şi începe să scrie ce rosteşte.) Într-o lume oarbă poetul picură foc peste stoluri de gheaţă şi speră. Acolo unde apar vlăstari începe eternitatea. Focul a picurat vlăstari ieri. (Se opreşte din scris.) Dar astăzi? Astăzi iarna este atât de înverşunată, încât gheaţa geme şi refuză să îşi topească trupul pe altarul artei. (Scrie din nou.) Din când în când se aude sufletul deşertului pustiit de viscol şi poetul se adânceşte mai mult în noaptea zăpezilor şi nimeni nu-i mai întinde mâna. (Ridică creionul de pe coala caietului.) Părăsit poetul uită să trăiască cu adevărat. (Se ridică de la masă, aruncă plapuma şi se plimbă prin cameră.) Dacă mi-aş aminti unde le-am pus aş salva poetul şi stelele şi-ar regăsi focul. Unde le-am putut rătăci? (Se aşează la masă şi începe să scrie din nou.) Pierduţi printre pietre, oamenii au îngheţat poezia şi viaţa le-a fost acoperită cu ere glaciare. (Răsfoieşte caietul.) Nu puteau să se ascundă între file. Între file le-aş fi zărit imediat. E greu fără ele. Abia pot respira. Dacă le-aş găsi aş fi salvat. Aş deveni când şi când o scânteie ce naşte stele. (Ia din nou creionul şi scrie.) Din când în când câte o scânteie mai alunecă pe gheaţa umedă încercând să deschidă ochii luminii, dar gheaţa nu aude chemarea poetului şi îşi doarme viaţa în ruină. (Închide caietul.) Ce mici sunt oamenii! Fără stele oamenii sunt din ce în ce mai mici. Dacă le-aş putea

afla! Dacă le-aş putea gusta din nou! Cât de mult m-aş înălţa! Aş fi o carte ce urcă spre steaua supremă. (Zâmbeşte.) Cu fiecare bătaie a aripilor cartea mea ar fi din ce în ce mai mare până ar deveni ea însăşi soarele ce picură energie. (E linişte un moment.) Ce aş putea face? (Se apropie de fereastră.) A îngheţat totul. Iarna nu a iertat nimic. Până şi frunza încăpăţânată din vârful teiului ce s-a luptat să vieţuiască pocneşte de ger. E ultima amintire a toamnei. Ieri, înainte de a crea stelele, am găsit atâta armonie în toamnă şi strălucire în cerul ei, pentru că fiecare frunză îmi şoptea despre fericirea de odinioară. Astăzi fiecare parte a trupului meu istovit vorbeşte asemenea frunzelor de ieri despre stelele rătăcite departe, despre fericirea de odinioară, despre chipul primăverii, despre ochii verdelui şi galbenul vieţii. (Se apropie de birou.) Laptopul, portalul meu spre alte lumi. (Îl atinge, pe urmă îşi retrage mâna speriat.) Trebuie să sacrific motorul meu de legătură cu alte lumi spre a cumpăra prafurile pierdute, prafurile ce le-am căutat în fiecare colţ ce-mi apasă fiinţa şi nu le-am găsit. Nu, nu pot să trăiesc fără ele. Ele sunt soarele, stelele, aerul, apa, focul, pământul, ele sunt eu, da, eu. Fără ele sunt nimic, iar ele fără mine nu pot să existe. (Atinge din nou laptopul şi începe să plângă. Îl deschide. Caută o adresă şi face o comandă. Îl închide. Se aşează în genunchi lângă birou şi mângâie laptopul.) Într-o oră ne despărţim. Mi-ai fost un prieten bun. M-ai ajutat. O să-mi amintesc cu drag şi dor de tine. (Îşi retrage mâna şi îşi pleacă capul pe laptop plângând.) Sunt un trădător. Te vând pentru a trăi o himeră de-o clipă. Stelele sunt vinovate! Ele şi soarele lor cu ochii verzi. (Ia laptopul în braţe şi cade pe podea, lână birou.) Ultima îmbrăţişare. (O clipă e linişte. Vicu stă ghemuit lângă birou cu laptopul în braţe. După un timp se aud bătăi în uşă.)

Scena II

Personajele: Vicu, Maur.

(Vicu tresare ca trezit dintr-o altă lume.) Au venit. (Se ridică, aşează laptopul pe birou şi aleargă spre uşă să deschidă. Un bărbat intră în cameră.)
Maur: Cu Vicu.
Vicu: Eu sunt.
Maur: Ai făcut o comandă.
Vicu: Da.
Maur: Am adus pachetul. Produsul costă ... (E întrerupt.)
Vicu: Nu am bani.
Maur: Tu îţi baţi joc de mine! Poate n-ai auzit până acum cine e Maur?
Vicu: Tu eşti Maur?
Maur: Da.
Vicu: Eu sunt Vicu.
Maur: (revoltat) Până aici!
(Vicu face un pas în spate.)

Maur: Ce urmăreşti de fapt?
Vicu: Vreau pachetul. Am un laptop. E nou. (Se duce spre birou şi ia laptopul. Se apropie de Maur şi-l oferă.)
Maur: Funcţionează?
Vicu: Da. Poţi să verifici.
Maur: Nu e necesar. (Îi oferă pachetul.) Altă dată să ştii să comunici. O comunicare greşită s-ar putea să te coste mult. (Maur pleacă.)

Scena III

Personajele: Vicu.

Vicu: A plecat. (Pune pachetul pe masă.) V-am găsit într-un final. Sunteţi lângă mine. Vă pregătiţi să mă purtaţi în lumea mea, la stelele mele. (Deschide cu nerăbdare pachetul. Dă de un alt pachet mai mic, pe urmă de altul şi mai mic, e din ce în ce mai agitat.) Unde sunteţi? (Începe să plângă rupând hârtiile găsite în ultimul pachet. Printe hârtii găseşte un pliculeţ micuţ, transparent în care se poate observa un praf alb. Îl ridică dintre hârtii şi-l priveşte cu atenţie.) Am fost înşelat. Trebuia să primesc încă trei pliculeţe. Măcar îmi ajunge până dimineaţă. (Deschide pliculeţul şi consumă conţinutul, pe urmă se aşează pe podea şi îşi sprijină spatele de piciorul mesei. O clipă e liniştit, pe urmă începe să râdă.)

Scena IV

Personajele: Vicu, Mama.

(În cameră intră o femeie. Vicu râde în continuare.)
Mama: Ce e dezordinea asta?
Vicu (încercând să se ridice fără rezultat): Mama!
Mama: Ai băut?
Vicu (râzând): Nu am băut, dar sunt beat de fericire.
Mama: Ai fost la facultate astăzi?
Vicu (râzând): La ce-mi trebuie facultate?
Mama (căutând ceva) Unde e laptopul ce l-am cumpărat săptămâna trecută? Trebuie să trimit un mesaj tatălui tău să vină acasă. Cu tine nu e bine.
Vicu (râzând) L-am vândut.
Mama: Cum l-ai vândut?
Vicu (sobru): L-am dat unui prieten pentru o noapte.
Mama: Ieri ai dat televizorul şi astăzi laptopul. Ce se întâmplă cu tine?
Vicu: (absent) Mâine o să vând un dulap.
Mama: Acum mergem la medic împreună.
Vicu: (Se târăşte prin cameră, pe urmă se ridică, face câţiva paşi în toate

direcţiile.) Plec. Mă duc să caut stelele.
(Mama se apropie de el şi vrea să-l atingă.)
Vicu: Nu mă atinge! (Face un pas în spate şi cade.) Nu.
Mama: Trebuie să mergem la un medic. Cu tine se întâmplă ceva rău.
(Vicu se ridică cu greu şi fuge pe uşă.)

Actul II

Decorul: O stradă luminată. Stelele şi luna se pot zări pe boltă. In fundal clădiri. Unde şi unde se află câte o bancă.

Personajele: Vicu, un grup de oameni, Femeia ce mătură strada.

Secena I

Personajele: Vicu, un grup de oameni.

(Vicu merge cu greu. La un moment dat se sprijină cu mâinile de o bancă ivită în calea lui.) Nu găsesc stelele mele. (Plânge. Se aşează lângă bancă şi priveşte spre cer.) De ce vă uitaţi la mine? Stelele mele sunt mult mai frumoase decât voi! (Râde.) Unde v-aţi ascuns? (Ridică palmele ce au atins pământul. Acestea sunt murdare. Le priveşte cu atenţie.) Cât noroi! (Începe să se şteargă de pantaloni.) Nu mai văd stelele de atâta noroi. (Râde.) Acum înţeleg. (Atinge iarăşi pământul cu palmele.) Noroiul mă va ajuta să găsesc stelele rătăcite, prinţesa cu ochii verzi. (Ridică palmele şi le priveşte.) Am auzit cândva că animalele se tăvălesc în noroi pentru a scăpa de insecte. Trebuie să suport deparazitarea, să mă îmbăiez în mocirlă ca să ating stelele. (Îşi pune palmele pe faţă.) Acum e mai bine. Trebuie să aştept să se usuce noroiul pentru a fi protejat de insecte. Dar eu sunt un om. Doar animalele se îmbracă în noroi pentru a scăpa de insecte. Eu, eu o să mă purific prin imala cea sacră. Ea îmi va deschide calea spre mine însumi. (Vede o umbră în colţul străzii.) E umbra vrăjitoarei de la colţ. Şi-a pus masca gustând mocirla pentru a trece neobservată.

(Se aude gălăgie. Un grup de oameni trece pe stradă.)

Vicu: Politicienii! Aceştia se scaldă în alt noroi.

(Ajung în dreptul lui Vicu.)

Un om din grup (râzând): Uite, un porc!

(Râd cu toţii)

Vicu: Eu porc! Voi sunteţi ... (Se opreşte.)

Alt om din grup: Ce?

Vicu: Sunt un porc. De ce n-aş fi un porc? Porcul simte bucuria noroiului, voi vă scăldaţi în el şi nu-i cunoaşteţi gustul.

Alt om din grup: Ai grijă ce vorbeşti! (Îl loveşte cu piciorul.)

Vicu (sprijinindu-se de bancă): Ai încălcat teritoriul meu. Eu sunt un cerb

care-şi marchează teritoriul tăvălindu-se în noroi. (Se rostogoleşte pe pământ.)

Alt om din grup: E nebun.

Vicu (ajuns la picioarele unui membru al grupului, râde): Sunt un hipopotam, un rinocer ce se răcoreşte în nămol. (Se agaţă de picioarele omului. Acesta îl respinge, lovindu-l.)

Omul: Câine!

Vicu: Voi sunteţi câni ce vă tăvăliţi în propria mizerie! Eu sunt un elefant ce-mi curăţ sufletul printr-o baie noroiasă!

(Oamenii din acel grup încep să-l lovească cu picioarele.)

Alt om din grup: Acum ne răcorim şi noi în noroiul loviturilor.

Alt om din grup: E suficient.

Alt om din grup: Nu e suficient. Ăştia au şapte vieţi. Mâine tot în drumul nostru o să-l aflăm.

Alt om din grup: Eu plec. (Se depărtează. Ceilalţi mai lovesc de câteva ori şi se depărtează şi ei.)

Vicu (târându-se spre bancă) E atâta umezeală. Nu mai deosebesc mocirala de sânge. (Plânge. Ajunge lângă picioarele băncii.) Şi nu am văzut stelele. Prafurile din noaptea asta au fost o înşelăciune. Şi laptopul meu? Şi soarele meu cu ochii verzi? (Priveşte spre cer.) Şi voi ce vă uitaţi aşa? Râdeţi de mine? (Îşi sprijină capul de bancă.) Mi-e cald. Mă sufoc. Câtă nevoie aveam de himera mea! (Cade în noroi.)

Secena II

Personajele: Vicu, Femeia ce mătură strada.

(S-a luminat de ziuă. O femeie mătura strada. Ajunge lângă Vicu. Se apleacă şi îl scutură, dar Vicu nu reacţionează.)

Femeia ce mătură strada: L-au omorât şi pe ăsta. L-au aruncat în mocirlă ca să nu mai zărească adevărata lumină, pe urmă i-au scos ochii şi mi-au lăsat mie misiunea să-i mătur hoitul. (Începe să adune cu mătura noroiul şi să-l arunce peste trupul nemişcat al lui Vicu.) Suntem captivi în mocirala celor ce conduc lumea. (Continuă să arunce noroi.) O să te eliberez prin acest noroi sfânt. Acum o să-ţi fie mai bine. (Se depărtează măturând strada.)

Cortina cade.

Arhiva

Actul I

Decorul: Podul unei case vechi, un pod din lemn plin de lăzi, pachete, valize, un cufăr sigilat cu un lacăt.
Personajele: Clopoţel, Mirăescu.

(Clopoţel cercetează lăzile, pachetele, valizele şi scoate diferite obiecte vechi: poze, o hartă, un fluier, un costum popular tradiţional din Banatul Montan compus din poale, cătrânţă, ciupag, opreg, laibăr, opinci, câteva gheme de lână.)

Clopoţel: Podul acesta este o adevărată aventură. (Cercetează obiectele găsite în lăzi.) A trecut o săptămână de când m-am mutat în noua casă cumpărată de la nepoata lui Ion Boieru şi nu există zi în care să nu mă pierd într-o lume demult apusă. Mă atrage spre ea ca o forţă magică, o lumină neînţeleasă. Vreau să înţeleg universul foştilor proprietari. Cred că nepota lor nu a avut niciodată curiozitatea să cerceteze podul casei care e o arhivă a vieţii de odinioară ascunsă între nişte pereţi de scândură. Mi-a mărturisit când mi-a predat cheile locuinţei că îi este teamă de înălţime şi nu a făcut ordine în pod. Mai bine. Mi-a lăsat moştenire o lume vie, un tărâm de poveste. (Ridică o fotografie aruncată pe un sac plin cu lână. În fotografie se află imaginea celei ce-a fost nevasta lui Ion Boieru.) Nixandra lui Ion Boieru. (Citeşte ce scrie pe rama fotografiei atingând lemnul inscripţionat cu degetele.) Frumoasă nevastă a avut Ion, dar tristă. Nu zăresc pe chipul ei nicio urmă de lumină. Pare că a uitat să mai zâmbească de ani şi ani. Simt atâta suferinţă pe chipul acestei femei. Cu siguranţă a fost marcată de o întâmplare nenorocită peste care nu a putut să treacă. A rămas captiva acelui moment şi a uitat să-şi mai trăiască prezentul. Bogată a fost. Podoabele, costumul tradiţional, lăzile din jur, toate vorbesc despre o stare materială bună. (Şterge praful de pe fotografie cu o cârpă.) Ciudat. Acum mă priveşte cu ciudă. Parcă nu-i place că am dat jos perdeaua de praf să-i văd mai bine ochii. E o enigmă femeia aceasta. (Se aude cineva urcând scara ce scârţâie prelung sub povara greutăţii celui ce o escaladează.)
Mirăescu: Ce mai spui că faci, Clopoţel? Nu te mai vede omul prin sat de când ţi-ai cumpărat casă nouă.
Clopoţel: Nu te-am auzit, Mirăescule! Eram concentrat să aflu taina acestei femei. (Îi întinde fotografia.)
Mirăescu (Ia o clipă fotografia pe urmă i-o dă înapoi.) Nu-mi place s-o privesc. Se spune că femeia aceasta a fost căsătorită cu Ion Boieru împotriva voinţei ei. Ion era bătrân, văduv, cu un fecior de însurat când a cumpărat-o cu preţul unei salbe de galbeni de la părinţii ei. Dacă înainte de căsătorie toţi o priveau cu drag şi le mergea bine toată ziua când îi zăreau chipul luminos, după căsătorie, cei

care îi observau faţa tăcută şi privirea ascuţită aveau multe de pătimit, le murea câte un animal, nu mai aveau spor la lucru, se îmbolnăveau. S-a prăpădit tânără, la trei ani după ce s-a căsătorit. S-a uscat pe picioare ca o floare bătută de vânt şi a căzut. Nu a avut nici copii. După moartea ei Ion Boieru s-a mutat cu fiul lui ce s-a căsătorit între timp la oraş. Mai trecea din când în când pe aici până a nu păşi în lumea celor drepţi, dar nu zăbovea mult. Eu zic să chemi pe cineva să te ajute să scapi de toate obiectele acestea din podul casei, pentru că ai căzut sub vraja lor de când le tot studiezi cu zi cu noapte. Am adus ceva, după cum m-ai rugat, ca să te ajut să deschizi lacătul de la vechiul cufăr. Poate-or fi galbeni în el.
Clopoţel: Nu cred. Nu i-ar fi lăsat la vedere.
Mirăescu: Şi dacă-ar fi, sunt însoţiţi de blestem.
Clopoţel: Eu nu cred în blesteme şi priviri rele. Totul porneşte din credinţa omului. Cel care pătimeşte îşi imaginează nenorocirea.
Mirăescu: Eu zic să ai grijă, pentru că te prea pierzi printre vechituri.
(Cei doi încearcă să deschidă lacătul de la cufăr şi reuşesc.)
Mirăescu: S-a deschis. Acum poţi să afli enigma sigilată de un lacăt.
(Clopoţel deschide cufărul, iar Mirăescu face un pas în spate. După ce deschide cufărul rămâne cu privirea pierdută. Mirăescu se apropie de el.)
Mirăescu: Ce ai găsit?
Clopoţel: Patru bucăţi de hârtie.
(Mirăescu ia o hârtie mototolită, o deschide şi citeşte o literă.)
Mirăescu: T.
(Clopoţel face acelaşi lucru.)
Clopoţel: I.
Mirăescu: A. (cu altă bucată de hârtie)
Clopoţel: C. (asemenea)
Mirăescu: TIAC.
Clopoţel: Ce-ar putea însemna?
Mirăescu: Un cod secret. Dacă vom reuşi să-l descifrăm, am putea înţelege unde se ascunde comoara.
Clopoţel: Tu încă crezi comori.
Mirăescu: Au avut mulţi galbeni.
Clopoţel: Bine ai spus, au avut!
Mirăescu: Ce ar putea însemna T? Cred că se referă la pădurea în formă de T de la marginea satului în care au găsit adăpost haiducii. I ar putea să fie semnul unui arbore înalt, fără noduri. A este simbolul unui obiect ascuns, iar C nu este altceva decât abrevierea cuvântului comoară. Cred că în pădurea aceea în formă de T, Ion a ascuns o comoară. A fost şi el haiduc în tinereţe. Mi-a povestit străbunica mea, când am fost copil.
Clopoţel: Nu cred ca aceste litere să indice o comoară.
Mirăescu: Eu cred. Mâine o să merg să o caut. Dacă doreşti ai putea să mă însoţeşti.

Clopoţel: Nu am timp.
Mirăescu: E vorba de o comoară.
Clopoţel: Nu mă pasionează aurul. Aurul îţi fură lumina ochilor şi te depărtează de libertate. Te ascunde în văgăuni şi ajungi să trăieşti degeaba.
Mirăescu: E problema ta. Eu am plecat chiar acum să caut comoara. Nu mai aştept până mâine.
Clopoţel: Spor.
(Mirăescu pleacă.)
Clopoţel: TIAC. Ce ar putea însemna? Câteva litere acunse într-un cufăr.
(Ia un ghem de lână şi-l deşiră.)
Clopoţel: Câtă lână adunată în acest ghem! Câtă răbdare! Totul se face treptat, pas cu pas, fir după fir, bucată după bucată. T ar putea sugera timpul, truda, sau un pronume, tu. Poate prin acest T cineva a vrut să-mi vorbească. (Renunţă la ghemul de lână şi rătăceşte printre obiectele vechi din lăzi.) Sigur e *Tu*, poate în cazul dativ, ţie şi atunci I să fie cumva verbul a încredinţa? Ţi-am încredinţat, TI? Asta trebuie să fie! Ce mi-a încredinţat? Ce putea să-mi încredinţeze, o ascunsă comoară după cum a spus Mihăiescu? Poate să păstreze aurul care se va risipi aşa cum a venit. Nu cred că vorbeşte de aur, aurul e pentru cei care vânează vânt şi trăiesc degeaba ca să lase altora acelaşi vânt, aceeaşi furtună. A, a, a, a? Ştiu, arhivă! Atunci C înseamnă casă. TIAC. Ţi-am încredinţat arhiva casei. Asta este! Acum eu sunt proprietarul acestor însemnări sfinte. Cred că în acest loc întunecat se pierdea Nixandra lui Ion Boieru. Aici fugea spre a uita clipa ce i-a tăiat tulpina fragilă spre a fi pusă în vaza unui om bogat ca să-i parfumeze o clipă locuinţa. Nimeni nu a înţeles-o. Oamenii îi ocoleau privirile, pentru că nu-i vedeau sufletul. Era o floare fără rădăcină, captivă într-un vas din ograda unui haiduc. I-a furat strălucirea haiducul şi nimeni nu i-a întins o mână de ajutor pentru a înlătura din jurul ei pânza cea grea ce a ţesut-o pâianjenul. (Ia din nou ghemul de lână.) Firele acestea de lână spun foarte multe. Sunt clipele în care în jurul ei erau ţesute funii grele. Lăzile! (Atinge o ladă şi scapă ghemul.) Amintiri ascunse. (Mângâie ciupagul.) Frumuseţea de odinioară pierdută într-o zi cu soare, ziua în care voinicul a cules floarea şi a ascuns-o în podul cămăşii. (Se apropie de cufăr, îl priveşte şi ridică lacătul.) Cufărul ferecat cu un lacăt, viaţa ei ce aşteaptă să zboare, să fie citită de cei asemenea ei ca sufletul ei să devină un flutur şi să găsească calea spre cer. Mie mi-a fost încredinţată taina unui suflet. (Începe să facă ordine.) O să am grijă de comoara ce mi-a fost încredinţată. În ea se ascunde o viaţă de om. (În timp ce aranjează obiectele dând strălucirea unui anticariat podului casei rosteşte o poezie.) „Numele tău libertate e taina tainelor, / e calea de spini şi eter, e dreptul de a fi / al luminii izvor [...]“ De câte ori nu am recitat „Imn“ a scriitorului Horia Stamatu! Niciodată nu l-am înţeles mai bine ca astăzi. E o mare taina libertatea. Cât de mult tânjeşte după libertate fiecare fiinţă şi cât de greu este înlănţuită la fiecare pas şi cu toate acestea tot aleargă în căutarea colacului salvator. (Recită.) „izvor al izvorului însuşi, numele tău este iubire, / sălaşul tău e

credinţă, acoperişul tău/ e nădejde, [...]“ Atunci când înţelegi Absolutul, izvorul vieţii, iubirea ce mişcă materia spre a deveni energie, vei cunoaşte libertatea din spatele lacătului ce a ferecat cutia Pandorei. Credinţa îţi dă puterea să cauţi cheia, nădejdea şi speranţa îţi rotesc cheia îl lacătul ruginit de încercări, iar iubirea face să înflorească libertatea până şi în adâncul unui hău în care s-au rătăcit câteva litere. Ce poate fi mai grăitor decât credinţa, nădejdea şi dragostea, ele sunt izvorul libertăţii. (Recită.) „numele tău e curăţenie murdărit / pe toate continentele, numele tău e un / ocean de sânge degradat industrial / în cerneala grasă pentru tiparniţele / presei, numele tău este un potop de / lacrimi îngheţat în stalactitele istoriei, / în colţii grotei, falcă de crocodil. / [...]“ TIAC, o picătură de cerneală îngheţată pe un petec de hârtie, o lacrimă de sânge ce a evadat din colţii încleştaţi ai călăului ce a secerat victima, o istorie a unei vieţi, arhiva unui suflet, lupta pentru libertate, dorinţa de a zbura din colivie şi a gusta văzduhul! (Recită.) „numele tău e unul neprihănit.“ (Aşează fotografia Nixandrei în partea de răsărit. Acum totul luminează. Podul e un adevărat muzeu ţărănesc peste care stăpâneşte o femei cu privirea tăioasă.) Acum e liberă. E liberă să privească lumea satului ce i-a fost atât de dragă şi care a aruncat-o în colţii crocodilului. A aşteptat cu nădejde şi credinţă ca lacătul ruginit să se deschidă şi ea să zboare. Până şi fotografia a primit în acest moment o lumină stranie. (O raza de soare ce străbate printr-o deschizptură a podului se joacă pe faţa Nixandrei.) Acum e liberă să se bucure de soare. Şi eu m-am eliberat de o povară. Un suflet şi-a găsit aripile şi acum poate să zboare, să se bucure de dragoste, de cântece, de flori.

Actul II

Decorul: O uliţă dintr-un sat.
Personajele: X; Y.
(Se întâlnesc în faţa unei case.)
X: De când a cumpărat casa lui Ion Boieru, Clopoţel e totul numai viaţă. Pare că străluceşte asemenea soarelui şi pe vreme de furtună.
Y: Dar cu Mihăiescu se întâmplă ceva ciudat. De când a săpat în pădurea din vest în primăvară e alt om. Rar pleacă de acasă. Când pleacă asigură uşa cu multe lacăte, dar nu zăboveşte mult. Se întoarce grabnic în cochilia lui ca şi cum ar păzi ceva.
X: Şi-a pierdut libertatea între pereţii casei.
Y: Aşa o să moară, lipsit de lumina soarelui, ascunzându-se ca şi cârtiţa.
X: Grea cruce mai are de dus.

CURRICULUM VITAE

NUMELE: **POPESCU** (fostă Mîţu)
PRENUMELE: **ANA-CRISTINA**
DATA NAŞTERII: CARANSEBEŞ - **24.07.1976**
NAŢIONALITATE: română
RELIGIE: ortodoxă
E-mail: Elzumina@yahoo.com
Tel: **0766293724 / 0736942924**
Site: www.elzumina.ro,
Http://blogul.elzumina.ro/
www.inbataiapenitei.elzumina.ro.
Domiciliul: str. 1 Decembrie 1918, bl. 4, sc. A, ap. 18, loc. Caransebeş, cod. 325400, judeţul Caraş Severin.
Localitate natală: Oţelu Roşu.
LOCUL DE MUNCĂ VIZAT / DOMENIUL OCUPAŢIONAL: profesor titular pe catedra de Limba şi Literatura Română, gradul I, la Şcoala Gimnazială Nr. 3, Oţelu Roşu, judeţul Caraş-Severin; absolventă a Facultăţii de Litere, Filosofie şi Istorie din cadrul Universităţii de Vest, Timişoara şi Licenţiată în sesiunea iunie 1999, Master - Managementul educaţional, 2007.
ACTIVITATE CULTURAL-LITERARĂ ŞI ARTISTICĂ:
• Am publicat următoarele volume:
1. Culegerea de creaţie literară „Îndrăgostiţi de poezie", Editura Dalami, Caransebeş, 2009, genul literar - antologie.
2. Rătăciri, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - roman (proză epic).
3. Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - teatru (dramatic).
4. Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - poezie (liric).
5. Culegerea de creaţie literară Colaj, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - antologie.
6. Antologia Micuţii scriitori din Banatul Montan, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.
7. Oameni şi frunze, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - eseu (proză epic).
8. Umbre, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - poezie (liric).
9. Gustul pâinii, ANTOLOGIE LITERAR-ARTISTICĂ, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.
Volume în curs de apariţie editorială:
10. În colivie, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - teatru (dramatic).
11. Mozaic, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - auxiliar didactic, coautor Simona Petronela Mîţu.
Volume în lucru:
12. Conflicte, genul literar roman (proză epic).
• Publicaţii în culegeri comune:
- ANTOLOGIA LIMBA NOASTRA CEA ROMÂNĂ, STARPRESS, 2014.

- Antologia literar-artistică „Să ningă peste inimi bucurii!“, îngrijită de Voichiţa Pălăcean-Vereş, Editura Napoca Nova, 2014.
- Antologia literar-artistică „Sinfonie-n verde crud“, îngrijită de Voichiţa Pălăcean-Vereş, Editura Napoca Nova, 2015.
- Antologia Roşu-aprins în câmpul de mătase, îngrijită de Voichiţa Pălăcean-Vereş, Editura Napoca Nova, 2015.
- Antologia Pe şevalete ruginiul toamnei, îngrijită de Voichiţa Pălăcean-Vereş, Editura Napoca Nova, 2015.
- ANTOLOGIA IARNA SCRIITORILOR ROMÂNI, STARPRESS şi ANTOLOGIA ROMÂNĂ-SPANIOLĂ, STARPRESS, 2015.
- Antologia *Moştenirea Văcăreştilor*, 2014.
- Antologia *Moştenirea Văcăreştilor*, 2015
- .Antologie, *Toamna se culeg prozele*, Editura Inspierscu, 2015.
- Antologia, *Labirinturi autumnale*, Însemne Culturale, 2015.
- Anuarul Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timişoara, 2014, Nr. 5.
- Anuarul Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timişoara, 2015, Nr. 6, coordonator al Anuarului N r. 6.
● Postfaţă la volumul scriitorului Ion Turnea, Albinăritul între pasiune şi afacere, Editura Dalami, Caransebeş, 2011.
● Cuvânt înainte la volumul scriitorului Ion Turnea: Cuvinte pentru suflet, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.
● Prefaţă la volumele scriitorului Ion Turnea: Dor de rădăcini, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012 şi Monografia localităţii Peştere, judeţul Caraş Severin, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.
● Publicaţii în revistele: Agora Literară, Vatra Veche, Constelaţii Diamantine, Confluenţe Literare, Boema, În bătaia peniţei, Foaia Diecezană a Episcopiei Caransebeşului, Ecou de timp, Oţelu Roşu, Slova creştină, Glas comun, Slova copiilor - Maramureş, în ziarul Caraş Severinul în şapte zile unde sunt şi în colectivul redacţional - colaborator, în culegerile: Preocupări actuale în ştiinţele educaţiei, Tradiţie, actualitate şi perspective în cercetarea pedagogică, Demersuri creative de predare-învăţare, Educaţia şi preocupările pedagogiei contemporane, site-ul şi antologia ECREATOR, membru în colectivul redacţional ECREATOR, pe site-ul şi blogul personal, Însemne Culturale, www.citatepedia.ro, www.poezie.ro, www.versuri-si-creatii.ro.
● **Despre operele mele literare mele au scris:**
1. Marciana Corici - despre volumul „*Îndrăgostiţi de poezie“*, în revista Reflex 4-6/2009.
2. Adrian Popescu - despre volumul „Colaj“, în ziarul Caraş Severinul în şapte zile, An. VIII, august / 2014.
3. Antuza Valentina Dârlea despre „Rătăciri“, „Paradigme“, antologia *Micuţii scriitori din Banatul Montan* în Confluenţe literare, Ediţia nr. 1643 din 01.07.2015, Anuarul LSFTBD Nr. 6 / 2015, site-ul ecreator 02.07.2015.
4. Mariana Strungă „Destin fără aripi“, în cadrul Întâlnirii Literare a Asociaţiei Constantin Brâncuşi din 30 mai 2015 lansare de carte.
5. Doina Drăgan, cronică la volumul „Oameni şi frunze“, în ziarul Caraş Severinul în şapte zile, Anul IX, 22 octombrie - 2015, în Anuarul LSFTBD Nr. 6 - 2015, în revista „În bătaia peniţei“ An. 1, Nr. 1, 2016.
6. Adrian Crânganu, despre volumul *Micuţii scriitori din Banatul Montan*, în ziarul Caraş Severinul în şapte zile şi Anuarul LSFTBD Nr. 6.

7. Bianca Meteş, cronică la volumul Gustul pâinii, în ziarul Caraş Severinul în şapte zile, Anul IX, Nr. 365, 4-10.
8. Cunoaşterea de sine, Ana-Cristina Popescu, Vatra Veche, Anul VI, Nr. 8 (68) august 2014, despre volumele „Rătăciri", „Paradigme", „Destin fără aripi", „Colaj".
9. Cunoaşterea de sine, Ana-Cristina Popescu, Agora literară, septembrie 2014, despre volumele „Rătăciri", „Paradigme", „Destin fără aripi", „Colaj".
10. Cronica faptului mărunt, Oameni şi frunze, Ana-Cristina Popescu, Agora literară, decembrie 2015.
11. Ioan Romeo Rosiianu, cronică la volumul Gustul pâinii, în revista „În bătaia peniţei" An. 1, Nr. 1, 2016.
12. Ana Zlibuţ, cronică la volumul Gustul pâinii, în revista „În bătaia peniţei" An. 1, Nr. 1, 2016.
13. Ion Turnea, despre volumul *Micuţii scriitori din Banatul Montan* în Anuarul LSFTBD Nr. 6 2015; despre „Rătăciri", „Paradigme", „Destin fără aripi" în ziarul Caraş Severinul în şapte zile, An. VIII, august / 2014.

● **Premii:**

- Premiul I la Secţiunea Teatru scurt, Festivalul Concurs Naţional de Literatură, Moştenirea Văcăreştilor, Târgovişte, 2014, Ediţia XLVI, cu piesa de teatru Mesagerul.
- Premiul „Mircea Horia Simionescu" al Societăţii Scriitorilor Târgovişteni la Secţiunea Proză scurtă, Festivalul Concurs Naţional de Literatură, Moştenirea Văcăreştilor, Târgovişte, 2014, Ediţia XLVI.
- Menţiune, atât la Secţiunea poezie, cât şi la Secţinea proză, la Concursul Internaţional STARPRESS, 2014.
- Premiul I - Dosoftei, 2015 cu vol. Oameni şi frunze,
- Premiul II - Dosoftei 2015 cu vol. Umbre.
- Premiul I Labirunturi autumnale, Însemne culturale, 2015, Secţiunea DRAMATURGIE.
- Menţiune - Secţiunea Eseu, Festivalul Concurs Naţional de Literatură, Moştenirea Văcăreştilor, Târgovişte, 2015, Ediţia XLVII.

● Lansare de carte, Culegerea de creaţie literară Colaj, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, 04.08.2014, la întâlnirea literară a Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timişoara şi prezentarea volumelor Rătăciri, Paradigme şi Destin fără aripi în cadrul aceleaşi întâlniri.

● Lansare de carte: Rătăciri, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Antologia Micuţii scriitori din Banatul Montan, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015 la ASOCIAŢIA CONSTANTIN BRÂNCUŞI, Timişoara.

● Lansare de carte, Oameni şi frunze, Umbre în cadrul Întâlnirii Literare a LS, Timişoara, octombrie 2015.

● Diplomă de excelenţă din partea ASOCIAŢIEI CONSTANTIN BRÂNCUŞI, Timişoara, 2015.

Membru în asociaţii culturale:

● MEMBRU ÎN LIGA SCRIITORILOR FILIALA TIMIŞOARA BANAT.

● MEMBRU ÎN ASOCIAŢIA CULTURALĂ CONSTANTIN BRÂNCUŞI.

Fondator al revistei *În bătaia peniţei,* Caransebeş, alături de Adrian Popescu, Ion Turnea, Simona Petronela Mîţu.

EXPERIENŢĂ PROFESIONALĂ:

►Absolventă a Facultăţii de Litere, Filosofie şi Istorie din cadrul Universităţii de Vest, Timişoara şi Licenţiată în sesiunea iunie 1999.

- Titularizare pe catedra de Limba şi Literatura Română la Grup Şcolar din Sânnicolau Mare, jud. Timiş, în iulie 1999.
- Detaşată pe catedra de Limba şi Literatura Română, Limba Franceză şi Religie la Şcoala cu clasele I-VIII, Beba Veche, judeţul Timiş, în perioada 01. 09. 1999 01. 09. 2001.
- Începând 01. 09. 2001 a încetat detaşarea fapt pentru care am preluat catedra de Limba şi Literatura Română de la Grup Şcolar din Sânnicolau Mare, judeţul Timiş, unde eram titulară, până la 31. 08. 2002.
- Prin transfer de la 01. 09. 2002 şi până în prezent activez ca profesor titular pe catedra de Limba şi Literatura Română la Şcoala Gimnazială Nr. 3, Oţelu Roşu, judeţul Caraş-Severin.
- Responsabil Comisie metodică „Limbă şi comunicare" începând cu 01. 09. 2008 şi până în prezent la Şcoala Gimnazială Nr. 3 Oţelu Roşu şi în anul şcolar 2001-2002 la Grup Şcolar Sânnicolau Mare, judeţul Timiş.

►Master Managementul educaţional, 2007.

EDUCAŢIE ŞI FORMARE:

►Grade didactice: Gradul I în 2009, Gradul II în sesiunea august 2005, Definitivatul în sesiunea august 2001.

► Cursuri de formare: „Prevenirea violenţei în mediul şcolar", 24 ore, 19-22 ianuarie 2009, Participare la Programul naţional de dezvoltare a competenţelor cadrelor didactice din învăţământul preuniversitar (DeCeE) 2008, Curs de formare „Prevenirea consumului de stupefiante", 24 ore 4-10 decembrie 2008, Cursuri de Consiliere şi orientare educaţională pentru diriginţi în perioada noiembrie 2006, Cursul Promovarea Metodelor Alternative Educaţionale Non-violente în perioada martie 2006, Cursuri de Formare profesională în vederea utilizării Ael şi elaborării materialelor educaţionale pentru Ael în perioada februarie 2006, Dezvoltarea competenţelor digitale în 2014 Forumul Educaţional Magister, Cursuri de perfecţionare ca Formator pentru ADS (adulţi), octombrie - noiembrie 2011.

APTITUDINI ŞI COMPETENŢE PERSONALE ŞI SOCIALE:

- Membru în mai multe comisii la nivelul unităţii de învăţământ, responsabil cu biblioteca şcolii începând cu 01.09.2006 şi până în prezent la Şcoala Gimnazială Nr. 3, Oţelu Roşu şi în perioada 2001-2002 la Grup Şcolar Sânnicolau Mare, jud. Timiş, profesor evaluator la olimpiade, concursuri şcolare, la evaluari naţionale etc, participarea la simpozioane, concursuri, olimpiade, serbări, excursii, în anul şcolar 2013-2014 am avut o elevă (Buzuriu Andreea) care a participat la Olimpiada Naţională de Limbă şi Comunicare după ce a obţinut Locul I la faza judeţeană. Aceeaşi elevă a obţinut menţiune la Festivalul de Creaţie şi Interpretare Ana Blandiana de la Brăila, 2014.
- Începând cu 2004 şi până în 2013 am activat în cadrul slujbelor divine la strană, biserica cu hramul „Sf. M. Mc. Dimitrie" cartier Nord din Caransebeş, în perioada 1999-2001 am condus corul bisericii din localitatea Beba Veche.

APTITUDINI ŞI COMPETENŢE TEHNICE:

Programe soft operare: Word 2003, 2007, Corel 12, Microsoft PowerPoint, Microsoft Excel, operare pe un Web Site, Adobe Photoshop.

Cuprins:

Motto ..... pag. 3
1. Păianjenu ..... pag. 4
2. De ce se ofilesc florile când le ating?..... pag. 15
3. Râme, melci, viermi, şerpi ..... pag. 27
4. Punctul ..... pag. 35
5. Babele ..... pag. 42
6. Viaţa ca o pâine caldă ..... pag. 49
7. De ce oamenii trăiesc cu nostalgia copilăriei? ..... pag. 55
8. Oglinda ..... pag. 59
9. Ana ..... pag. 64
10. Lumina uitată din stâncă ..... pag. 69
11. Pledoaria scaunelor ..... pag. 73
12. Roata ..... pag. 77
13. Gustând din măr ..... pag. 82
14. De vânzare ..... pag. 86
15. Mocirla ..... pag. 90
16. Arhiva ..... pag. 96
Curriculum vitae ..... pag. 100